

— Hj. Nortamo —

Mnää
ja
Tasala Wilkk
ja
hakuri Jiro

**Raumlaissi
jaarituksi**

**Osuuskunta Länsi-Suomi r. l.
Rauma**

Raamlaissi
jaatitukse

Osastuskunta Länssi-Suomi r. l.
Hönnä

Hj. Nortamo (Nordling)

Mnää ja Tasala Wilkk ja Hakkeri Iiro

Raumlaissi jaarituksi

Raumalla 1906
Osuuskunta Länsi-Suomi r. l. kustannuksella

Raumalla 1906
Osuuskunta Länsi-Suomi r. l. kirjapainossa.

Suojellakseni tätä jaarituskokoelmaa edes jossakin määrin ankarilta jälkipuheilta, olen pakotettu pitämään pienen esipuheen.

Kokoelman pääasiallisena tarkoituksena on esiintyä murrenäytteinä. Siitä huolimatta en ole käyttänyt tieteellistä merkitsemistapaa, koska rivintasaiset suuret alkukirjaimet ja kaaret mielestäni olisivat suuresti häirinneet tämmöiseen kirjutustapaan tottumaton lukijaa. Luulen nimittäin voivani odottaa, että tämä julkaisuni vanhan tuttavuuden vuoksi on saava pienen lukijakunnan Raumalla ja sen ympäristössä enkä ole voinut olla pitämättä silmällä senkin etua.

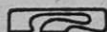
Rauman murteeseen vähemmän perehtyneiden varalle, tahdon huomauttaa, että oudolta näyttävät sanat useimmiten ymmärretään helposti, jos vaihdetaan Rauman murteessa niin usein esiintyvät pehmeät kerakkeet g, d, b vastaaviin kirjakielen kerakkeisiin k, t, ja p. Tarpeellista lienee myöskin huomauttaa että tekosana: tulla Rauman murteena saa taiputuksessa seuraavat muodot:

flee (n)	= tulen	flii	= tulin
flee (s. k. p. t. f.)	= tulef	flii (s. k. p. t. f.)	= talit
flee	= tulee	tul	= tuli
fleem	= tulemme	fliim	= tulimme
fleett	= tulette	fliitt	= tulitte
fleeva (t. k. p. s. f.)	= tulevat	fliiva (t. k. p. s. f.)	= tulivat.

fliisi	= tulisin
fliisi (s. k. p. t. f.)	= tulisit
fliis	= tulisi
fliisim	= tulisimme
fliisitt	= tulisitte
fliisiva (t. k. p. s. f.)	= tulisivat.

Esipuheeni päätteeksi tahdon lausua sydämelliset kiitokset seminaarinjohtaja, kanslianeuvos O. Hynnille ja tohtori Heikki Ojansuulle, jotka ovat auttaneet minua arvokkailla neuvoillaan. Tulevaisuus saa osoittaa, onko minulla syytä olla kiitollinen heille siitäkin että ovat rohkaisseet minua kirjanmuodossa julkaisemaan juttuni. Joka tapauksessa heidän hyöntehtoisuutensa taivuttaa kärjen kaikilta julkaisustani johtuvilta pettymyksiltä.

Tekijä.

Antonim bāew.

Antonim bäew.

Mnää muista wiel wassa hywin dämäm bäewä, Antonim bäewä, nelikymmend aastaiffa tačasi. Sillo el wiel — helffris nii — ja elä wieläkki Anders Anton Kringelin. Hän asus siihe aikka Jfollp poikkistadull wastpääč Simeli ja ol hausč mies, waikk olifin gimuloinne. Antonim bäew ol sinä muon Keskiviikko päewän. Tiista ehtošt tlee Tasala Wilff mnuun dyön ja sano: „Kuulestis, niingos tiedä o huome Antonim bäew ja Kringelinin darwittis herättäh huomelta wäähä juhlašemin gon dawalist.“

„Darwittis mar niingi; — oleks ajatell, millail se tapahduis. — Soittas semsis toimitusšis pruukata ja jos Haffri Jiro puhalais klanettias ja snää trahnaisš fiooli, niin gyll mar šit jo koto juhl tliš.“

Mutt ei minun duuman Wilfull kelwann; se poit pan ai asjat kuntohon doisselt tavall kon dawalife ihmse ja tuski mnää oli saann sanotuks, millail mnää ajattelin Gringelini herättämist, ennengo hän rupes kattlema minuu niingon girto waewast ja sanos: Soitta'! — — Soiteta oiffe semsis menois; soiteta ja päristellä. Mutt tyffäks snää, ett se o juhlist. Ei yhtikäm behu. Toist se on go ammuta ja mnää olengi ajatell, ett Kringelin herätetäm barill laukautsell huome aamust."

"No niin, gyll se waam bäis käy. Ammuta waa. Mutt mistäst mek kaiiff saam byssy. Em mnää waa sunnkan dul föleihi, jos snää yksnäs päränttlep pyssynes, mnää tahdo ampput kans ja kyll mnää sengin diedä, ett Haffri Jiro ja ampput tahto, kon gerra ambumisen doimes olla."

"Ol wail ol, kufast täsä pyssyst om buhell ja pyssyj ajatell. Tyffäks snää, ett se olis juhlist, jos joku snuu nimipäiwälläs tliis affnas all pyssyll paukuttleema? Taffäks, ettäs heräisih haulpyssym bräistänkfest?"

"Engöst mahdais sendä herät? Mutt Herra nimes, milläst mes sitt ammum, jofei pyssyill?"

"Mill me ammum! — Kanuunallt tietyste; eif siin tarwita Jiroj eif Naroj; mes saam sen gahden doime walla hywi. Snää laita Minerwan ganuuna huomeltta aitasin dänn ja ko mnää se laba, ni mnää taffa, ett se käy kolmest pyssyst ja ussemästaffin, go se lauasta. Tiedäks se om boikka se Minerwan ganuun; mnää ole sill ennengi jyräntell."

„No om mar snuull waan goeran guri, mutt ei snuu meiningis hulluma ol. Ja kyll mnää kanuunan dännt toimita hywis ajois. Ko ensimmäine lehterkuorm mene haminaha huome aamust, ni mnää hyppän guor-mam bääll, mene Minerwaham, bistän ganuuna säffihä ja pääsen dalonpoja hewosell haminast kotti jälle kanuunoinen. Se käy niingo äfsäst waa.“

Ja nii mnää teingi. Minerwan ganuun oll meill jo enne wiitt seurawan aamun ja Wilff rupes koht ladamisen doimeihä. Kruutti se poik ajoi sinup piolisä, ni ett mnää jo passasin dygreksymän gofo juhlaäsuutt ja kruutim bääll se haäkas ja mänttäs rohtmi, nii etei säll oll mittä määrä. Kyll mnää händ koiti hillitäkfi, mutt luulettak, ett se mittä autt. Ei maare; se haäkas waa wasarall ja puumbalikalit topningeitas kanuunaha ja kyll ai joukko, ett kummingim biukka olis menn. — Em mnää ol pali kanuuna ladamisen doimeis oll, mut kyll mnää se sendä ymmäräsi, ett siit juhlaälinem baukaus pit tleeman, go se lauasti, se Wilffu lading. Sill ett kruutti siin ol niingo sanott oikkem Wormo mitall ja topningeit Wilff ol haäkan se juur jämt täytte suuhu saakk. Oläitt nähä, kuit tyytwäise näköne Wilff ol, ko hän ol saannt työs walmiks. Häne filmäs tiilsiwäp pääs juur niingon dinaänapik, ko hän wiel kerran goett formellaä, ett olit rohtmep piukas. Ja äitt hän sieppas koto rustingin gainlohos ja me lääfin doäa puol kuude aäffa aamustem bainaman Gringelin dyö. Sissuäffis me liäfusim ja pääsim gööäffihä nii, etei Anton tietänn mistä.

Kuultti waan, gon boif kuorjas toises huones. Koko talos ei oll liikkeell wiel kukka muu kom biif. Se ol tehny walu taltaha ja pelas siin kassapanuines. Mutt mnää sanosi händ: „Kuulestis flitt, menestis hiutam bois tielb siit muuri wierest, meill on däsä kans piend toimitust.“

Kyll piif meit vähäm bittästä katos, mutt men se sitti sendäm bois muuri wierest, nii ett Willf pääs kakuunatas panema laillse asenttoho siihen dakall. Kuu hän stää siin sowitzell ja justeeras, mutt wiime se ol häne mielestäs hywin paikallas ja mnää sano se, ett se näytt oikke juhlatielfeld, ko se siin makas takall suu päi Antoni huonett. Eit nys sitti tarwitt enä muut ko ruwet laukafemisen doimeihi. Mnää ajattli ittseksen, ett kyll mar Willf sen gunnjan dahto ittelles, ko hän se ol ladamuffi ja muutongi ol semnem bysismies. Eng mnää tahd kielttä, ett mnää hiutam belkäsingi stää kakuunam bahust ja siirsingi ittiän wähitelle owem buolehem biika seljän daan. Mutt em mnää siell saann kaua seisso. Willf ott pärehe walu, tul mnuun dyön ja sanos: „Jaahah Kallfe, snää joudat kyll nähd sem biene waiwa, ettäs laukafet tuon, go mnää ole se ladinffin doimittan.“

Mnää ymmärfin kyll, etei täsä oll kysymyst waiwoist, muttko ett Willf pelkäsi ja, niingo sanott, pelkäsi mnää, pahus soikko, itteffin gofo rustinffi. Mutt samas filmäräpäykses mnää muistin, gui mnää oli maistraati edes jaannit katumist rohkeudestan, gon oli oll walu ja-

mottamas fillon go engelsman Rauma haminam boltt. Ja ko mnää se muisti, ni mnää puri hammastan, graapapafim bäresoito Wiltun gädest ja sohafi fill fäntpannuhu. — —

Sillo se paukatt! — — Jumalist, ko se paukatt! — Kyll se ol juhlinen däreys! Raffepann lens, jumal ties, mihi, piik seisos silmä riipi raapim bääs eif saann sanaka ulos suustas ja kaitf affnat talos trapisiwap palafis. Mutt Wiltf sieppas wähä äffin ganuunan gainlohos ja kas näi lytkämäm bafko, Wiltf edell ja mnää peräs. Ja ko me olim bääsf ulos portist, ni meh huomafim, ett naaprifaffi oliwa affna riff. Ko mes se näim, ni meill tul wiel suurewe kiiru. Mnää katosi fendän daanen ja sillo mnää näin Gringelinim bistäm bääs ulos tyhjist affum-boogist ja mef kuulin go hän huus: „kyll mnää teijä waa nää, junffri!“ em mes fendä oll kulewannas, kon garafim Balotondi mafasineitten daam biiloho.

Mutt kyll se Wiltf ol aika poik! Ja hywä kursori ei meild kummaldaffam buuttunn, waiffan se itt sano. — Urwaffast mitä met teim? Juu, ladattin ganuun uudestas ja ko se ol saatt kumttoho — se Wiltf ol siint toimes koto mestar — ni menttin doinen gert Gringelinin dyöm, banttin ganuun wanhall paifalles ja jystytetti uus kert. Mutt se jälffe em me enä lytkänn liesuhun, go menim sisäll Anttonin gousill. Ja hywin Gringelin meit trahteeras ja kiitt meit wähä mond

tertta juhlatilasta herättyksestä. Ja juhlatilet tärähtse ne
olivatkin. Niin gailt tykkäsiwät, ko olivat kuull ne.

Nii händ, muista mar mnää sen bäewä. Se ol
sihe aittan, go wiel sai wäjä lystiätkim bittä. Mutt
mentkäst tähä aitta mailma panema jotta juhlatilemppa
toime, ni owat fiskaali ja poliisijit koht timbusan.

Tasala Wilkum berindraha'.

Tasala Wiltum berindraha'.

I.

Siit om bali muossi, kon gaitt tämä tapahdus. — Tasala Wiltu isä ol kuoll ja Wilff jäi kottit talvreisust. Hakkri Ziro ja mnää tuumailim sillo, ett someis mar meijangi jääb yhdeks talweks kotti Wiltull niingo seura pitämä häne murhesas. Ja nii met teingi. — Ja se muuun dānty sanno, ett Wilff, waikk se ylipäättäs ol semne welikulb, sur ja kaippas issätäs ja puhel siit mond kertta wedes filmis. Mutt kaippas ai se isäs perinöijäkki. Asi ol, näättäb, semne, ett Tasala äijäst kohisti ja ol ain gohist, ett sillp pit rahoj olema, mutt ko äij ol kuoll ja ruvettin gattlema sen dawaroit, ni ei löhdett penniäkkä. Wilff meinas, niingo Hakkri Ziro ja mnääki, ett wissi ne raha jossam baikka piilos owa ja kas nii mes sitt rupeši niit hakema oikeim berimboh-

jafest. Jaa-a, mnää taffa se, etei koto Dasalan dalos oll semmost paikka, kon em me olis koperoinn läpi ja mnää mainitten däsä waa yhdeks esimerkiks, ett met tallim barfild löysin Dasala muori äitwainajan guldformuksen, go se ol flittan olles kadottann sinn saman wuonk, ko ryfs maahan dul. Mutt rahoj em me waa löytänn mistä. — Pahukse hywi se äijän gränä ne ol lymyttänn. Ja lymyttänn se ne ol, ko se ol semne wähä klookk ja koerangurine äij. Toises sanosiwäs stää kaahoks, mutt ei siinp pahas kaaho wiffa oll, päiwasto se ol wiisfawe ko moni muu, kon däsä mailmas wiisfan firjois pidetä.

No nii, me olim aitan hafenn ja wihdo wiime hafemast lafannuffi ja Wilkum berinö oliwah hiipunn hywi wähihji. Timberkistus ol pari waatekertta, wanha-aikane hoppifuorinem blaffarkell, semne mullifilm ja äijän girffhatt, oikken gorffi, juhllalife näköne silffhatt, ko ol juur jämt niingon göyhän dalon gorsteen. Siin ol kaiff. — Se hatt niist perindtawaroist meijä mielestän sendän gaffiast muhkewe ol, ja stää ai äijäki ol warjell juur niingo filmterätäs. Stää pidetti ai lufun dafan ja Wilff o meill mond kertta jutell, kumse selfauna hän sai, ko hän gerra ol pistänn sem bäähäs, ko äij ol unhottann harffus aul. Eik stää sitt ihmettlemist ol, etei koto talos oll, niingo Wilff sanos, yhtä semmost kalu, ko hän olis katell semfelle kunnjoitusfelle ko stää silffhattu. — Ja komjas silffhatt se olihin, gyll mnuu se fannot täyty.

Nii oiffe, me olim jättänni kaisen doirvo nitte rahoitte löytämifest ja lafann niit hakemast. Rappal aif fitt jälkkembäi mnää meni yhten ehton Tafalaha Wilkun gans juttleva, niingo mnuun dapan ol. Wilff ol koton ja täydes toimes. Tafala muor ol pann hänem blattingmatast tekemä ja poif wääns matast kofko, ni ett hifi tufas ol. Mnää istusi häne wierehes ja rupefi händ auttamaha, go oli saannu piippum balama ja klossi suuhun. — No mitäst täst; me istusim siin fitt ja juttlim muinasfi ja löim matast kofko. Mutt ei oll kulunn monttaka minuutti, ennengo ovi aukes ja Haffri Jiro pyöräytt siäl. Ja me näin goht Jirom bääld, ett fill ol jotta erinomast tiedos. Ei se laffi pois päästäs ottann eif hywä päewä sanonn, kon gieppas tooli ittelles ja istus kadeh houssum blaffris ja kondih harillas ja kärytt siärim bahat, ko fill ol toises suupieles, juur niingo se olis oll siihe naulatt. Semne se ol' se Jiro, se poif tais fitt kiusat toist syndist juur niingo matto, ko se ol saan tiettä jotta semmost, ko meffi olfin dah-ton tiettä.

Mnää wilfauti filmätän Wilfull ja Wilff nyöfftäs päätäs merkiis, ett hän dietä, kuit täsä ny menetellä. Näättä, ei siin olis auttann ruwet kysilemä Jirold, mitä ny ol tapahtunn, ei maarenga, em mes fillaill olis saann mittän diettä. Sentähde me olingi waa niingo muin miehin ja wäänsim blattingmatast kofko, ni ett wäähä henkki ol. Jiro istus toolillas, kärytt siärias ja ol ittiäs täynn niin gom Binomäe saawas.

Kärkyttel nys siin aikas, mnää ajattlin, gylläs itt kārji juttlemise halust nht pali ko meffin guulemisen doimost. Ja nii mes siin sitt istusim ja kattlim tois-
siam juur niingon giuffusel kufose. Wihdo wiime mnuun
dul walla huomattemat kysytyks: „misäst asjoisas snää
ny liiffel ole?”

Jos luulett, ett Jiro wastas siihen gysymyksehe,
ni ett tet tunn Jirot nhtikām behu. — Ei maare; ei se
poik oll mnuu kuulewannas; mutt se werra se sendä
muutus, ett se rupes puhelema ja sanos:

„Plattingmatastaf poja wändämä?”

„Niingos nää” — me wastasim ja weri kiehus
kuufust meijä sifunnašam.

Sitt istutti jäl sanatam buhumat ja jumal ties
kuif kauwa olis istutt, jos ei Wilff olis konstit tietänn.
Se poik nous seisomaha, ojens kates päin gatto, haukottel
oiffe miehen dawal, läks menemäm beräkamari kohde
ja sanos: „Hywäst nyp poja; ny o maat meno aif
käsjs”.

Sillo Jiroll tuliti hätä käsjihi ja poik sanos wäähä
nässist: „Kuulestis Wilff lainaks mnuull isä-wainajas
sillfhattu huomseks päewäks”?

Jos salaw olis lyönn alas siihe meijän gestellen,
ni mnää luule, etem me olis nii hämmästynnk, ko me
nyh hämmästysim Jiron gysymyksest. Mes seisosim
suu auē ja filmäs seljälläs pääs ja siin kulus kappal aif
aikka, enuengo Wilff sai sanotuks: „En died, ole mei-
nann itt ruwet täsä wäähä niingo herrastleema.”

„Ol merka“ — sanos Jiro — „ei se soru millail-
laffa, ett snää ruppet täsä knallis pötkäilemä“.

„Gopit se snuull sitt sem baremi; oleks snää mie-
lestäs suurewe herr ko mnää?“

„Stää asja em mnää wiit ruwet täsä ny mää-
räsleemä, mutt eks snää kuull, ett mnää pyydängi snuu
hattuas waa yhdeks päewäks.“

„No, mutt mihist snää sill sitt mensi, Jumala lahi?

Tätä ei Wilff olis saanut kysyä. Jiro noff lens
koht jäl pystähyö ja se wanh koppeilemine algoi uudes-
tas. Ei se sanata sanonut, kon gopist tuhgam bois sika-
ristas ja rupes wetelemä saujas. Ja nii se olis meit
taas kiusann, Jumal ties kuit kauwa, jos ei Wilff uudes-
tas olis uhamn menn maat. Sillo ei auttanukka wifu-
roittemine, muttkom boif jouduski wäähä äffi wiljele-
män buhelahjatas.

„No, odotast nys sendä, Wilff! Asja lait o
nääks semne, ett nuää olen gäskett — lapsen gum-
miks.“

Siin se sitt ol se Jiro suur salasuus ja suur se olifi.
Me olim wiel enemä hämmästyntyt ko fillon, go hän
gnalli lainaks pyys. Wihdo wiime Wilff pääst pitkä
mihelykse ja sanos: „Wai kummiks snää olek käskett.
No, kaitfi täsä maailmas kuule, ennengon guole.“

„Kummiks oiffe mnää olen gäskett ja tahdoifi menn
semsen doimituksehe wäähä niingon girfftamineis. —
Näättäk, ko stää tlee wanhemaks ja arwoittamaks ja elä
ihmiks ni uskota miest semsfin gin doimeihin“, buhel

Jiro ja filmä wilasiwap pääs ja suu ol messingis, nii ett hywi näys, ett se nautes meijä hämmästyks-
sestän.

Mutt meijä mielestän hän ol liia ylppi ja ko hän
siin kehtas ruwet puhelema sinup päi, etem me oll elänn
ihmsiks, ni me karasim molemah hänen grainvärkei-
his kii ja sillo Jiro huomafiti, ett hänell ol tofi käsik ja
hänen dädys nöyryty. Mutt waitt me kuing olsin
gysynn, ett kene lapsen gummitiks hän ol käskett, ni em
mes saann siit jeltto. Eng mes silt juur pali wäliäk-
käm bitänn. — Wihdo wiime Wilff sitt men hartustas
ottama sen gnalli, annoi se Jiroll ja sanos: „Kas se
ot ny, mutt kat ettes, kuis smuun gäy, josjes tuos stää
samas reedas tafafi.“

Ei Jiro puhunn sanafa, ei luwann stää eif tätä,
mutt ko ott plaffarpeilis kättehes, pains knallim bää-
häs, ott sem bois taas, kamppas hiufjes hiufa otall,
fowitt uudest knallim bäähäs ja wahtas ai jouffom blaf-
karpeilihis. Sitt hän rupes fikarias fowittleema; ens se
pistettin doisse suupielehe, mutt ko hän ol aikas peilihis
gattonn, nii se jätettingin geskell suut, peil pistettim blaf-
rihi ja knallill annettim biem buff, ni ett se men hiufan
gallelles. Sitt hän men menojas ja jahnas mennejas
ittetjelles: „mnää olen gäskett lapsen gummitiks; mnää
olen gäskett lapsen gummitiks.“ — — — — —

Wilff ja mnää kattlin niit Jiro wehkeit ja istusim
niingo nuijall lyödy. Mutt ko Jiro ol menn, ni Wilff

sanos: „No ol mar fiin Jiros ny äijä, mutt annast katto, eif ylppens nyffin gän langemusse edell“.

„Nii händ, annast wisfin gattos sanosi mnää ja läffin gotti.

II.

Seurawam bäewä ehtost mnää jäll istusfin Dasala Wilkun dykõn samois toimeis ko edellisen ehtonaffi. Ulkon sadoj niingo saawist kaattai ja kura ol kaduillp polwihi astiff. Juur ko mes fiin sitt istusim ja ihmettlim mieläfft stää Haffri Jiro ylppilemist eilä, ni mef kuulem, ett joku kola porstos ja haparoitte owe awand. Wihdo wiime se sai owe auf, ja jos uskott taiff ei, ni se ol Haffri Jiro, ko sielä kiipust yli kynnnyffe. — Mutt mimses ruokos! — Se ol kuras filmihi astiff, waattes se oliwa rewityp pahom bäewi, laffi ei sill oll lainffa, mutt se sija sill ol pääs hirmuse suur haaw, ni ett päänahk roikus walla filmill eif taulwärfist näkynn mut ko aline osa ja toine film. Ja wert se spruuttas niingo härjän gurfust. Päälfem bäättefs hän ol niingo me merimiehes sanom — niin „duu bloff“ kom bääsifi.

„Misä herra nimes snää ole oll ja mist snää tleef?“ — kysys Wilff.

„Mist mnää tlee? Nistjäifist mnää tlee. Näättäfs ko stää elä ihmfsfs, ni uskota semssin toimeihingi, uskotan gummijsiffi — uskota oiffe — mutt en san waa, mikä lapse nimefs pantti, en san waa.“ — — —

„Ol ny wai, Jumala lahi, ja pidäst wäähä waari, ettes tahr kaiffi paihoj, kos siin trasikoittep pihi laattjat ja spruutta wert ja jätät kura ymbrilles.“

Mutt ei siinp pali torumise ja riitlemise aikka oll. Wilff ja mnää saim bistä äffi jaku yllen ja kas näin dohtrin dyö Jiron gans. Kaikets onneks tohtor ol koton ja ko Wilff men kysymä, jos hän otta wasta yhden gambraatin, go o saannp päänguores kamffiiilatufs niin dohtor käsk meijän goht tuod Jiro sijäl. Mutt ennengo mes sen deim, ni me annoim Jiroll kowa warotukse, etei hän sais puhell turhi ja suututtat tohtri. Ja Jiro lupas oll ihmisiiks. Mutt luulettak, ett se pit puhes. Ei maaren go rupes koht pauhama ja praakkaman dohtrin gans, juur niingo he oljiwa oll wanhat tutu ja mes saim istus siin ja häwet filmän däytte hänen dähtes. — Ja mond kertta jälkkembäi me olem ihmetell, etei se tohtor suuttunnk, ko Jiro siinp puhel, niingo hän olis oll skansis toiste merimiesten gans. Mutt eikä suuttunn waan, gon geris ens hiuksep pois Jirom bääst juur puh-taks ja ajoi wiimem bartweitel wiel hiusten dröndiffi helffrihi.

„Kas nii, ny om bää sili ko muna,“ tuumail Jiro ja kiikkaskel meit se nahasliitin taffa toisell filmälläs“.

„Ol wai, ol,“ mnää janosi. „Josjas tiedäisit kuit kalppjalb snää näytäk, kos siin mauhkottle ymbrilles yhdell filmällä!“

„Yhdell filmällä! Kyll mar stää siin waan darppets on, gon dätä mailma yhdelläkki filmällä kattle. Wai

tykkäks snää, ett se anjatte kahdell silmällä kattle-
mist?"

Mutt tohtor ol toist mielb. Se nost se nahasliiti
ylös, sornitt sem baihoilles ja rupest neuloma stää kii.
Mnää sanosi sillo Jiroll: „pur nyh hammastas ja ol
mies!"

„Paneks formes rakko, ni mnää pure, mutt em mnää
täjä tyhjä purema rupp" — meinas Jiro, eif tiettos
pitänn, kon dohtor neulos ensmäitten difi. Mutt kon
dohtor rupest tois tiffi tekemä, ni Jiro karas tohtrin
gätten gii ja sanos: „Mndakka antteks tohtor hywä,
waikk mnää kysy yht asja."

„No, mitäst on gysyttävä?"

„Ruulfflast, tohtor, panittakkoost te lainffa solmu lan-
gam bäähä? Josfet stää tehñ, niin däsä taita Drjö
Sufafen dawallt tull mond turha tiffi tehty ja tifeitte
lu'u jälffen gaitetaffin däst lystist matfama joutu."

„Pid nys suus kiih!" huusim Wilff ja mnää niigo
yhdest suust ja häpesim. — Ja mnää sanosi Wilffull:
„kaiiff hulttemes se Jiro tundeki. Mikä pohilaine lumpp-
äij mahda semne Drjö Sufanengi oll?" Mutt Wilff
sanos, ett se o joku kiri, ko o semne nimeldäs. Ja olffo
mmum buolestan mikä hywänäs, mutt stää tohtri
mnää waa ihmettli. Ei se suuttunn, ko nauroj waa
ja krynös haawaa kii, ni ett sau neulast käweij. Ja
ko hän ol neulonn haawan gii, nii häm ban dufo ja
sittep pääll ja rupest selittleemän, gosk tiffi pois oteta.
Wiimetteks hän sitt wiel warott Jirota ja sanos: „jos

tahdott, ett tämä parane hywi ja pia, ni ett tes saa, juod wiina, eif olutt, eif punssi, eif konjakkii”.

„Jaa=hah, kyll mnää ymmärä, ei sitt mittä muut ko romtodi waan” duumail Jiro.

Ei meijä auttann muu ko ruwet naurama stää Jirota waikk mek kyll pelkäsim, ett mitä tohtor mahta sanno. Mutt tohtor nauroj wiel maffjamin go me ja kääst meijä menn menojan. Me rupefingin goht säälimä ittiän gottippäi, mutt ko Jiro laffi ruwetti haikema, ni me muis-tingi, etei Jiroll laffi pääs olluffan, go se Wilkun dyön dul.

„Mifäst snuu laffis on?” gysys Wilff sillo.

„Mnuu laffin, en sunffa mnää laff pääs ristjäis-sihi men. Kys snää waa, misä se isäwainajas silffhatt o, niis ole laillissil jäljill.”

„Bahutse muott, oleks snää mnuu isäwainan girffhatt pääs tappulffes oll?”

„Ole oikke; mutt kyll mar se löydetä. Älä yhtä huol, Wilff, mennän Situtfränttihi haikema stää, sinn se wisfi o jäänn. Siell mnuu kuranfatti. Eng mnää ny laffi tarwitt, kon dohtor minuum bään dämssen guyyt-tihim bist.”

Mitäst täst, meijän dāydyys kaffin golmem bäälssem bäätteks menn Situtfränttihi Wilku hattu haikema ja mat-kall Jiro selitt, kuih hän ol joutunnk kiiffihi.

„Mnää kulji näättäff hissuffis kottippäi ristjäisist ja ajattli, mikä edeswastaus kummil sendä oikeutt

myöde o. Mutt ko mnää pääsen Gitutrännin duom
buollissem bäähä, ni mnuu vastan dlee kolmf kiffälli ja
yfs heist sano:

„Ratost meripurakka! Ong wast-tuul wai, kost
kryfät tänty?“

„O oiffe, mutt kost teill o myöt-tuul, ni lisätäst
wähä faartti“ mnää meinas i ja tainauti nyrkillän liti-
mäist niskaha. Se ol oiffiastas wähän dyhmästen deht,
mutt em mnää siint kiiruisan muistannk fui mond heit
ol luffuas ja sentähde mnun gäweifi hullust, niingon
diedätt. Raht wasta mnää ai olfin buoliam bitänn,
mutt kolm yht wasta o liiaks, ja sellän mnää sai oiffen
darppesfen. Wiime yfs niist pahufist löys puumbalifa
ja wet mnuu päähä, ni ett kaitf taewan dähde leisku-
fiwa mnuu silmisän ja jumal ties, olisif mnuum bää-
rustingin gestännyffä, jofei mnunll olis oll snuu isäs
knalli pääsän, Wilff. Se o sendä yfs siunatt parfel, se
knall, älä huff stää kosta. — — Mutt pahoj mnää
pellfä, etei se enä ol niin gorffi ja muhki ko enne, ei
maare sunffa oleffa. Mutt sitt se nähdän, go se löy-
detä. — — nii oiffe, sitt se nähdä, mimsjeks nek kati
omas se naha repinn, niingo sananlaskus sanota.“

Semssi se Jiro pauhas, ko mes siin keskell syysyöt
painoin Gitutränni kohde Wilfu isäwainajan gnalli
hakema. Ja ko mep pääsi sinn, ni Jiro näytt meill
sem baika, misä händ ol kiritett, mef kraappasin buli-
tiffuhu wakkia ja haim stää siunattu hattu niingon

gooho. Wilff tartast Hauenguonombuolmaise siu ja mnää Mareambuolmaise. Jiro parf ol semjes reedas, ett Ritufräntt ol walla liia jouff hänell ja hän pouffroit seinäst seinähä. — Kyll Wilff ja mnää siin oiffe iso rouffion dulitifuj haaskafi, mutt em me waa löytänn hattu. Mes siirji sitt ittiäm wähitelle Marelan gulma kohde, mutt ko Jiro äffäs se, ni hän sanos: „ei sunffa se wastwirtta menn ol, fengin pöhhösel!”

Ny wast meh huomafim, ett ol fatann niim bali, ett kesi-kohht Ritufräntti ol yhten joken ja me ymmärfim, ett Jiros ol oiffeus. Mep paningi sitt wähitellen gurfin Guninkkangattu kohde ja sielöpäi mes se hatu sitt wiime löysingi sem horttam bääs, ko mene poikin Guninkkangadu. Siell se tiertel wedes kuotoitte joukos ja yritt ai jouffom bääst portta all, mutt ei mahdunn.

Jiro huus ja hurras niingo riiwatt, ko hän äffäs hatun dulitifu walos ja jahnas ai jouffo, ett hän se waan dies, etei semne hattufa, jendä wastwirtta tuli, waiff hän gomjambiki olis.

Wilff ol kiuffune, nii ett kihis ja sanos Jivot: „pahustaks siin ny wiel mäikkämä ruppef kessell yöt ja herätäf koto korttelkunna! Kat ettes, etes joud kistuhum bäälfem bäätteks”

„No mutt ann ny mnui iloit ja riemuit, ko mef kummingi löysim iä wainas kirkkhatu. — Ust pois waa Wilff, ett stää wieläffin darwita; ei stää tied, waiff tefin gäsketäis jostus kummits, ko waa elätt ihmstks. — Mii oiffe — ja jillo se o hyvä olemas”.

Meit ol jo nii mond kertta suututett sinä ehdon
ett me olim oikken dylsistynny eng enä huolintt tippala
Ziron pistlemisist.

Siljaffis siit sit lähdettin Dasalat kothde ja matkall
mep päätin, ett Ziro jää Wilkun dyö yössels ja mnää
meni heit saattama. Ko mep pääsin Dasalaha, ni Ziro
pan kocht maat ja nufus niingon dorrafas. Mnää ru-
pesi fitt Wilkull hywäst sanoma, mutt Wilff sanos:
„Äläst huol menn ny wiel; katotast kumses reedas tuo
hattufi o.“

Ja fitt hän doi sen gnallim böyhdän dyö ja me
rupesim stää tutkiman gynttlä walos. — Jaa-a! Mnää,
ko oli sen girffhatu nähän, ennengo se Ziroll annetti,
rupesi oikke saama wedes filmihin, go mnää ajattlin,
guip pian dämä mailman gomeus sendä muuttu wihe-
läisyhydes. Em mar mnää olis ikänäs luull, ett semne
muhki silffhatt olis saatt nii lusfuhun, go se Wilku
isä hatt ny ol ja se sija ett se enne ol filti ja tiils ja
loist ja wälkys, ni seisosiwat karwas siin nyt riipi raapi
ja pystös niingo wanhan giutkusen gati seljäs. Ja
märk se ol, ni ett siit laist autt. Wilf ol wäähä suru-
lise näkönen, go hän stää siink kattel ja hän ott ajatuf-
sisas ai jouffo sem bäälystähän gii, wet se suoraks ja
pains se lusfuhu jäll. Mutt mnää sanosi: „Bahustaks
stää siin ny wenuttle niingo mitäki wanha harmonikka,
ei se siit sunffam baran. Annast se tänn, ni mnää
kato, mimseld se paiiff näyttä, ko Zirom bääät suojel, sil-
longo händ kalautetti.“

Ja kyllä se paitti huoltijast löydetti. Siin oll hatum
bäälystäs puolen gorttli-mittane läpi. Wilff pist for-
mes siit sijäl, mut sillon bulikin doinem bohi wasta ja ko
mek kattlim stää toist pohja siit aukost, ni me näim,
ett molemittem bohjitte wälis ol papereit. Met tar-
kastleema, mitä papereit ne oikke oliwa ja nii siin waa
wiimein gäweij, ett me wedim ulos hatust seittmä
läpikastunut sada marka sedeli. — Sillo meijä filmän
wast pystöhö lensiwä ja Wilff meinas: „nääks stää
äijä, ol mar se waan gloof äij!“

„Ol oikke, mutt ol mar seki sendä yks siunatt asi,
ett Jiroi lyöttim bäähä.“

Ja sitt meh hurrasim ja tansasim, ni ett olis hulluiks
luultt, jos waa olis satutt näkemä. Jiroi heräs semse
elämähän, gääns tyllfiäs ja sanos: „kosk te olett ai
oll hyroi kambraatej, ni mnää sano sitt teill, ett lapse
nimeks pantti: Josefina Eufrosiina.“

Ja sitt hän rupes kuorsama jäl eif tietän mittän
dähä mailmaha.

Mutt Wilff ja mnää pisti sedelik kuiwama ja puhe
ainett meill olis piisann siin waikk kuu kaua. Wilff tuu-
mail enemäst pääst, mitä kaitti hän nyt teke, ko hänell
niim bali raha tul juur niingon daiwam bilwist, mutt
wiime hän bäätt, ett me lähden gaikin golmen Durk-
tuhu wiemä niit rahoj panttifi ja Wilff matja reisu ja
ylöspido Jiroill ja mnuull. Raumall ei oll näättä
pantti wiel sillo. — Siuhem päätöfsehe Wilff sitt jäi ja

mnää lähin gotti. Mutt Wilff sanos, ett hän walwo wieläkki ja kuiva seideleitäs.

Ja Jiro kuorsfas, ni ett Tasala alknat tärisiwä.

Sillail ne Wilfum berindraha löydetti.

III.

Niingo mnää sanosin, dul Wilff wiime siihem bää-
töfjehe, ett me lähijim wiemä niit hänem berindraho-
jas Turffuhu. Mutt jos mnää tode sano, ni em mnää
odottann mittä hywä siit Turureisust. En sendähde,
ettän olfi eppäill, ett siit tliis itäm reis, ei maare,
muttko sendähde, ett mnää tunfi Wilfu ja tiesi, ett jos
se poit oifte lyö ittes löysäks, ni ei niist rahoist mont-
takam benni panffihin darwit wied. Ja mnää sano-
gingi Wilfull suora mnuu ajatufsen asjast. Mutt ei
Wilff, ko nauroj waa ja walmistel Turu reissuas. Ji-
roll em mep puhunn sanata niitte rahoitte löytämifest.
Hän ol semne, etei hän taitann mittäm bittäs salas,
ja hän olis koht jutell ymbärs kaupunkki, ett Wilff on
dull riffaks mieheks eng me olis saann mittä rauha. Wiel
wähemä mes stää uskalsim sanno Jiroll, ett ne rahat
kufaties olfiwa jäänn löytämät, jos ei händ olis kopau-
tett päähä. Jiro olis sillo waatiunk kummingim buolen
gofo summast löytjäisfi ja ilma stää kehunn ja kers-
kail siit, ett hän ne raha oiffiastas löytänn olifi, ni
etem me olis oll enä ihmifsi eng mittä häne rinnal-
las. Mutt Turureisfuhu mes sendäm bääti ottah häne

fölisän. Sendähde Wilff sanositin, go met taas yhten ehton gaitin kolme istusin Dasala salis: „pahus soikton, go aiff tlee pitkäks tääll mais; mnää lähde wisji lñsti muoks ja ajan guluks täst Turkkuhu“

„Mit tlee pitkäks“ — sanos Jiro — „oles snää sendä jumalatone. Mitästä hätä snuu o? Kulkroittep pyss kädēs, niim bitkät kom häiwä owa pisi metti, wäänäp plattingmatast ehtosi, eif ol syömsēst eif juomsēst eif sääbñlisēst seurast puutett, nii gauan go Anundilan Galkke ja mnää mais olem. Jas lehta wiel walitta, ett aif tlee pitkäks. — Ajattlest wāhān gui mnuu laitān o. En ol, peeweie wiekkō, siit saaff, kom bāān gnyyttihim banttin, gehdann nokkatan ulos portiaukost pistā, ennengom bimi on dull. Ole saan istu juur niingo fang päewfauttet koton. Josfas tiedäisij, kummost se on, go joutu odottama ehtot juur niingom bāewā walknemist, ett pääsis tānn jäll juttleman deijān gansan, ni es siin walittlis, ett aif pitkäks tlee. Ja jos snää ny wiel Turkkuhu lähde ja narrat tietystengin duon Galkke fölisās, ni millaillast mnää sitt aikan guluma saa. Mitkä, welikulla', ajatell semssi, kom bysyttān goton.“

„Nii mutt mnää olengin duumail, ett Kalkke ja snää tleett fölis Turkkuhu.“

„Mitä tee Wilff pilffa miehest. Kullmares sen diedä, etei mnuiill täll haawa waroj ol semssi reisuhi. Tästä owat tohtrim balka ja muu massamises ennem bitkä.“

„Kyll mnää sen dieää, mutt mnää ajattlin däsä harmeisan, gon en löyb niit isäwainan rahoj, ettäm bane lopuffi, mitä mnuull o, menemä ja maksan deijä reisun ja kaitff lystit Turus. Ja oiffie lysti sitt pidetängim, boja. Eiköst nii? Kyll mar me merell olen gullennt tarppeks, mutt tehdäst nyt ferrangi semnem bidemb maamatt ja katota, mild tämä mailm silb kانبild näyttä.“

„Enää oles siunatt mies Wilff!“ — sanos Jiro. „Ja ny lähdetängi huomispäewän! Mnuull o sukulaisfi sielt Turus, se Ekrama-Moorlund, mnuu enon. Kyll mar häne muistatt? Siell mes saan gortteeri, etei siit tarwitt raha maksa.“

Ja Jiro ol ilone niingon kolme marka heone. Mutt mnää sanosi: „ei sinn sendä nii mennä. Roetast ny wäähä muistutell, kuis snuum bäärustingis lait o. Sanotan gyll, ett koer haawas nuole, mutt snuum bääfäs ongin däll haawa semne auff, etei se parannuffa ilma laillsen dohtri appu. Ja siis toiseks em mnää sunffan gehtaiskan gäwellyp pisin Duruu gaduj snuun gansas, niingauan go snuull nuot tollo ja alstann dit topifäs owa.“

„No, no, kuulffast Amundila wiifast, kuis saarna. Eks annais sendä antteks, ettän däsä kiiruisan unhotin gumne mnuum bään lait o? — Mutt se mnää sano, ett koht kon dohtor o ottann nämät tukop pois, ni me lähdem. Eiköst nii Wilff?“

„Ja wisfi, sitt lähdetä juur liuffast!“

„Ei siin sendä sittengä wiel nii lähdet“ — sanosi mnää. — „Kylläikset mek kummingin guulande aja wiel sengi jälke Jirot odottas saam.“

„Mitästäas siin hulluijas puhele!“ sanos Wilff.

„Hulluijan! Em mnää puhel mittä hullutufsi. Ujattelfkast ny waa, ett Jirom bää keritti juur paljaks ja ajettim bartweitellp pois kaiff hiusten dröntiffi. Ja mnää takka se, ett hän wiel pari wiikkom bääst o juur niingo hän olis wesikopist tarann. Ei hiufse niim bian kasw, eng mnää sunffan dul semse miehen gans Turkkuhun, gon ei tuffa ol; en dul ihmistem bilfaks käwelemä siin semsen gans, ko luulla wesikopis ollu.“ — Siihe aikka mailma pruufatti näättäkö, pittä tuffa, mutt ny on gaiiffitte hiufset kerity niingo wesikopplaiste.

„Jumal siunaffo“ — huoffail Jiro. — „Mimmmost näitten dolloitten dakan oiffe olleka?“

„Kylläs nääs sitt. Bahoim belffä, ettäas lyffä ittiäs paffon, gos peilihin gato.“

„Kyll Jiro parf sille kertta tuumaimmist sai juur tarppesjes. Ja nolo näköne hän olifin, go hän joku päew se jälften dul ensmäitten gerran dohtriid ja ol saann nähö ittes peilis. — Ihmelisem bia se haaw sendäm baranus, mutt niist hiufsist meill ol wastust, kotei net tahton kasot niim bian, go meijä mielen def. Hädisäm me rupefim ajama Jirom bäähän gaisen galbasfi tropej, mitä kufi kullongi neuvos. Mutt hylfferasw meijä mielestän sendäm barhate hiufsi kasott ja stää met tahkosingi Jirom bäänahkaha, ni ett häne olis löytännt traa-

nihaju myöde, waitt hän olis ittes nihim biilottann. Vietystengi meill ai waa ettippäi neuwotti wiel paremppi lääffeit, yks yht ja toinen doist, mutt met tiesim jo kuip pali heijä safoistas ol appu eng luopunut traanistan go yhde ainoan gerra ja stääkin gertta me olem beräspäi saannt lattu. — Se käweij näättät sillail, ett yks ehto, ko me jälst tahkosim hylfferaswa Jiron duka alkukuhu, niin dlee suutar-Jokko siihe ja ruppe meit neuwoma.

„Kyll traan o erinomast lääfett hiutsi kasottama, o oiffem boja, mutt ei se sendä mittä ol keewede rinnall. Se wast poikka o. Mnää luule, ett sill sais wanha kulunut jällyffin gaswama uutt karwa, se o niin glooffu lääfett ja siin o woima.“

Nii, semssi se Jokko puhel ja lehuskel stää keewettäs, nii ett mes seurawallt ferrallp päätin goetta stää. Mnää käwe ostamas apteekist hymnnem benni geewede ja sitt ruwettin doimeihi. Kaiteks onneks me olim jo niim bali nähä, etei nek kaitt lääffe olekka nii hywi, ko sanota ja sendähde mep päätingi ny, ett wedetä stää keewett ens waam bienemäll alall Jirom bääkuorehe. Wilff hak sulgan, gast se siihe lääffesse ja woitel sitt sill yhden gohdan keskellp päälaffi. Ja runsast hän woitlifi. Mutt ei oll monttaka minutti kulunn se jälffe, ennengo Jiro hyppä glös ja ruppe kiilimä ymbärs huonett ja huuta ett poltta. Mnää karasin gööffiki, sai wesiämbrin gättehen ja pisti Jirom bääsiihe. Jiro kimaroiitt niingo mato, hyppäs wooro toi-

sest fondillas ja wooro toisell, malel päätäs ja firos, nii ett mälifato nousemam baffas.

„Annast fatto mitä tämä tehe. Kyll siin woima wissi o siin lääffes“, tuumail Wilff.

„Kodei siin waa. olis liiafs. Mnää pelffän, die-däfs, ett tämä tehe roineit“, sanosi mnää siihe.

Ja liiafs kyll siin woima ol, sill ett siihem baiffa-han go stää keemett ol woidelt, tul sitt peräspäi rupi ja se ruwe all ol haam ja mes saim oll ilosfi, ko se haam jongu wiiffon daffa men gii. Eit siihem bai-faha itänäs enä ol hiuskarwa kasonn, niingon gaiff tie-tämät, kon dundewa Jiro.

Em mes se eräm beräst enä muut lääfett käyttänni ko hylfferaswa, eng mnää neuwois fenenttä muunga muut lääfett semsfin darfotufsihin gäyttämä.

IV.

Mutt aif fulus ja Jiro hiukset kasosiwa, nii ett trahis. Jämt puoltoist kuufautt niitte ristjäiste jälffe mes sitt pidi hänen gansas oiffen genraalsnyyni ja päätim, ett hän ol semses funnos, ett hänen gansas tehtas kulffit Durus niingo muuallaffi, waiff hän haifin draanild niingo julmet. Jiro ol ilone ja lupas meill, etei hän enän gosgan goppeil siit, ett hän ol fummiks felwann.

Kyll meill sitt prässi tul sen Duru-reisu walmis-tuffis. Kaiff mitä heossehe ja heoswärfeihin guulus, jätetti Jiro halttuhu. Se ol tottun semssi asjoihi,

mutt Wilff ja mnää en dietänn juur mittä ajopeleist. Ja kyll Jiro toimeks pan, mitä häneld maaditti. Wilff ott promjandi osalles ja mnuu ei tarwinnt tehd munt lom bittä waari, ett kaitf tul laillse reedaha.

Yks ehto muutmam bäewäm beräst Jiro sitt tul Tafalaha ja sanos:

„Jahap, pojat, Knapi Walfoll mes sitt lähde. Se on dawalises lihas eif walla huon menemänffä, waiff se o laiskandotfone. Ja o fiin wähä wifurimiffati, mutt se ei tee mittän; gyll mes sill kauniste waan guljen, go mnää prasseis ole.“

„Enää prasseis!“ — sanos Wilff — „mnää ajat meinan, goskan reifungi maffa.“

Jiro katos vähäm bittäst Wilffu, mutt wiime hän wet fuutas nauruhu ja sanos:

„Kyll mar se waa fopifi, ett snää Wilff, kos ole niingo isänä räfningis, aja ja istu edes styyrbuurim buolell ja Kalkfe snuu wieresäs baabuurdim buolell. Mnää istun dafan.“

Ja nii se sitt fowitti, se asi. Mutt mnuu mieles-tän se Jiro näytt nii welifuldmaifeld, ko se meill istum-baifa määräs, eten mnää odottann fiit mittä hymä. Eritotte mnää eppäili, etei Wilff oll oiffe fopew kusfi-wirkfaha. — Mutt anda ny oll niingi, mnää ajattli — sitt se nähdän, go liiffell lähdetä.

Bari päewä se jälffe Jiro ajoifi, niingo me oli fop-pinnt, Tafalam bihallf Knapi linjaaleis ja Knapi Walfoll.

Wallo näytt oikke muhtjald, ko se oodoksest ol krapatt ja harjatt.

Mnää ja Jiro olin duonn sänntin Dasalaha, ni ett meill oliwa ne yks kaks rattaill ja ko ol juott kupp kaffet suuruksest bääll, ni me olim walmi lähtemä. Dasala muor seisos kuistill ja itt nii harttast, ko mes siin lähtöän walmistliin, etem mnää ol nähän hänen goska nii itkewäs, ko Wilff talwreisuhu o lähtenn. Mutt mnää ajattle, ett muor ol tull siihem bäähä, ett maa- matka owa waaralisemppi ko merimatka. Ja ol hän gummingi enemmän dottun siihe, ett merimatkoill läh- detti.

Waiff kyll hän meijäm buolestan itkis sai. Em meh händ lohduuttaman gerjenn. Wilff pit kowa meno siit, ett se knall ny ol semses reedas, ettei hän taitann stää ottas fölihis ja herrastell silt Turus. Mutt isäwainas kapi hän ol ottann kättehes, waiff mnää ja Jiro sanosin, ett kepp kädes on gamal hoitta ohjaffi. Miin, gyll mes stää hollasi, mutt ko Wilff kerra ol saannp päähäs, ett hän darwitte kapi fölijäs, ni ei siit mihinhkäm bääs. Wihdo wiime ol kaitf saatt klaariks. Wilff istus, niin- go soriitt ol edes styyrbuurdin buolell ja hoit prassej, mnää istusi häne wieresäs ja Jiro takan. Ja ko Wilff sitt taanes kattomat ol kysynn Jirold, ett ong hän fölis, ni hän löi Wallot selkkähä ja nii mes sitt lähim ulos portist Turffu lohden bainaama.

Mutt ko ol pääst Quistingaljon gohdall, ni Wilff

pyssättä Walfo ja sano: „katost pahust, fo unhotin gum-
mingin giifri ja komppassi“.

„Älä nys siin iisuttel“, mes sanosim — „mitä snää
niill meheill tekfit tämsell matkall.“

„Älkkäst mittäm buhuff. Ei stää tied, koss net
tarwita. — Ol hän nys sendä harmi, ett mnuu nep
pit unhottama, waikkaan juur pani nep peräkamarin bii-
rongin bääll. — Karast snää Jiro nuoremassēs ne ot-
tama! Me odotan däsä.“

„Kaiffi hullutufsi ny wiel pitä kuulema. Em
mnää wiitt, eng feht. Jhmseffi nauraisiwaf, fo mnää
fiifrit roikotaisin dännt Turu reissu warte.“

„No olkko menneks sitt ett fiifar jätetä, mutt ilman
gomppassi em mnää lähd tämsē reissuihi eng mihinttä
reissuhu ylipäätä, se o wale se. — Ja kossēs snää,
Jiro, wiit karat takasin Dasalaha, ni mnää mene itt“.

Mutt sillo Jiro jo ol kerinn puoltiest Dasalaha ja
mes sai istuf kaunist rattaill, Wilff ja mnää. Katelt-
ti siin Luistingalljot ja muistelttin, gui mond pari
houfuj me mugulan olles olin grahnann riff siin. Ny
ol joku pahailfinen derwannf koto se liuffam baita ja
Wilff tyffäs niingo mnääki, ett se ol häppemätön teko.
Wilfu mielest olis oll maistraati welwolisuus pann se
kunttoho jäll.

Mutt emmes siint kauan gerjenn maistraatti moit-
tima, ennengo Jiro ol palannt takasi ja toi komppassi
Wilfull. Me läffim daas menemä hiljast hyrrytyst et-
tippäi ja mnää tyffäsi, ett Wilff ol oiffe hyrwä kusk ja

Wälko heostem barhait. Yht ja toist mes siin sitt jutlim ja wiime Wilff sanos Jiroll: „wai om maar niill maamiehill jotta räkninffi kans, kui näis komeis istuta. Snää sanosi, ett isänäm baiß on däsä edes, sthyrbuurdim buolell, ko mnää ny istu“.

„Sillail oiffe, ja tääll takan istuwa waimihmse ja trengpoja. — Ja ko joku vastan dlee, nii se jätetä ai baabuurdihi juur niingo merelläffi. Mutt ko joku ämm taiß waimihmse ylipäätäs om brasseis, nii se patka niingo noidutt hulluld puoleld siutte.“

„Älä nyt koohoijas! Wai om maar niill semne järjestys maißaffi. — Meild merimiehihd hes se owa owenn. Mutt luuwartist ja leest ei tääll kumminga ol mittän dietto.“

Sillo me olin gerjenn Bermundilaha wäähä tois puoll Perkon dorpa ja konei Wälko sunffa isso aikka oll käynn sen gaukemban, ni hän meinas wißsingi, ett ny o sendäm baras, ett mennän gotti jäll ja kiepautt ni äffi ymbärs, ett ratta oliwa yls laks kumos ja me lensi ojaha niingo yls tuofsaus. Em mek kaiß sendä ojaha lendänn, muttko Wilff ja mnää. Jiro ties kaitetaffi Wälkon gonstif, kost se hyppäs wäähä täppjäst pois rattaild, ennengo nek kerkesiwä kaatuma ja huus: „Eyll oiffen dääll mais kans luuwarti ja lee owat, ko niits tlee. Ja ko liiaks kallistle, ni om baras, ett hyppä yli buuri, mutt luuwartim buoleld, Wilff; ai luuwartim buoleld, niingo mnää nyßkin dei“.

„Pid suus tiis, sengi julmett ja tul auttama meit
täälä glös“ — kihis Wilff, ko ol joutunn rattaitte all
ja mafas niingo jänäs louffas.

Kyll Jiroll siin sitt takswärkki ol, ennengo hän sai
Walto ja Wilku ja muun kondeillen jäl ja laifi neljä
mes sitt wiimetteks haalasin ratta glös maandiell. Sitt
rupes Jiro kattlema, ett olit mittä wikka tull heoswärkeihi
ja ol oiffen, guingast muuto sitt. Wattröyö ol kakkenn.

„Millaillast täsä nyt toimen dullan?“ gghys Wilff.

„Älä yhtä huol“, sanos Jiro. — „Mnää ole sem
Bolttlam bapa su'u haaroj eng äijän dawal lähd koska
reisjuhu ilmam bifilanffa ja naskli ja naham balasfi.
Kyll mep tämje wahingop piam baranam.“

Eit oll aikkaka, ni Jiro ol hakenn satulmaakri weh-
kes ejill, jumal ties mist, ja istus maantie ojam bart-
tal ja wet pifilanffatas, nii ett sau käweij. Met tuu-
mailim Wilkun gans, ett me ruppem ajan guluts
syömä ja Wilff sanos: „syömä oiffe me ruppem, ni
ihmsekki luulewa, ett me olen dähä lystikkem bysänn“.

Ja sitt mes söinim ja hywäld ruok maistuski waitt
me niingo sanott enne lähtöäm oli syön fuurust ja
juonnit kaffet pääll. Ko Jiro ol tehn työs, ni hängi
hauffas eine ja sitt mentti rattail jäl. Mutt Wilff ei
tahtonn enä ajat; ei waitt olis raha maffett siit toimest.
Sentähde mes sowesingi nii, ett Jiro istus Wilkun bai-
kall ja Wilff muun baikallen. Mnää meni istuman
daa ja huomasin bia, ett siell sendäm baras oliti istut,
ko waa uskals luottas siihe, ett ol mies ohjassis. Ja

Jiro ol semne heosmies, etei siit friskat. Nii ett tšll mnuull olimap päewäs sielt takan niingon gunintkan gisfall. Nii mes siit taas tulji ilma mittän gommelufji Laitlaha saaff. Mutt siin Laitlan girftmaan gulmas tul Walfo ja meijä wälillän riit tiehaaroist. Walfo tahdos wasemallt kädell ja Jiro oiffjall. Kotei muu auttann, nii Jiro ott wiinem biiska ja nappas Walfot pisi selkruotto oiffem bahan gerra. Mutt ei Walfo waa mennk, ko heitt takapuoldas ilmoihi ja potkes ko riuwatt. Jiro nappas jäll piiskallas, mutt Walfo tarjos takawasara joka fert, ko Jiro löi. Sillo Wilff sanos: „tiedäks Jiro, mnuu mielestän Walfo pitä nii lujasten gii meiningeistäs, ett mnää ruppe eppäilemä, ett hän ongi oiffjas ja ett tämä wasen diehaar on Durun die“.

Kaifeks onneks siint tul yks mies meit wasta ja ko mek tššji, mitä tie Turkkuhu mene, ni se sanos koht, ett se tiehaar oiffi on, go Walfo ol walikoinn, ja ett se toinen diehaar mene luttengaupunkfihi. Ei Jiro stää oiffen dahton sittekkä usko, mutt tšll hän wähitelle sendä huomatt, ett hän ol erhettynn. Walfo karas hyrryttel jäll oiffe ilosest, ko hän sai pittä oman bääs niis tiehaarariidois ja juur ko hämyttämä rupest, ni mep pääsim lästihi ja päätim jääd sinn yhten daloho nösseks, waiff ei kell oll wiel kuuttaffa.

„Millaillast me nys saam aisan guluma, jiks ett maat meno aif tlee?“ tuumail Wilff. Mutt ei häne stää olis tarwinn furr, sillä ett tšll meill sielt toimitust tul wallan darppeks, niingo saat kuull.

Wilff ol näihi saaff oll nii hisfuffis, ett me luuli häne olewas fippjän, gonei hän mittän goerangurei fetsinn. Mutt kaitetaffi hän ol wähä pelgo hallus, ko hän joudus niin gaua rattaill istuma ja ol ajanff kumohongi wiel. Stää paitt händ tietystengi harmitt ne Jiro nälffimise ja pistlemise. Se Jiro ol, niingon diedätt, wähä pahailffinem buheifas. — Mii händ, ei Wilff oll oll oiffen galbafes näihi saaff, mutt tusfi hän ol pääfs rattaild alas, ni hän ol niingon doine mies ja tet meill kaitengalbast jeffu.

Jiro haf ittelles lyhdy ja men Walfot tallihi wiemä. Mutt ennengo me wiel oli sijallf kerjenn, ni hän jo tlee tafafi filmäs seljälläs ja fano:

„Rattokast poja, mitä mnää löysin dalli nurkast, ko mnää meinasin gätfi ohjafef heinitte all.“

Ja, jos uskott taiff ei, ni hänell ol tädes semne manha-aiffane hoppitoopp, ko enne gäntetti juomisastjan pidois ja wälist arffjanaffi. Mef katlim stää fiin jofa puoleld, mutt wiime Wilff sanos: „älä nyp puh yhtifä fana, Jiro, täst asjast, ko mies se toopp wähä äffin bafafi samam baikkaha, mistäs se löysiffi“.

„Mitä snää ny meina“, sanofi mnää, „ei funffa stää finn wiedät, kon dalo ifänäll se wiedä ja ilmoiteta asi, niingo se o.“

„Ilmoteta ja ilmoiteta“, tiuskas Wilk, „tyl mar se ilmoitetangi, mutt sill o iso ero, millt tavall se tehdä se ilmoitus. Andakka ny minun doimittat tämä asi, ni mes saamm aikam baremin guluma ja tees snää Jiro, niingo minää sano. Wies se toopp takasi samam bait-
kaha, mistäs se löysiffi.“

Jiro tek, niingo Wilk läsk, ja ko hän ol aikas as-
roinn sieltt tallis, ni hän dul sijall.

Talo emändäkim bist ittes siihe meijän gansam
puhelenia ja kysys: „mistäst laukka olla?“

„Raumald olla.“

„Wai nii, wai Raumald.“

Nii, ei hän se enemppä sendäm buhellukka, mutt ko istus toolillas käde ristis ja kattel pää kallellas oikkiam
buolist kengänirkkoas. Joukko hän siin sitt wet symä
huokkaukse ja keinuttel koko aika ruumistas lahtiffässi,
niingo ännäm pruuukkawa. — Mnää näin gyll, ett Wilk
istus niingon dulisill hiilill ja wiime hän gysys: „tyll
mar mek laikk konppem ja kamsun borstoh● uskala
jättä, ei sunkkan dääll warffaist pelkko ol?“

„Ei maare“, sanos emänd ja läks pois.

„O hän nyh harmi“, tiuskas Wilk, „ei se toopp
olekkan däst talost kadonn. Mitäst nyt tehdäm boja?“

Mutt ei meijä stää tarwinnf fundeerat. Emänd
tul wäähä äkkin dakasi ja sanos: „taita sendä ollp
paras, ett nostatt janttin sijall, kosk naapri emänd
on dääll ja sano ett heild o eilä warastett hoppi
toopp.“

„Wai nii“, sanos Wilff, ja ol wähä turkase ilose näköne, „wai nii, eif hes saas selffo siit, kuka se o wienn.“

„Ee-ei. — O isänd sendän guulem lähtennu Park-
noho, sinu Borin daa; siellp pidäis olema semne noit,
kon doimitta warastetun galun dakasi wähä nässist.“

„Ei semmist mittä ol“, sanos Wilff, „ei täsä Park-
nolaisi welhoj tarwita. Käskeffäst, ett se naaprin dalo
emänd tuo kaiken dalo wäkes tänn ja toimittaffan dämän
dalo wäkit kans kofko.“

„Mikfä nyf koohoijann. Olettakost te ja noit.“

„Ole, ettäk te ol kuullt Tasala Wilffust, siit pää-
tietäjäst, puhett?“

„En olf kuull, kyll minuu se sannot tägty.“

„Se om baha kyll, mutt se ole juur mnää. Park-
kast pian gäymä ny emänd! Mnää ruppe sill aikka
walmistufsihi!“

No, emänd men niingon duulispää ulos omest ja
kyll Wilff ny ol endselläs jälff, ko hän ol saann mie-
lulist toimitust. Romppassis hän goht koproitt esill ja
harmittel etei hänell olff kiitri kans fölis. „Siin se
ny näätt, ett stää waa olis tarwitt. Se jolda näytäis,
ko mnää kiitrellän gattlisi, misä se toopp o, mutt ny ei
aut muu kon dullp paljallf romppasfyllt toime ja kyll
siit tässaillaffi sendä juhlatinen doimitus tlee.“

Mef koetim buhell, ett o synd ja häppi, ett Wilff
sillaill willitte yffingertast kanssa, mutt Wilff sanos:
„ong se sitt sem barewe ett se Parknolainen willitte

heit ja otta matso wiel työstäs. Mnää en gumminga mein ottap penniäffän däst toimituffest."

"No, stää ny wiel tarwitaís. Mutt mitästis sanoíji, jos ei waras oliska näitten daloitte wäffi?"

"Se o mnuu asjan; kyll mnää semsist selffen, go mnää ferran diedä misä toopp o. Ja stää paitt niin gyll se itteffi ymmärätt, ett waras hywi luultawast o jommangumman dalo wäffi."

Semne se Wilff ol. Kyll se asjas pääll pit, ko se ol ferra jottam bäähäs saann. Ja nyh hän dahdos wälttämättömäst noittu. Hän men duppaham, byns piilfirwe ja koittel sen derä. Mutt ei se oll häne mielestäs tarppeks teräw ja sentähde hän ban yhde miehe hioma stää. Sillaiffa kofkonnušiwä wähitelle naapur-talo ja oman dalo wäti ja kattiwas filmä ymbryriäisin Wilffu ja häne wehkeitäs. Kon girwes sitt Wilffu mielest ol tarppeks teräw, ni hän ban se laattjal, karas se ymbärs ens seittmän gertta wastombäewä ja sitt seittmän gertta myötpäewä ja kofa aikka hän höpis itteffes stää englandilaist merimiehe weisšu, ko loppu: „ai dont tu seil ow wee.“ Ko se ol teht ni hän sidos wahwa, hieno langan girwen derä ja warre ymbärs, löi naulan gattoho ja pan girwes siihen gillumman derä alaspäi. Sitt hän määräs, ett jofattem bit wooros jälffe menemä seisoma sen girwe all ja lukema siin seittmänen gästy. Ja wiimittefs hän sanos kamalan goljall äänell, etei hän sunffa warffa sijas tahdois seisos siin, sill ett sillo se girwes tlee field alas ja halkase war-

tant bää, nii ett siit tlee kaks kassanguppi niingo yks
sihaus waa.

Sillo yks ja toine mainihnist rupes itkemä ja
waalen siin jongu miehengi no'am bää. Wilff pittitt
toimitustas ja sinnt kirwe all hän sitt kask heijä seisoma
woorotelle niingo rysä ripell. Moni ei taitann ulkko
seittmätt kasky ja niill Wilff annoi oikke aika nuhte ja
kysys, kuih he lukumooros owap pärjänn ittes.

Nii siin sitt kätty molemitten daloitte wäki läpi
eif warast waa löytynn. Wilff rupes jo käymä hywi
nolo näköseks, mutt sillo awasiki joku kaappängy owe —
siellppäim bruukata semssi kaappängyi — ja huus, ett siell
o wiel yks mies. Ja nii siell oliki yks trengpoik. Mutt
siinäköst ol prässä enneng se saatti liikkell. Ja ko se
wihdo wiime siel saatti ulos, ni se ol wakkone niingo
lakan, hiki juoks pisin gaswoj ja se wäris, nii ett hamp-
pah helisiwäs suus. Kuka hywänäs olis ilma noidalah-
joj taitann sanno, ett siin se shyline ol, mutt Wilff pit
asjastas tii ja sanos: „tleestis tänn, junkkar, seis-
man dämän girwe all!”

Mutt ei se waa lähtenn liikkell. Wilffus ol äijä,
se wilkautt meihi suu meskingis, kairvoj esill komppas-
sis liiwin blakfrist, naputtel stää wähä aikka, wiit-
tas sinnt talli päi ja sanos: „tuoll se toopp pidäis
olema.”

Sillo sill trengpojall wast hätä käsihin dul. Se
katos Wilffu niingo mitäi ihmett ja sanos: „saang
nnää puhutell promissjooni kahdekske.”

No, tieestis fitt tänn salim buolell, sanos Wilff ja nii hes fitt meniwä. Mutt kyll se kaappängy mies mähä lauffa laaritelle Wilfu alstandit fiers mennessäs.

Se ol fitt mähä juhlalline hett, ko Wilff ja se toine siell salim buolellp praakkasiwa. Raitt oliwa nii hisfufis, ett walla hywin guulus, ko unengörtynnyt kärwäse istahdimap paperim bäällp pöydäll.

Ko mes fitt oli jongu aikka siin odottann ja mauh-
totellst toissiam, niin dlee Wilff tafasi hoppitoopp kädes,
wie se naapurtalo emänäll ja sano: „pitäffä wast'edes
paremi waari kapenoistan; em mnää kuli nii usse näit
teit, ettän ain doimitaiji net tafasin go net fattoma ja
nep Parfno welho, luule mnää, ei felpm mihinffä.“

Raitt ihmettliwä ja mitäst muut he olfiwat tai-
tannt tehd. — Emänd fiitt Wilffu, ja nottistel polweijas
häne edesäs, nii etei ruwenn enä seisalles pääsemä. —
Ol se waa aifa peli! Jivot ja mnuu passas jo harmit-
tama. Wiime emänd fitt kysys Wilfuld, kuip pali hän
dahto waewastas.

„Ei se waew mikkä ol“, wastas Wilff, „konst se
on go raha maffa. Mutt em mnää tämsist pienist toi-
mist mittäm balffa tahd. Miit mnää tee waa aifan
gulufs.“

Emänd olis laifellatfi muotto tahtonm maffa Wil-
fuff häne waewastas, mutt ei Wilff waa fuostunn siihe
ja nii se asi fitt jäi. — Mutt kyll ehto kulunn ol ja ko
emänd men doopeines, ni ol meill maat meno aif käfis.

Seurawan aamun Wilff meinas, ett meijän harmittis jääd sinn odottama stää Barkno-noitta, ni ett saadais nähd, tuis se stää tooppi noitu tafasi, waiff se jo o löndett. Mutt em mes suostunn siihen, go waadesim ett lähdetäis Turffu kohden goht ja Wilffun dändys anttap perä wihdo wiime. Kyll händ sendä harmitt ja hän meinas, ett siit olis tull hywingi lysti, ko hän olis saannp pelat sem Barknolaisen gans. Mutt Giro sanos, etei mutte ol mittä haust fatellf, kon gats welho yhten dörmäwä. — Me rupejim sitt jäälimä lähtöäm, mutt ko me olim siint toimes, niin dlee naapri emänd ja tuo meill aita knyhtillise juustoj ja katoj ja panngakoj ja sanos, ett hän dahdos tull miel terran giittämä Wilffu. Wilff ott tiitokse ja panngakoh hywäll mielell wasta ja sitt me läffim. Eit meill juur pali mittän dapahdunn sitt enä matfall. — Waiff tapahdus kyl-läfft, mutt en died, wiitingön jutell niit kaiffi, ko niist woi tull siihen gäsityksehe, että me olim niit kaiffiam bahimppi tappelpässej mailmas siihe aiffa. Mutt em mes sendä semssi oll, päiwasto me olim hywingi laffjoj poiffi, ko meijä waa annetti rauhas oll, mutt ko meit härnätti ja suututetti, ni wois kyll tapahdu, ett meffi näytim woimiam. — Mihistis ihmne luonostas pääse? — Nii händ. Usja lait ol näättäf semne, ett ko mep pääsim Wynyämäen ganffal, ni mes sautin golm heost miehines, kon gulkawat Turffu kohde niingo meffi. Mutt he meniwä nii wendawa, ett Wilff sanos Giro: „nap-pastas stää Walfot selfä, ett päästä siutte!“

Jiro tet, niingo Wilff käst ja Walfo pist parast travias, ett hari wingus. Mutt juur to meijäm bit pääsemä sem berämäise siutte, ni rupešiwaffin gaitff kolm ajama niim bali to heijän gaaffis pääšiwä ettippäi. Ja me jäim beräs, ei siin miffä auttann.

„No nii“, meinas Wilff, „sama se o, ajetang edell taitff peräs, to waa ettippäi mennä eif annet heoste unisäs kondeijas siirell.“

Mutt ei oll aiffata, ennengo ne edelmenijä annotwah heostes jäll ruwet wenotleema ettippäi ittiäs nii wendawaste, ett tusti huomatt, ett liikkell oltti. Jiro rupeš koettamam bann asjaš kunto sowingoll ja sanos: „mistäst kauffa olla?“

„Uudestkaupungist olla!“

„Wai nii. Ja Turkkuhu olla menos.“

„Turkkuhu oikke mennä hiljaksis.“

„Hiljaksis oikken det tuljett, mutt meijä olis wäähä niingon giiru; tehkäst hiukan diet, ni me aja siutte.“

„Tee oikem; buol tiet ja korttel kapoitte wäli o maandie lafi. Andakka luista waa!“ — Ja kyll se wäistifi ja wäistiwä ne muukfi, mutt to mep pääsi se etumäise rinnall, ni algoi sama peli jäll ja taitff kolm uuskaupunkilaist pösyšiwä meijä edellän.

„O hän nys sendä harmin gappal“, sanos Wilff ja silmät kipenöittiwät kiukust.

„Älä yhtä huol“, tuumail Jiro, „ensmäittes ylös mäes met täst harmist pääsem.“

Bia siin sitt tulttingi yhde ahte all, Uuskaupungi-

laiseh hyppäsiwä alas rattaildas kävelemä, mutt Jiro löi Walfot selkää, nii ett me yks faks oli etumaisin. Ja fakiß olis päättynn hywi, jos ei se uuskaupungilainen, go etumaisen ol ajann, olis huutann meill: „ongost teillp pitsej myyd, Raumam boja?“

Sillo meijän gärsiwälisyhten ol lopp. Wilff hyppäs niingo syöstäm alas rattaild, rupest fill isäwainajas fepillf kurruttama uuskaupungilaist ja sanos: „o oiffe meillp pitsej myyd ja runsfall mitall me niit annangi. Niingos nää ja tunne, ni on dämä wäähä pitt kynnärpuu, mutt em met tämsis kaupois niin duumam bääll räfn.“

Mutt ko net toise uuskaupungilaiseh huomasiwa Wilku wehke, ni hef karasiwa Wilkum bääll. Sillo mnää tietystengi menin gans lengeihi ja huusi Wilkull: „ann snää fill waa oiffe miehen gädest, kyll Jiro ja mnää näit kakt sillaiffa pysyttlem.“

Mutt liiafs mnää siin luppaili, fillett Jiro ei tulluffa alas rattaild, ko ajoi aika kyytti mäem bääll ja fatos fitt sen daam bois näkymist. Neß faks uuskaupungilaist, ko mnuum bit hoittaman, garaßiwa molema minuum gimppuhun ja selkän mnää rupesti saama, niingo hywi ymmärätt. — Ei yks sendän gakt wastan gest, waiff wahwembiki olis. Nii oiffe, nii mnuu rupest käymä eif stää Jirom bahust waa näkynn eif kuulunn. Gädifän mnää huusi jo Wilkulleffi, ett hän dliis appuhu, mutt Wilff ol täydes touhus sen gans, jong kraisuhu hän ol karannf kii. Se ol wahw klupu ja waiff

Wilff ol wahwewe, ni ei hän fill sendäm bali saannf
 kepilläs pitfej mitat, ennengo hän joudus paindema.
 — Sillail oiffe, eif mnuull Wilfust mittä appu oll.
 Ne mnuun gaks wiholistan saiwaffi wiime mnuu nofil-
 len maandieß ja sitt istus toine mnuu seltäm bääll ja
 toine rupes furittama mnuu Wilfun gepillf, fo ol pu-
 donn siihe meijän gondeihin. Mutt em mnää sendä
 muut kerjenn saaman gom bari oiffen gippiä nasfaust,
 ennengo Ziro tlee jouffoho hirmuse iso kuusengaraff
 kades ja ruppe sipelemä niit kaffi uuskaupungilaisfi.

„Bai pitfej tet tahdott“, sanos Ziro. „Näättäf, täsä
 o „blonderwalaffa“, ja täsä „wiidem bari utti“ ja tämä
 o „Muuri mummu laj“. Händäst tämä sitt, se o stää
 „min sortti“.

Ja ain go hän sanos yhdem bitfi nime, ni hän
 löi niit uuskaupungilaisfi, ni ett ryhä komis. Eif niit-
 te sitt enä mikkä muu auttannf, fo lähtip paffo, niim
 bali kom bääsivä.

Se ol kowa työt oll ja me oli walla hengästyn-
 nyt, fo mes siit seltsefi. Mutt mnää oli wieläffin giut-
 tune siit, etei Ziro oll aikanas tull appuhu ja sanosingin
 goht, fo oli saann hengen daffa: „hellftrisäät snää klef-
 kroitif, kos jäti mnuu noittem behmitettämäks.“

„Niin gaifetaffi! Mnuu olis pitänn jättämä heose sii-
 hem baikkaha ja ruwet tappema. Ei poja! — Mnuu
 isäwainan sanos ai: „muist se, Ziro, ettäs paneh heo-
 ses ja paattis lailes fii, waiff kumnen giuru olis.“ Nii
 oiffe mnuu isän sanos ja stää neuwo mnää ole seurann

ja meina vastaffi seurat. Sendähde mnää nyffi wei Balkon donn ahten daa yhtem buuhun giip, pani heini ette ja leiffasi ittellen hywän garafa, ennengo mnää teill appuhun dlui. Muuto meijä olis käynn niingo uuskaupungilaisten; gattofast nyt, tuoll maffa yks heone wäärin buoli ojas ja nek faks muut owa luttkaupunkki päi menos, niim bali, kom bääfewä."

Ja Jiro olifi oikkias. Em mes siink kähinas oll lainkka huomann, ett uuskaupungilaiste heose olimaf kiertänn ymbärs ja lähtenn toisippäi. — Sitt me rupefin gattlema waatteitan ja totifestaffo, ni meh häpesi ittiän, go mes siit toimest olim bääsf. Wilff meinas: „tyll se sendä on glooffu, ko ihmsem bitä suuttuman gaitist pienist."

„On gyll waa“, sanosi mnää, „mutt pahustaf heijän gans tarwitte ai hirmiteill ja härnät meit Raumlaisfi siit, ett meillp pitsei tehä. Ong se miffä häppi? Mnää ole itt saan mutulann hafat pitfi sisarten gans ja tiedä sanno, ett siin saa hiffoill, ennengo siin leipäs ansaitte eif stää laiff taulpääp pyyst tekemänkkä. Sendähde em mnää suutuffa mistä, niingo siit, ett Raumlaisist tehäm bilffa pitseitten dähde."

„Nii händ, ja se sitt wast mahta suututtaf, ko ruweta niit mittama omallf kynnärpuull, oma selffäähä“, sanos Jiro, mutt siihe hänem buhes sillf kertta lopusifin, go hän näf mnuum bääldän, ett siit olis tull uus hiistlemine.

Ko mes sitt wiel olim pess itten ja juon joest, ko

juoks siit ahte ald, ni me menim Walfon dyö. Walfo hirnautt kerran, go hän näf meijä ja Wilff sanos, ett se meinas stää, ett Walfongi mielest ol oiffe, ett uuskaupungilaises saiwas fluiteihis.

„Nii oiffe, hes saiwa ja annoiwa“, tuumail Jiro, mutt sillo Wilff suutus ja sanos: „joses, pahus soiffon, daid ollp pistlemät,“ niim bid suus kiis sit walla.“

Ja sitt Wilff ott ruotwaka rattaild ja me istusim gaitin kolme ojam barttall ja söim oiffe wahwa aterja. Ja kyll kestkeewri emänäm banngako nyf kierus saiwa. Ro ol syött, ni lähdetti jällp painaman Durkku kohde ja ilma erinomasepppi kommeluffi mes sitt pääsingi sinnt tosa wäjä ennem buoldpäiwä.

VI.

Ro me ajoin Durun dullist sijäll, ni Wilff kysys Jirold: „tiedäks snää sitt, misä se smuu enos asu?“

„En died yhtikäm behu, mutt kysytä ihmislid, eip tämä nii suur kyllä ol.“

„O se sendä siffes iso, etei hyödyt ruwet! stää smuu enotas hakeman, go ajeta oitis kestkeewrihi waa.“

„Ro ajeta waa, josei mmuu 'enotan löydet. |Mutt sopi mar meijä sendän goettaf kysell stää. Taideta löyt-täp piangi. Kysytäst told koht.“

Siin seisos yfs nuorem buolne mies kadull. Jiro pysätt Walfo ja kysys: „tiedäks snää sanno, misä se Noorlund tääll asu, kon gymmne wuott takasi Rau-

malb tänn muutt? — Ekrama-Noorlundiks händ Raumalb sanotti?”

Se nuorembuolne mies fundeeras tryki aiffa, mutt sitt se sanos: „juu, kyll mnää waan diedä. Ujaffa nyt tämän gadun doisssem bäähä ja käändäffä sitt wasemall ja ko olett ajann kuus kadungulma wasemall, niim boikkett jäll wasemall ja ko sitt olett ajannk faks kadungulma ettippäi, niin gierätt jäll wasemall ja ko se jälffe olett pääss kuus kadungulma ettippäi, ni — —

„Nii oikke, ni mnää wäänä snuu niskluus suuhu oiffjallt kädell“, sanos Wilff ja rupes kiippemä alas rattailb. Mutt ei se nuorembuolne mies odottanuffa fiks, ett Wilff olis pääss alas rattailb, ko lyffäs liessuhu ja nauroj mennefäs.

„Siinä s ny nää“, sanos Wilff ja nous rattailb jäll. „Rupp wiel kyselämä, misä enos asu.“

„Nii“, sanosi mnää, „jos me ruppen däsä tomstenoitte neuvoj seurama, niin gyll mes sitt kanastem bolkuj joudun defemä.“

„No, no, ei kaitist pienist wastongäymfist suuttus saa“, tuumail Jiro — ja kom bäästin dorill, niin dämä pahus ruppe jäll kyselämä niild muijild, ko siin myyfiwä lihoj ja muni ja kaitfi sengalbast, ett tietäwäff he, misä Noorlund asu.

„Mitä Noorlund? Kyll niit Noorlundej Turus o.“

„Se Noorlund, ko Raumalb tänn muuttann o, se o mnuu enon ja stää sanotti Raumall Ekrama-Noorlundiks.“

„Strama-Moorlund“, huusivat kaitt ämmä. „Kyll me waa miehen dunnen, go sanott täydelise nime. Tuoll se seis toispuolett tori ja myy piend tawara: rihoj ja neuloj ja pitsej.“

„Näättäk ny“, sanos Jiro ja rupes ajama sinnp päin, go ämmä näytivä.

Met tliim oikke ilofeks, ko me wihto wiime sain nähd se Strama-Moorlundi. Se ol lyhtäne, waltotuffane, silileufane äijängränä, sininem, bitk ponksuun ja nuusturuskiak housu yll, must filtt-hatt pääs ja kouffpäinen gepp kädes. Mutt jos me olim ilossi, ni ol Strama-Moorlund wiel ilofewe.

„No, om mar ny juhla, ko näke jäll Raumlaisjiaffi! — Jaa-a, Raum o sendä Raum, ei niist muist kaupungeist mittä ol! — Kuingast fiell Raumall ny jakseta? Kumsis woimifast om Bolttlam bapa ja Pato-la Wilff ja Sipin Gaapo ja prowast fitt? Wieläk ka-lastle niingo ennengi?“

Semski äij puhel ja kysel, eik kerjenn wastaust odottama. Ja ai joukko hän ott meit kätten gii ja pudist oikke aika tawal. Wiime hän sanos: „meillt tet tietystengi asuman dleett. Kyll meill o wäähä ahdast, mutt semse nuorep pojat kon det tleett kyll ahtaisaffi olois toime. Teijä ijällän mnää nukusi waiiff kytten nofas, niingon gufo orfii.“

Mutt muuu mielestän se kytte nofas nuffumine olis sendä oll wäähä itäwä toimitust ja Wilff ajattel

wissingi samallt tavallt, kost hän sanos: „kiitoski pali, mutt kyll mes sendän gestkeewri menem.“

„Ett mar meneffän, go meill mennä.“ Ja me olfin gufaties joutunn elämä hywi ahtais olois, Turus ollesan, waiff mef tuing olfin wastan ginann, jousei Walfo olis tull meill appuhu. Me olim siint touhusam unhottannt koko Walfo, mutt kyll häm bit murhe siit, ett händäffi muistetti. Juur ko äij siin selittle meill, etei sowa lainffa, ett me menen gestkeewrihi asuma, ni Walfo lytkä händ selffäähä, nii ett hatt lens pois pääst ja äij meinas menn nokilles. Äij ott hattus ylös maast ja pyöräytt wäähä äffi ymbärs. Mutt ko hän näk Walfo, ni hän huus:

„Jestandeerafast poja, eiköst tämä ol Anapi Walfo?“

„O oikke“, mes sanosim.

„Nii händ, mitäst mnää stää kysyngä. Rattoffast, tosa o wiel arp se haawa jälffen, go susi repel Vajo niitull. — Jaa=a, sillo olis Walfon gäynn huonost, josen mnää olis tull appuhu. Näättäff poja, Walfo o wanh raumlaine ja me ole wanhat tutu. Mnää olen dätä heost ruokfimm ja ajann nelitoist wuott, se o meill syndyynn ja kaswann ja mnää ole muistell stää täällt Turus yht ussen go muitaffi wanhoj tutujan siell Rau-mall. Eng mnää luull enän goska näkemän stää. — Se täyttä 26 ensmäis suwe. Rattoffast waan guis se muista laiff wanha kiris“ — sanos äij wiimen, go Walfo nost moorotelle etujalojas, niingo olis tahtonnt kopat kätt äijän gans ja hirnauttel ai jouffo. — „Nii

händ, muista maar snää wiel wanha isändäs ja kyll mnääkin diedä, mitäs tahdo."

Ja waiff äij nikkatt klengautt josta kert, ko hän astus, ni hän läks wähä wiekkast lifimäisimppäm buodihi ja Walfo ja me menim beräs puodin drapuitte ette. Eit oll aikkaka ni äij tlee takasi fjäändel joteri kädes ja ruppe syöttämä stää Walfoll. Ja ko hes siin sitt wiel oliwa aikas hywäillt toinen doistas — äij ja Walfo — ni äij sanos: „no niim, boja, jos ett tet tahd tull meillt kotteerihi, ni Walfo mnää kummingin dahdom bittä, niin gauan gon det Durus olett. Meijän dalo isänäll on dyhi tall ja mnää saa se sinn. Ja stää ei teijän darwitt eppäill, eten mnää hoid stää hywi."

„Ei mar sunkka stää tarwit eppäill“, wastasim me, annoim ruokwaffan ja Walfon gärryines päiwines Jiro eno halttuhu ja läksim itt kesteewrihi.

Ko mes sitt olim bess ja kambann itten ja ruokonn wähä waatteitan siell kesteewris, ni mnää rupesim buhelema, ett keitosruokafi maistuis oodoksest taas hywäld, kon doist woorkautt o oltt wallan guirwallp promjandill.

„Nii se ongi“, meinasima net toise ja Wilff sanos, ett hän wie meijä oiksem barhamppan drahtöörihin, gon Durus o.

Mattall sinn mes saim yhdem gambraati lisjä. Se ol Ruopukse isänd Gurast, ko mek kaitff hywin dunfi. Äij tul meit wasta majawanahkasep pälsy yll, ja huus

jo taukka: „tattotast waa Raumam boikki, olettat teffin Durus!”

„Ole oikke ja ny mennän huol=päimä syömä jo-honffin drahtöörihi.”

„No, mutt sitt mnää tleengi fölis. Kyll mnää tänäpä jo kerra ole syönnp puolpäimä, mutt nai reisuus on gakkiffi aterja peräsim baitallas.”

Ei meill mittä stää wasta oll ja sitt lähdetti. Ko me olin gulkennk kapple matka, ni met tliim semssen dregoolindapasse aittaufsehe. Reskel stää tregooli ol äijän guwa hirmuse ison givem bääll ja tregoolim beräll ol piem, bahambäimänen dorparatenus. Sinn mess sitt menim sijäl, hwaikk Ruopukse isänd eppäil, etei semses talos ruokka saadais, ko niin göyhäld näytt ulkkopäin gattoingi. Mutt Wilff pit pääs ja sijäl me menim ja pyysim ruokka yhdelb herrald, kon dul meit wasta. Mutt ei se mihinkkän doimeihi ruvennk kon gattel wauhkottel waa meit niingo me olsim jottam bahandekkjöit oll. Wilff meinas, ett se o wisfin guuro ja men stää oikke lifi ja huus sen gormaha: „toimittakast meill ruokka ja wäähä liuffast!”

Mutt se paha suutus siit ja rupest haukkuma meit ja tuuppima ulospäi. Mutt em mep paikaldan liifatann.

„Olet hän niin goohot, etei tuo waimane osi suomi”, tuumail Wilff wiime.

„On gyll waa”, sanosi mnää, ko huomasi, ett se ol ruottlaine. „Roetast engelskat sen gans.”

Willf pist engelstaks, mutt ei siitäkää mitää appu oll.

„Mahdaisit se rauft saksa osat“, meinas Jiro.

Mutt sillo siihen duliki yks fliff, kon dais suomi ja se käst meijä menn sisäll toijist trapuist ja nii met jeudufim jongungaldassen gööft-lamarihi ja siell ol yht ruokotond, ko siell toijell puoll ol siini ja komjat. Ruopufse isänd ol vähä kowast suuttunn, ett mes semssem borsan goppim bistetti, waiiff me raha ruastan maksam niingo muuffi. Mutt met toise meinasim, ett sama se o, misä syödän, go waa hywä ruokka saada. Ja kyll mnuu se sannot täyty, ett niill ruokka ol montta laij pait leppä, stää ei oll. Taiiff kyll stää ol, mutt se ol semmost ohkast klettu, ett Ruopufse isänd sanos koht, etei sen dähde wiit hamppaitas ruwet waiwama. Ja met tykkäsi juur niingon Guopufse isändäki.

Juur ko meijä sitt pit ruppema syömä, niin dlee se herr sisäll, kon ei puhhu taitann meijänn gansan ja sano jotta sillf flikall, ko meit pasas. Fliff muutus wäähä nolonäköseks, mutt wiime hän dul meijäm böhdä wiere ja sanos, ett meijänn dänty maks edeltdätt ruokan. Se mar meit wast suututt ja Willf huus kiufuias: „mitäst tämä nys sitt maks?“

„Marff wiistymmend penni miest pääll.“

„Ei se pali olella“, sanos Willf ja löi huus markka pöyttähä.

Mutt Ruopufse isänd talutt se ruottlaiise herram böhdä wiere, ott sada marka sedeli flombuustistas, kääres sem biffsteeki ymbärs, leiffas palasiks ja söi krons-

menttines piffsteeki ja fedeli. Sitt hän joi olutt pääll ja kysys sild ruottlaiseld herrald: „ymmäräks?“

Ja kyll se nähj se ymmärtämäs. — Jiro ja mnää tykkäsim, ett se ol sendä wähä liialoist ylppeilemises ja liian dyyrist opetufeks, mutt Wilff sanos, etei semsfi herroj paranet sanoillt kon deoill.

Ja sitt mes söim oikke miehen dawall, waikkei niill wainasill ollt kysleippä meill antta. Se heijä ohkanen glettus ei maistunn hongald eik haawalld, mutt ko stää pan kuus pala päälisi ja voit raffo, ni men se sendäm bieneks. Ja nii mes sitt panim sem böyhdä niim buhtaks, ett tussi siin enä kärwäsell aterja olis ollt, ko me lafasim doimeistan. Se fliff, ko meit pasas, rupees saama slaagin, go se näk, ett kaitf astja oliwa niingon guiwamast otetu ja ko se ruottlaine herr näk se häwityksen, go me olim bannut toime hänem browjantwaroijas, ni se rupees jäll äfseerama ja waades kuutt marffalissjä. Mutt Wilff selitt, ett kaup ol teht ennengo syömä ruwettinga ja jos hän o häwjöllt tull, ni se o häne asjas. Ja sitt me läksim. — Mut omes se fliff tul meild kysymä, ett mist Jumala nimest me olengan, go me niin gauhjoit syömä olem.“

„Raumald olla“, mes sanosim ja menim menojan.

Ny olis kaitf oll hywi, jos ei se Kuopuksen baha olis ruwenn synnindunnustuksill. Se sanos, ett siellp pöyhdäll ol oll semmost kala, etei hän sem baremppa ollp pienell ijjälläs syönn. Hän sanos, ett ne oliwas semsfi pieni kaloj pläff-toosas ja nii raswasfi, ett ne

uusiwa raswasas. Ja sitti hän sanos, ett hän olis andann meijängi niit maista, mutt ko niit ol oll nii hiiu-ka siint toosas, ni ei hän malttann puhhu mittän, gom bist yksnäs kaitf liiveihis. „Ne oliwa wisfi niit mui-
fuj, mnää olen guull, ett ne o nii äärest hywi kaloj.“

Ja niingaua hän niist kaloistas puhel, ett wesi rupes meill heruma suuhu ja Wilff sanos: „mitäst tä-
sä nys sitti muu autta, poja, ko mennän dakasi ja kysy-
tä, ong heill enemä niit Kuopukse muiuj, ja jos niit o, ni syöbä heit toosalinen daiff pari miest pääll.“

Se ol meijä mielestän wiisas puhe ja nii mes sitti käänsin dakasi sinnt trahtöörihi. Kyll me nyt toisemi
wasta otetti ja ko me kysysi sild flitald, ong heill niit
raswasfi kaloj pläfftuoosis enemppä ko nek, kon Guopus
ol syönn, ni se sanos niit olewas waiff kuip pali.

„No, tuostas niit sitti tänn toos miest pääll“, sa-
nos Wilff.

„Kyll mnää ota heit sendäm bari toosfa osallen,
waiffan jo olen gaks puolpäemä syönn“, sanos Kuopus.

Eit oll aikkaka, ennengo me istusin gairi neljän doos
nota all ja Kuopuksellf kaks ja sšöim niit muiuj. Ja
hywi kaloj ne olimaffi; oiffe raarej kaloj ne oliwa.
Ja ko se flitt sitti wiel toi meill siuhe lissä semmost
engelska olutt, ko ol mustis korttlim botuis ja potu
suuh hoppjoitu ja rautlangallf korf tiis sidott, ni me
joim stää ai jouffo ja olim niingon dregoolis.

„Eitöst ol hywi muiuj, poja?“ kysys Kuopus ai
jouffo.

„Ei ne mittä muikuj ol“, sanos wiime se fliff kun guul Kuopukse buhe.

„Wai ei ol muikuj, mitäst hes sit owan nimeldäs?“

„Sardiinej.“

„Wai saardinej, no, olffo nimi mitä hywänäs, ka- las ei ol muut wiffa, ko se, etei niit koska olt tull mnuu onffehen“, tuumail Jiro.

„Hywä on gala“, sanos Wilff, „ja huomattat poja, etei niis ol ruodoj lainffa; owa wisfi nahkaije suffu.“

Mutt tuski hän ol se sanonn, ni ruppe Kuopukse isänd yskimä ja kratistama wähä kamalast ja hyppämäm bifi laattjat eif tahton millän dawall saad henffiäs takka. Jaa-a, se ol wähä surffja näköne se Kuopukse isänd sil- lo. Kaswo oliwa wallam bunase ja filmäs seisosiwa ulkon pääst niingon grau. Wiime se sai sendä se wer- ra sanotuks, ett hänell ol menn ruot kurkkuhu. Mutt fitt hän rupest kratistama jäll niin gauhjast, ett me ymmärsim, ett ny ei aut muu ko lähti wiemän Guo- pust tohttrin dygijö. Ja mnuu ja Wilfu siihen doimehen dändys ruwet. Jiro söi rauhas sardiineijas ja sanos: „nii, menffän dep poja waan, de olett wähä niingon dottunn semssi reisuihi, mnää en jät aterjatan keske.“

Mitäst täst, me läffim fitt aiffa kuytti tohtrell. Ei se asunn, jumalan giitos, kaulan ja koton se kans osas oll. Mutt ei se oll niin dalonpoiffane mies, ko meijä oma tohtor fiell Raumall. Ko Wilff men sijäll ja sa- nos, ett meill o fölisän yfs kambraat ko o saan sardiini ruodon gurkkuhus, ni se suutus ja rupest huonoll suo-

men gielell sanoma, etei hänest saat tullp pilffa tekemän goskanga ja wiel vähemä semfeli aikka, ko ei ole was-
taotoail. Mutt em mes siit huolinnk, kon diuppasin
Guopusse isänän dohtri nota all ja kyll hän sillo huo-
matt, ett mies ol kuoleman gielis. Hän ott sitt semsem
bitkän deräffisen grääfi ja rupest sillt kronaman Guopus-
sen gurfurustingeit. Ja ko hän aikas siin ol kronann,
ni sai niingo saifi se poik sielb mutkase rautlangan pa-
lase ulos ja Kuopus ol paikall niingon doine ihmne.
Tohtor ol itteki jo paremmallp pääll ja nauroj oikke
mattjast, ko hän annoi se rautlangan Guopusfeli ja sa-
nos: „toja on deijä sardiini ruoton.“

„No, mutt o hän nys sendän glooffu, mistäst
mnää rautlangoj olen gurffuhun saann?“

„Kylläs sen diedä“, mnää sanosi, „snää olep pudot-
tan semse rautlangan, go olu potun gorgi ymbärs ol,
klassihis ja juonn olu ja rautlanga, niingos piffsteeki
ja sadamarika sedelinki nieli.“

„Jaa, mutt nii se on gäynnytti“, meinas Kuopus ja
kysys tohtriid, mitä hän ol melffa.

„Wiis marffa“, wastas tohtor.

Sillo mnää suutufin, gon diefi walla hywi, ett
meijä oma tohtor olis sen dehn kahdell marffa ja mnää
sanosingi: „kuulffast nyh, hywä tohtor, eiköst siin sen-
dä olis vähä tinffamise wara, meijä oma tohtor tele
semfen dyön kahdell marfall ja it mnää ole mond kert-
ta oll melffe samangaldases työs, ko ole joutunn lae-
wan humppu perffama eng mnää ol saannt koskam

bäällt kahde ja wiidengymmne, waitkan olen gofo päewä wähdän."

Ei tohtor sendä minuum buhettan ottann kuulewin gorwis, katos luinaultel minuu waa pahaste. Mut Ruopukse isänd suutus ja sanos: „tied se, Anundilam boef, ett minuum bumbuillas ja minuin gurfuillan ongin bien ero ja jossas olsip pääss semsest tuskast ko mnää, niis maksaiji mielelläs hymnengi marffa ja se mnää teengi. — Täjä on, dohtor hywä, ja pali kiitosi. Se ruottlaine herr tämä wiel maksas saa, pahustat hänen darwitte fittu rautlangträäkej olupotuitten gurfuihi."

Ko mep pääsim ulos, ni Wilff annoi fitt wiel minuull aika pyhkes siit, ett mnää olin dinkkama ruwenn, mutt mnää sanosi, etem mnää oleffa mikkän duhlaja-poef, ko heittle rahoj huffaha niingon Guopus ja hänen galbases. — Ja kyll Wilff se waa ymmärs, ett mnää Ruopuksen galbasill meinasi händ.

En mes fiin sendän gauwa noff norollas wiittin ollt, ko menim juoman gaffet yhte semsssem buodihi, misä stää sai ja istutti siell kummingin toist tiima ja praaf-faskeltti muinasfi. Ruopukse isänd selitt meill wähdä nuugaste, minself tundu, ko ihmself o mutkane rautlang kurfus ja Wilff sanos, ett hän o oiffe ilone, etei sardiin oleffa ruodoittes puolest nii waarallinen gala, ko hän jo ol luull.

Ko fiin fitt istutti ja juteltti, ni Wilff hyppä yhtäkkim bystöhö ja sano: „hellffris sendäm, bojam, me ole unhottann Jiro!"

„Kyllä mar se sielb kotti löytä“, sanos Ruopus,
„ole mnää häne muistann, mutt ole ajatell, etei häne
ol hätä eif mikkä.“

„Hätä, om mar häne olos wissi wähä nii ja näi“,
mnää sanosi. „Ajatelkkaat waa, etei hänell ol raha ko
joku marff ja kyllä meijä sardiinaterjan sendä enemä
maksa.“

No niin, gyll Ruopuski se siit jo ymmärs ett meijä
ol tiiru Jiro pelastama eif siint kauwa wiirvytttykän,
go maksettinn gaffe ja nifuse ja lähdetti sinn wanhan
drahtöörihi.

No mep pääsi sinn, ni Jiro ruppe meit toruma
wähä aikatawall.

„Bahusse junkkrik, ko jätätt mnuun dänn raham
bandiks, mutt kyll nys saatt maksat kans, mitä mnää
olen bilann! Luulettaf, ett mnää täsä kuiwi suin ole is-
tunn? Ei maaren, bojat; ko tuo ruottlainen dosä o
ruwenn eppäilemä, ett mnuu o raham lopp, ni mnää
ole ai wähä ylppjäst käskenn hänen duod jotta uutt
fortti pöydäll jja sendähde näit potuj ja klasej on gart-
tunnuffin dähän dämne rouffi. Oljim, bahuš soikko, jo
lykänn liesfuhungi, mutt kyll tuo ruottlaine siit o mur-
hem bitänn, eten olp pääfs. Se o seurann mnuu juur
jämt niingo willkoer isänttätäs.“

Ja kyll se tosi olifi, ett Jiro ol pöydän gorjaks
pann sillakka, ko hän raham banttinn ol istunn. Mutt
ei Wilff eif Ruopus tiettos pistänn, ko hep puoliks
maksoiwal kolo lysti. — Eif Ruopus muistann kaitels

onneks mettäs stää tohtrimballakka räfningist pois. Mnää sanon gaiseks onneks, siill ett mnää tiedä, ett siit wast upra olis tull. Ruottlaine hieros käsfiäs ja ol tytyväinen, go hän ott raha wasta ja kyll ol syytäkki oll tytyväine, siill ett kyll hän ny ott matko wiel kerra siit edeliseest aterjastaffi.

Ko mes siit oli saann Jiro ulos lunastetuks, ni mep päätim menn wäähä huilaman gestkeewrihi ja Ruopus läks kortteerihis. Muttt Ruopuske mielest häne ol oll nii hywä meijä seurasan, ett häm byys pääst meijäm bareihin, jos me ehtost läksim johonffin gaupunkki kattlema. Ja sillo mep päätim, ett mennän deaattrihi. Wilff ja Jiro, ko semsis lysteis oliwa ennengi oll, sanosiwa, ett se o hauskimppa, mitä he oliwa reisuillas nähny ja sendähde Wilff olifi ottann selgo, ett olif Turus teaattri. Ja hänell ol sanott, ett o oiffen Durus semnengi ja ett se alfa kell kahdeksa ehtost. Sinn mes siit päätim menn ja asi sowitti nii, ett mek kofkonuifi hiuka ennen kahdeksa teaattri owe ette.

Sarwo mnuu mielestän uni o nii hywäld mais-tunnit ko sinä ehtopuolen ja liki käweij, etei kofko teaattereis olis jäänn meild tekemät, nii rastast me nukusim. Muttt kyll turklaisep pitiwä murhett siit, ett meh heräsim wäähä ennengon darwittinga. Ohtäkki ruwettti meijä affnan all ajelema ettit-takasi ja trumbu ja pilli ja torwes soisiwa ja ai jouffon guulus wäähä kamala mölinä, juur niingo joku kauhja iso sounn olis uhann ruwet ihmsten gimppun gäymä. Kyll mes semse elä-

mähä heräsi wähä äffi ja Wilff sanos: „annast kattot, tleef täst mailma lopp, wai kuit käyne“.

Mutt ko mes siin oli aikan stää kamala meno kuulustell, ni me ymmärsim, ett ol walumaar meijä naaprisan ja Hafri Jiro rupest pitelemä, jos wälisein tunnuis kuumalb meijä huonesan. Wilff ja mnää haim ittellem wesiämbri, niingo Raumallp pruufata ja läffim appuhu. Mutt Jiro sanos, etei hän lähd mihinkkä, ennengo seinät kuumalb tunduma. Mef karasi wähä äffi jofirantaha ja ko me olim saann wett ämbreihin, ni me menim siihen balohon, gom baloj. — Ja aika liesk siell oliti. Se ol yks raut puod, kom baloj ja ko siell ol myytt kruutti ja labatuj patruunoj, ni sielb liekeitten geskeld kuulus ai joukko semssi paukauksi, ko olis kymmengund pyssty samall aikka lauast. — Niffeme harfum bäällp portimbieles istus yks wanh juudlaisäij ja walittel sekanaisell kielelläs: „woi, woi, kaitfi palamašs — — allt brinner — — Jisafi waatte palamašs — — Saaras nya palttoo brinner, hundra maršs koston“ — — Mutt kesken kaitfe hän huus: „wem syttyer, kuta ambuu — —“ ja kimmatt pelgo hallus pystöhhö jofa kert kom patruuna paukusiwa liekeitten geskell. Mnää rupesti äijä parffa lohduuttama, mutt Wilff annoi turklaijill oitte aika kuytti. Ja kyll ol syntyäkki. — Ujateltast, ko nef klaaffri — en daed paremi sanno — kattliwa wauhkottliiwas siin eif pannt tiffu risti walffjat samottatšes. Siin ol waimihmäsfi ja miehi, nuori ja wanhoj, eif yhdelläkkä oll ämbri kädes, muttkon gateltti

wahdatti waa niingon walumaar olis jotta lysti oll. Mutt kyll hes saivat kans kunjas kuull Wilfuld. Wiime Wilff sanos: „tullkast Raumall kattoman, gui walumaar samoteta; ei siell tarwit peljät, ett o wedest puutet, siell kandawa waimihmse ja mufula ja wanhe-
ma miehe wett ja nuorema miehes samottawa, eif siell waan guffa uskalais tull walumaaraha ilma wesiämbri. Mutt Raum ongi Raum ja siell on goment, mutt tääll ei ol mittä reglemendej ja kost ett tet teet työt, ni em mnääkä wiit teijä rytisköijäm härjät, muttko anda ryö-
hät waa! Mnää lähdem bois! — Hywäst ny! — Snää, Ralkke, tleef fölis.“ — Ja me meningi molemat tiehen ämbreinen.

Wilff ol suuttunnk koto ehto, mutt Jiro sanos: „pahustak teijän darwitte pista noffatan jofa paikkaha, olsitt huilann niingo mnääki, ni olsitt paremallp pääll ny!“

Teaattri edes Ruopus odott meit majawanahkasijas, niingo sownitt ol. Wilff ost meill kaikkilp piljeti ja sitt me läksi hakemam baikkatan. Dwell seisos yks mies, kon gysys meijäm biljettiän. Ja ko me näytim se, ni se olis tahtonnn ottas sem bois meild. Mutt Jiro sanos: „älffä andakk kikat ittiäm, boja! — Nuujorkis mnuun gansan dehti semmost ja ko mnää pisti itten wäähäs aiffa ulos teaattrist, ni em hääsf enä sijälm, konei mnuullt tiketti oll.“ — Jiro ol, näättäk, oll Ameriikkas ja puhel wallan difeteist.

Meijä mielestän Jiro ol oikkjas ja Wilff sanos

sill wahtmestrill: „jät snää, poet, waan laiff prafin guri ja tied se, ett täjäs nääffi semssi poeffi, konei ol ensimmäist kertta pappi kytis.“ Mutt äffeerama se pakas, ennengo mes sisällp pääsi ja ko hän ol lafannp piljeteist meno pitämäst, ni hän rupes Kuopusse majawanahtasfi pälsyi tahtomam bois. Se ol sitt yls kamal mies. — Kuopussem bälshj, ko ei se oll jättännp pois niskoildas koto aitanf, ko me olim yhdes oll! Miis se poif ol hiffoillt trahtööris ja tohtrill ja nishupuodis; ei mar se niist olis luopunn. „Warastetais wiel“, sanos se, aingo mef koetim saad häne jättämä ne wäähäffifi aiffa. Ja ny ne olis. wiett, jumal ties, kui kauas meist. Ei mar jätettyffä niit ny enemppä ko ennengä, waiff siin wäähä riideltti, ennengon Kuopus pääs sisällt täydes mundeeringis. Mutt woi toll me wiimengin olim, niingo sanott, ja kaunis se isso salih mep pääsingi. Kados paloi hirmuse iso kruun ja siuill ol stää paitt kytntli waiff kuip pali. Sali ol wäffi täynn niingon girkos ja Kuopus kumars ittes jofa haarall, ennengo hän istus ja sanos: „hywä ehtopäewä kans, wäfi hywä“. Mutt Wilff ol kuuffune ja meinas, ett niillt tarwittis sanno, ett hef kyll owah harttait lysteis istusfleema, mutt ruti laisko j walu samottama.

Em mnää oll ifänäs enne oll teaattris, waiffan gans ole ulfmaillp pali oleskell, mutt Wilff ja Jiro tunsiwas semseffi lysti ja Wilff sanos, ett hän ol kerra Londos nähñ teaattris semsem bojan, go ol heittän ittes yndskonde ilmoihi, kiertänn ittes siell kerra yli niskas ja tull

alas taas seisvalta. Ja notti se ol oll. Se oll taittann ittes taappai niim bali, ett se sai pääs kondeittes wäli ja sit se ol ruwenn seisoman gättettes notas ja ko se wiel ol pistännk konttis ylöspäi, niin gofo miehe ruumis ol oll sekasi niingo Dolwi housu.

Mutt em me lainffa semmost saann nähd. Kon deaatter algoi, ni siihen dul meijä ettem bari waimihmist ja yks herr ja puhelima ja nauroiwa krikotima, eif se mittä lysti oll. Nep puhusiwas sitt wiel ruotti, ko em me ymmärtännp pali lainffa. Mutt kyll turklaise niist tyffäsiwä. Ja ko nek komeljanttri meniwap pois ja salin dakasein panttim baitoilles jälle, niin durklaiseh haffasiwa kässäs yhte niingon gahko! Kuopus kysys Jirold, mitä se merkitte, ko nek kässäs paukuttleewa.

„Het tyffäwä ett heill o lysti ja tahtoma näyttäs se. — Ameriikkas wiheletä fillon go lysti o ja mnää tyfkängi, ett se o wähemä waimaloist. — No niin, gufin defe mieles jälffe, mutt wiheläiji mnää, jos täsä waan bliis jotta hauskemppa.“

„Nii mnääki“, sanos Kuopus ja Wilff tyffäs kans, ett semnen gäsittem haukuttlemine o lapselist.

Mutt ei sielb mittäm baremppa kuulunn ja meh haukottlin gilppa ikäwöisän. Wihdo wiimen Kuopus rupes nuoffuma ja fuorsas ai jouffo. Mutt fillon duliti siihe meijä ettem wäähä lystelinem boef. Se hiistel tapplust yhde herran gans, ko ol iso aikka puhutell siin yht fliffa ja laulesteli ja iisutell sen gans. Ja tapplus siit tliifi. Kuopusti heräs siihe hällinääh ja ol koht

asjois tii. Meill' ol täys työ saad häne olema merkalles, ko hän dyffäs, ett se ilonem boef ol ottann huonom-
 buol'sest tiis siihe herraha. „Tott mar mnää händ neuvos
 faa“, meinas Ruopus, „tyll häne wisfi muuto huonost käy
 tuom bruurin gans.“ Mutt ei mar kängnyffän, go se ilonem
 boif krottafiki wäähä näsfist se herra laatjaha ja sillongost
 turklaiseh haffaman gässiäs ja me wiheldämä. Ruopus
 ol nii mielisfäs, ett hän def molemppi, haffas kässiäs
 ja wihels. — Jhmelisem bittäst net turklaises sendä rupe-
 fiwa meit kattleman, go me näytim elomertefj ja komel-
 janttriffi lafafiwap puhelemast ja wauhkottliiwa meit.
 Ei oll aikkafa, niin dlee se wahtmestrim bahus ja sano,
 ett meijän dänty lähtip pois.

„Kylläkäitetaffi snää meijäm bois ajaisi, mutt efs
 muist, ett meill' ongim biljeti jälill“, sanos Wilff ja pist
 klappus wahtmestri noka ette. Ja me muuffi hain
 glappun gäfäll. Mut ei se pahailfine mies waa lafann
 jahnast, ett meijän dänty menn pois. Sillo Wilff
 riifus jaffus, sylf piohos ja sanos: „jos täfä joku pois
 mene, ni mnää pelffä, ett se oles snää, kos waa sanof,
 kumppa tietäs tahdo menn, owest wai affnast.“ Ei
 Wilff kiutuisas huomann, ett se ol nii erinomane fali,
 etei fiin oll affnoj lainffa.

Ol'sitt kuull, minne upra fiin fillon dul. Waht-
 mestar huus appu ja forjas luus wäähä äffin, go hän
 huomaf, ett hänell't tofi etten dul ja waimihmises fii-
 nafiwa ja kläppäfiwä. Wiimen dlee yks wanh, hywä-
 laitafe näköne herr siihe meijän dyön ja tyfj: „ming

tähden de wihelätt; ong tämä teaatter nii huon deijä mielestän?"

„Ei se hywäkä ol, itäwät meillt tääll o oll. Mutt em mes sendähde wiheldänn, mutt ko sendähde, ett täsä ästy ol wähä hauskemppaki joukos" — selittel Wilff.

„No mutt ei sillo wiheltäp pruufata."

„Pruufata mar, fuingastetei pruufatais. Menffäst Ameriikkaha waa, ni saatt kuull, eif wiheletä", sanos Jiro. „Me olengi meripoeffi ja olem mailma nähñ wähä enemmän go moni näist turklaisist. Me olem Raum-laisfi."

„Wai nii, wai nii", sanos se wanh herr ja rupes naurama ja sitt hän julist kowall äänell jottan gofo'seur-kunnall ja sillongost, niill lysti tul, niillt turklaisill. Ja kyll mes sitt rauhas istus saim ja wiheltät kans ja aingo me wihelsim, niin gaitt nauroima. Em mnää niit turklaisfi oiffe ymmär, mutt mnää luule, ett Ruopukses ol oiffeus, ko hän jälffembäi sanos, ett turklaisill ol oll enemä lysti meist kon gomeljanttreist.

Sitt me menin gaitin gestkeewrihi ja syötti ehtot ja ko ol syött, niin Guopus men gortteerihis ja mep panim maat. Mutt ennengo nufutti, niim bätetti ett huome lähdetän gottif, koht kon banki o awett ja Wilff o saann asjas reedaha. Usja lait ol näättäf semne, ett fiit saatt, ko me Nästist läffim, ol ruwennef kylmät-tämä ja ko met tliin deattrist, ni ol oiffem bakase haju ulkon. Mes sanosingin doinen doifellam, ett jos ei ny waam bannaif kiirusten gäymä, ni mes saan dalwe, ennen-

gon gottip päästä. Ja rattail o vähä surtti kulltit, ko o refikeli maas. Sillail oiffe mep päätim. Jiro lupas lähti aamust aikasi Skrama-Noorlundin dyö Walfot ja rattait hakema.

Seurawan aamun mnää heräsi jo neljä aigois eng saann enä und. Mnää käändli ja wäändli ittiän fängys, mutt kotei siit appu tull, ni mnää meinasi, ett mnää menen gäwelemän gauppunkkihi siis, kom bäew tlee. Ja nii mnää teingi. Jlm ol käynn ai waan gylme-mäks ja ko mnää tlii ulos, ni mnää näi, ett yöll ol oll aika pafane. No, ko mnää fiin sitt käweli suottan, nii mnuum bist mielehen, ett mnää teem biene weisu ja weissa se sitt Wiltull ja Jirollt, ko matkall olla. Mnuus o näättäf ai oll semmost piend wikka, ett mnää sillon dällön dee weisu. Ei semne halu usse mnuum bäällen dul, mutt sitt ko se tlee, ni se o niingon daut ja sillon däyty tehd weisu, ei fiin miiffän guri aut. Ja ny mnää oli semfeli humööri. Mnää käwelin gofo aamuskautte yht kattu ylös ja toist alas ja löi riimej kofko. Ei se ol niingä huoffja työt, ko moni luulis, fiin saa sowit-tas sanojas sendä vähä monell kändill, ennengo nep paiffas hakema. — Mutt olffon guih hywänäs, nin dosä vähä enne yhdeffät mnuull ol yks „meripoiffite weis“ walmis ja mnää läffin gestkeewrihi. Ko mnää tlee sinn ni mnää nää Wiltu ja Jiro ja Ruoputse istuwas isos salis pöyda ymbärs tobi klasi nota all. Jlosellp päällp poja oliwa ja niin däreffjä pauhamist heill ol, etei he mnuust mittän dietänn, ennengo mnää sanoji: „on dämä-

fin gaunist toimitust, ko juodan bobi aamust aikasi."

"Ei tämä todi ol", sanos Ruopus ja siirs sitaris toisfe suupielehen, "tämä on duutninffi. Ja täsä o jnuulleffi yks, etes siint kiukuttel."

Mnää istusi sitt heiä jouffohos ja tein glasi ittel-
len. Mutt ko mnää sai se walmiis, ni mnää kysysi
Jirot: "jokos käweij Wallot hakemas?"

"En gäynn wiel, katost, ko asja lait o semne, ett
Ruopus toimitta meill waunu ja kaks heost ette ja
sitt mennäangi herroiks. — Ruopus tlee Rauman gautt
kotti."

"Wai semsi te olett tuumaskell; mihist Wallo ja
ja rattas sitt panna?"

"Wallo saa karat waunuittem beräs ja ratta jätetän
dänn. Mitäst Knappika niillt talwellt tefe ja kyll nes sitt
tääld ain gulkewat, ko marknoillt tulla. — Nii händ ja
Willef osta kolmengymne marka harmoniika ja mnää, ko
soittat taida, wetelen gaise mailma marfi ja walfit, ko
mep painam Rauma kohde."

"Nii oiffe", sanos Willef, "harmoniiff osteta ja hywä
ja herroiks kuljeta!"

Kyll nep poja asjat kuntuho oliwat fundeerann.
Mutt muu harmitt koto jutt ja mnää sanosi Jiroll:
"tiedäks, ko mef terra ole lainann Knapi Wallo ja lin-
jaali, ni me wiem nes kottit kans lailes. Vinjaaleit ei
jätet tänn ja Wallot ei panna karama waunuitten
dahan; ei maaren gom bannangin gulkema edell, ni

löydetän gummingi laillset tiehaara. Mnää en dul
teijä maunuihin, go aja waitt yksnäs linjaaleis Raumall.
— Tehtän deš tuit tahdott.”

Kyll mnää se näi, ett Jiro omatund rupes händ
hiuka waiwama, mutt Wilff ei muuttann lainkka miel-
däs. Se ol semme, ett mitä se kerra sai päähäs, ni stää
ei jaann sield pihdeilläkä. Ja kinei Wilfum bää kään-
dynn, ni ei Jiroka oll haluline jättämä maunuis ajele-
mistas. Mutt se werra Jiros sendä ol miest, ett hän
lupas koht lähti Waltot hakema.

„Se šepiti hywi, men snää Kallfe šölis, niin des saatt
mennes kahde ostas se harmoniika. Täsä o raha“, šanos
Wilff ja löi flombuuffis pöyttähä.

Sillo mnää ättäšingi, mitä mnuum bit tekemä.
Mnää tunšin, diettät, Wilku ja olin gošo ajam beljänn,
ett se yhtättin duhla kaise rahas. Ja šo mnää nys sai
häne flombuuffis käsšihin, ni mnää päätingi itteksen,
ett šo harmoniikk o ostett, ni mnää wie lopu Wilku
rahoist panffihä.

Ei šiinš kaua wiivoytt, ennengo Jiro ol löytänn
yhdest puodist oiffen gomja harmoniika. Em mnää
semšist ylipäätäš juur mittä ymmär eng ol kaska sem-
šest kopast mittä nuotti ulos jaann, waitkkan diedä, ett
semšes owal kaise mailma laulu ja marši ja tanšit, šo o
waa mies repelemäs stää. Mutt kyll Jiro tuns semše
wehše. Se poiff tais šoitto ja šo se ott harmoniikan
gäsšihis, ni se šorme wilasšima, nii etei niit tahtonnt

toinen doimestas erotta ja kyllä nuoti liikkell läksivä, oli-
 wah hes sitt mitä fortiti hywänäs. Kylläkäit niit o har-
 moniitasaioittaji joika kyläkätti, mutt ei tarwit koettas
 sannoakka ett näillä kulmunnill olis toist semmost poikka
 siihen doimehen go Jiro. Waikei se kuul ny oiffjastas
 tähä, mutt kuulu se sendä se werra, ett ymmärätt, ett
 se ol kelmolinen galu, ko mes siit puodist ostim. Siin
 ol wähä heli, kaunis ään ja kaitengaldaset klassi ja rus-
 tingi joika kandill. Kolmikkymmend marffa siit pyydetti,
 mutt mnää tinkkasi sen gahtengymmentengahdeksaha ja
 Jiro ol wähä ilonen, go häm bist sen gainlohos ja läks
 enos tyhjöö Wakkot hakema. Mutt mnää menim bank-
 tihji ja pani sinn Wisku nimehe 400 marffa. Enemppä
 em mnää uskaldannu pann, ko Wisku raha oliwah hipunn
 nii wähihji, etei jäänn enä ko 50 marffa flombuukkihi. —
 Kyllä semse reisu waan dyhyriks tleewa. — Waikei em mnää
 wiel tänä päewän saap päähän, kui me oli saann 250
 marffa menemä juur niingo me olfi ne joffem bais-
 kann. Mutt nii se waa ol.

Ko mnää tliin gestkeewrihi, ni ol Häkki Jiro juur
 pääsji sinn Wakkoinen ja Skrama-Noorlund ol tull saat-
 tama. Poja jatkoimas sama työtäs ko ennengi ja Skrama-
 Noorlundillekki ol toimitett yks niit heijän duutningeijas.
 Mutt mnää rupefi säälimä ittiän kottippäi wähä jouttu.
 Ja ko mnää oli saann kait kreedaha, ni mnää kysysi
 heild kerra wiel: „mitäst nyt teet pojat; tleetta kotti
 mnuun ganfan wai jäättäk tänn?“

„Kyllä maare me kottit tleem, mutt em me rattaill

rönkkämä rupp. Tämselff keliff o rattailf kulkemine juur niingom bohtmes istuis", sanos Wilff.

„Nii oiffe, sendähde met tleengi maunuis", lisäs Jiro siihem buhesse ja rupest soittamam Dorilaiste marssi harmoniifall.

„No, hywäst fitt, mnää lähde ny."

Em mnää fitt enä wiirvytellf lauan, go oti Wilku fölijän gestkeewri emänän dyö ett saatti maksaf kortteer. Se maksoj 10 markka. Ja 50 penni mep päätim antaf flifall, ko ol meijä huonestam murhem bitänn. — Mnää maksoin gaiten dämä Wilku rahoist oiffe häne nähdes ja annoi fitt flombuufi hänellf takafi. Wilff pist flombuuffis powiplakfrihis ja mnää oli wähä ilone, etei hän kattonn siihe. Jos se poif olis huomann, ett fiit ol raha pois ja saannf kuull, ett mnää oli wienn nep panffihi, niin gyllän olfi saannf kuullf kunnjan. Mut eikä huomann mittä ja mnää ajattli: „pid waa meno kuip pali hywänäs, ko mnää kerra olem bääsf menemä; ei se mittän dee." — Eif fiin fitt enä muut tarwitt, ko mnää kannoi sänntin rattailf ja läksi. Mut ko Skrama-Noorlund kuul rattaitten grapina, ni äij tlee heng kufkus ulos ja sano, ett hän dahto tull Wallot saattama. Mitäst täst, mnää oti äijä rattailen ja fitt mentti. Hiljaffis kuljettim bisin gaduj ja kon dullihim bäästi, ni Skrama-Noorlund käsf mnuum bysättä ja kiipust alas rattailb. Mut ei hän koht meit jättännf, ko rupest Wallot silittämä ja taputtama ja puhuttel stää, niingo se olis oll ihmne. Wiime hän fitt sanos wedes filmis hywäst

ens minnall ja sitt Walfot ja läks menemä. Mnää nyt-
käsi ohjassist, nii ett Walfot olis ymmärtänn lähsti liikkell,
mutt ei se waa lähtemm, kon gatos taanes äijäm beräs
ja hirnautt hiljassis. Äij kuul se ja huus: „hywäst ny
Walfot!“ Mutt sillo Walfot käänsi ymbärs eif totell
waikkan olsin guif koettann nytki ohjassist. Mnää rupe-
singi jo ittefsen siin ajattleema, ett ong hän ny niin gamal,
ett minn dānty jättä Walfon Durffuhun daiif otta
Strama-Noorlundi Raumall. Mutt kyll äij asjal kunt-
tohom ban. Hän gääns Walfot jäll laillisen gursihiin,
daputtel ja silittel stää ja sanos fill, ett sen dānty menn
Raumall minn gansan. Sitt hän gäsk minn dull
alas rattaild ja talutta Walfot suumbielist kapple matka
ettippäi. Mnää tein dyöt käsketty, astusi alas rattaild,
oti Walfot suumbielihin gii ja rubesin gäwelemä. Mutt
sillo äij sanos: „no, no ei nii sendä mennäp, pysäkt ny
wiel hiuka!“ Ja ko mnää olim bysänn, ni hän ott laffis
pois päästäs ja lut Herran siunaukse. Sitt wast, ko se
ol luett, ni hän wiel kerra sanos meill hywäst, kääns
ittes ymbärs ja läks käwelemän glonkauttaman Durffu
kohde. Mnää seisosi laff kooras ja wedes silmis, nii
oiffe, wedes silmis oiffe — em mnää häpp stää san-
noaksen — eng wähdäld aiffa ymmärtänn, misä mnää
oiffe olinga. Mutt kyll mnää siit sitt sendä wähitelle
wirfosi ja rupefin daluttama Walfot Rauma kohde.
Taluttli händ siin wirsta werra ja meni sitt wast rat-
tail. Walfot käwel hiljassis ettippäi eng mnää malttann
waatti händ karaman, go ajattli ett kyll mar hän siit

ittellästän garama ruppe, ko hän o ikäwäs woittann. Ja nii se olifin; go ol kuljett miel runfas wirst, ni Walfo huoffas yhden ferra, nost formas pystöhö ja pist oiften gaunist hyrrytyst kottippäi.

Nii mes fitt kuljim tytywäisint toinen doissehen. Mutt ko mep pääsim sen gorffja alasahtem bäällf kon Durust päin dulle o hiufa enne Humikkalan gestkeewri, ni mnää kuuli wähä kamala elämä takapuolellan ja tuskki olin gerjennf käändämäm bään sinppäi, ni mau-
nuf, taks heost edes, ajawa mnuu siutten niingon duli ja leinaus. Se merra mnää waan gerfesi näkemä, ett Ruopus ja Wilff ja Jiro istusiwa maunuittem beräpuo-
les, Ruopus ja Wilff rinnasi ja Jiro wastpääit heit. Jiro soitt harmoniiffa, niim bali ko henffki ol, Wilff hei-
luttporokello ja Ruopus huus yhtnitta: „pelaffam boja!”

„Terwekfi Teistkost” sanos Wilff ja nost laffias, ko he mnuu siutten meniwa. Enemppä em mnää kerjennf kuulema, fill’et he oliwas samas filmäräpänykses kaukan mnuuist ja ko mnää tliin gestkeewrihi, ni oliwah heose jo saann wett ja söiwät taurojas. Mnää pani heini Walfo ette ja menin gans sijäll, mutt sieläköst wast upra ol. Ruopus ol hukannf flombuuffis ja äkfeeras wähä kamalaste sendähde. Eit oll ihmettäffä, ko siin ol oll raha oiffe wähä isoma jouko. Mnää meinasim bittäh heillf kowa saarnan gom bääti heijä hurjast menos-
tas, ett he oliwap pöhnäs, mutt ny mnää näingi etei niis pahois stää, wiffa oll; ei Wilfus eit Jiros kum-
minga. Ruopuksen buhe tais fiirat yhde eine. Mutt Wilff

ja Jiro oliwa ai semse ylönnannetu, ett ihmse luuliwa niist pahemppa, ko olis saanuffa luull. — No, mitäst täst, meh haim sitt stää Kuopusse floмбуuffi, käänetti äijäm blakkrif kaitf wäärin buoli ja kōljätti wanum berä läpitte. Mutt ei stää waa löntyynn. Me rupestim siin sitt fundeerama, ett mitä nyp pidäis tehtämä, mutt sillon Guopus nouseti ylös ja sano: „hellfris sendä, mnää unhotingi sem bääalufen allf kortteerihi“. Nii händ, sinn oikke hän se ol unhotannk, kyll hän se ny muist. Ei siin sitt muu auttannk, kom Guopusen dāhdys lähtit Turkkuhun dakafi rahojas hakema ja waunuis hän dahdos menn. Kyll hän pyys, ett Jiro ja Wilff jäisiwä odottama händ Humikkalaha, siis ko häm bala, mutt kon Guopus ol lähtenn, ni Wilff sanos: „kyll se o semnem baiif, kallfe, etei Kuopussest ol tietto, kōst hän Durust sellfe, ko hän sinnk ferran daas om bääsf ja mnää tleengi snuu fölisäs kotti“.

„Ja mnää kans“, sanos Jiro.

„No nii“, sanosi mnää, „tullfa waam boja, mutt kyllkaietaffin deijä nyt tlee wäähä surkkiangalbane istu rattailf, ko olett waunuis tottunn herrastleema.“

Ei pojās sanafa wastann siihem buhesfen, go hakimas sânttis ja weiwä ne Wallo rattailf. Jiro ei soittann enä harmonikka ja Wilff läst mnuu sittop porokello linjaaleitte aissaha. Ja ko sitt Wallo ol tarppeffes puhaldann, ni me lätfi jälkf kottippäim bainama. Mörkōsfis poja istusiwa omis ajatuffisās ja Wallofin garas huonomin, go hän ol saann semmse synnin daafa

lissä. — Ei siin waa monttaka sana puhutt. Raitt ol nii ykstoikkost ja hiljast. Porokellofin baukus waa fil-lon dällö ja muistutt mnuu mielestän lapshehoittajat, ko nuokku lehdö wieres ja tarttu kii wanhan drallitukshehes ain go hän hetkeks pääse unewärppeistäs. — Ko näi fitt ol kuljett iso aitt ja pääst Nästin ganffall, ni mnää ajattli, ett nyt taidais oll paras aitt ruwet weisfama stää weisfu, ko mnää oli laittannt Turus. Mnää rupefim goettama, mitä het tykkäisiwä, jos pistetäis laulus ja fanosi: „tiedättäl poja, mnää olen dehñ uude weisu.“

„Wai nii“, sanos Wilff.

„Wai uude weisu“, sanos Jiro.

Jos mnää tode sano, niin mnuu harmitt semne wastaus. Kon doine waiwa ajatuffsias koko aamus-kautte saadañses weisun goffo — eif se oleffa mißäm bien dyö — ni odotais sendä, ett toiset tahdoisilwañ kuull, mimmeld se työ näyttä, ko se o walmistunn. — Mutt sama se, ajattli mnää, koskett tahd kuull, ni olffa ilma ja rupefi itteñsen hyräyttlemä stää uutt weisfuan. Kuljetti fitt fillaill jäll wirst ja parifi, ni Wilff räyhäse: „pahusikkost fiin nys fitt o, etes snää weisf niit ussi wirssiäs?“

„Ei ol kuffam hyttännykkä mnuu weisfama.“

„Dngost kuffan gieldänn fitt?“

„Ei ol kieldänn eif käskenn ja sendähde mnää weis-fangi se itteñsen.“

„Wai itteñses snää täsä weisfama ruppe, mutt mnää tyttä, ett om barewe, että ole juur werkalles, ko että

jiin pörisek ko mikäkin gorro. — Ann snää Kallfe iloll äänes kuuluvaa.”

„Kaunist snää pyydäkki“, mnää meinasi sanno, mutt ajattli, ett jos mnää se sano, ni ei siit sunkka se hauskemppa tul ja sendähde mnää pääti, ett mnää weisfa fittengi se weisfa, waitt mnuu kylläffin gismitt. Mii händ, fismitt oiffe. Mutt mnää olen gaitetaffi niingo muukfi wärs- ja weismaaktri, ett ko ne kerra orwas saann jotta walmiks, ni ei mar nes stää ittehes pidäis, ei maaren, gon guuluis sen dullt tänty. Sillail oiffe. Ja nii se asi päätys, ett mnää fröhäsim bari kertta kurtum buhtaks, sanosin: dämä o yks „Meripoiffitte weis“ ja algoi:

Meripoikki meit warjellon daewas!
Waiwaloine o elämäm tääll,
Ko me ansaittem leippätäm laewas,
Kaukan seilaillem waldmerem bääll.

Mnää oti uudestas siit: „ko me ansaittem leippätäm laewas j. n. e.“ ja odoti ett het tapas jälffe oljima weisann mnuun gansan. Mutt ei mittän guulunn. Mitästä täst, mnää weisasin doise wärsy:

Kon duul puhku ja aallo nep pauha,
Sillo meill alkaa armoton dyö,
Sillo miehill ei suodakka rauha
Olkkom bäew sitt taiff syyspimi yö.

Ja sitt mnää oti jäl uudestas se lopumbuole, mutt kinei hes sillonga ruwenn weisfama mnuun gansan, ni mnää sanosi: „ei tämä weis näy olewas se wäärtt, ett

te wiiteisit stää trallitta. Ja kotem mnää wiit yksnäs
koko aiffa weifat, ni mnää laffa walla."

"Ol ny wai", sanos Wilff, „luuleks snää ett mes
se nuoti nii opin. Siin on gaunis nuott siin snuu
weisufas. Mistäs se olet kessinn?"

„Huol snää siit", mnää sanosi, ja minuu harmitt
jäll, etei hän weifust mittäm buhunnt ko nuotist waa.
Mutt mnää voiti wanha Nadami ja weisafi:

Sillon goffiti märsraagall huokka
Ei pääs piilohom badoittes taa,
Sillo ei kerjet laittama ruokka,
Mutt ko wöötäm mep piufota waa.

Kyll hes sillo sitt jo weisafivat toissen gertta se lopp-
puole minnua gansan, mutt ko se ol teht, ni he rupefiwa
minuu haukkuma ja Wilff sanos: „ain helkkreisä snää olet
kulkenn, kos ole nähne koki märsraagall. Se o nys
sendä wallam biliwinnihä semnem buhe. Bahus soikko,
jos niis laiwois, ko mnää olen gulkenn, kott olis tull
märksraagall sillongo mnää oli reiwamas, ni mnää olfi
sanonn: „men helwettin, goff!" Nii, sillail oikke mnää
olfi sanonn, ja sillail jostane vanhemb merimies sanois.
— Koff märksraagall! Kyll mares sen diedä, ett kott
jaa kiittä Jumala, ko häne anneta näö wuoks täkill
haalat jongum brassi wiimifest nipust. — Bahus soikko,
enne snää nääff kalsatsen guuse ladwas, kon gofi märs-
raagall, jos waa jonnengin gomend laiwas o."

Semsi he oliwa, Wilff ja Jiro. Ei net tietänn
nyhtikäm behuf kuip pali siin on dyöt, ko sowitza sanas

weisufs ja ett sendähde wärsmaakreill ongi lupa pistäh
 hiuka muinassi, ett sana waa saada sopimam baikoilles.
 — Mutt mnää suutusi wiime heijä nälfkimisestäs ja
 sanosi: „kosk tämä weis on nii huon, ni ei teijä stää
 kuullt tarwitt, mnää weissa se itteksen baiß ole walla
 werka. Ja nii mnää teingi, mnää istusi walla myffän.
 Mutt luulettak, ett mnää sai oll rauhas. Ei maaren,
 gyll nep poja mnuu weissainam banirwa jäll, ens moit-
 timall ja sitt ruffoilemall. Ja mnää weisafi sitt:

Wede wallas o skandäff ja reeling
 Ja mel kiipustam reiwaman gaiß,
 Kapteen huuta: „hei, haala po jeeling!“
 Se on dylffi ja totinem baiß.

„Ja wisfi“, sanos Wilff, „se on dylffi ja totinem baiß.“

„Se on dosi puhe“, lisäs Jiro siihe, „totine ja tylffi
 paiff se o, mutt ole mnää enne siinp paiffa, ko näis
 Wallo ohjassis. Baiß näist kui wedäis, ni ei siit sem
 baremppa tul.“

Ja kyll se dosi olisi, ett Wallo men huonost ettippäi,
 nuutt mnää luule, ett hängin dahdos kuull mnuu weis-
 suan ja mnää kiiti Jumala, etei hänell oll puhelahja
 suott. Hän olis, tiemäs, kans tehn mnuu weisun kunk-
 kan gelppamattomaks. — No nii, mnää oli sendä ilone,
 ett yffiki wärs ol heijä mielestäs osannu paikall ja wei-
 sasi ettippäi:

Hän saa mielelläs huutta ja kästi,
 Kyll hän leppy, kon gaiß o „ol reitt“.
 Ja meill syötetäm banj, voit ja flästi
 Ja meill annetan dynny ja peitt.

„Annetan dyyny ja peitt!“ huus Wilff. „Oles snää sendä aika halju, kuka niit meill annais. Rodes wiel pann, ett kyyppär tlee meijä sänkkyn wiere ja mes sano: „tuostis yks tuutning!“ taiff: „ryypp ja woileip ja puol pottu olutt, mutt liuffast!“ — Ei, Kalkke, kyll snää ole wähä hösfättännk, kos semski weisfaile.“

Ja Jiro tuumail: „se o juur oiffe, se mitä Wilff sano.“

Rii händ, mitäst maare Jiro olis muut sanonn. Hänen dändys ai appleerat Wilfu sanoihi. Kuingast muuto. Mutt mnää suutusi ja sanosi: „se o nys semnem baiß, poja, ett ko mnää kerra ole ruwenn weisfaman dämä weisu, ni mnää weisfa sem bäähä saaff fill ehdoll, ett te annatt mnuu oll rauhas niin gaua, ett mnää olen doimestam bääfs. Sitt saatt moitti ja haußu, niim bali kon dahdott. Millä muull ehdoll em mnää enä rupp täsä luffri wirffa teillp pitämä“.

No, mitäst täst, pojah huomasiwa, ett mnää oli sanonn heill totuude ja lupasiwa oll ihmfsks. Mnää krasistin gurkkum buhtaks ja weisfin daas:

Ja ko haminam bäästä sitt kerra
Ja saatt ranttaha astia noff,
Mi me itten dee fiiniks ko herra,
Mennä maihi ja ollan „duu bloff“.

Meill o hentt joka maailma loukos,
Miingo hywi se ymmärätt kyll.
Miit o musti ja kredliinej joukos,
Semski konei ol paittaka yll.

Paras hentt meill o Suomemaas sendä,
Händ en goska me unhotta moi.
Hänell preiwej meilb yhtmitta lendä,
Hänell siltti ja kulta met toi.

Meripoikki meit warjeltton daewas!
Waiwaloine o elämäm tääll,
Paras sendä o ollaksem laewas,
Ro mes seilailem waldmerem bääll.

Ro se lopposa siit wärsyšt ol weisatt toissen gertta
ja mnää oli oll werfalles isoma aikka, ni Wilst kysys:
„siiheng se ny lopus?“

„Siihe oikke.“

„Wai nii. Siin on gaunis nuott siin weisuus. Mutt
kuulestis, snää es oikke ymmär, kui weisuj tehdä. Tie-
däks, se kuulu wähä kamalald, ko snää weissa niist
meijä henduistan, go meill o jofa mailma loukos.
Ensikkii, ei snuun darwittis kohist semsist sanaka. Nääks,
ei stää tied, waittas joskus wiel menši naimisji ja jos
snuu waimos saa kuull, ettäš olet tehñ tämsši tunnus-
tusši, niin gat ettes, kuis snuun gäy. — Nii händ ja
toine asi o se, ett snää sano, etei niill ol paittaka yll.
Se on gyll toši, mutt snuun olis tarwinn sannoš kans,
ett siell o niin guum, siell ulkomaill, etei siellp pidet
paitta; ett siell o niingo muudis ett olla ilmam baitta.
Ja sitt snuun olis tarwinn sanno, etei siell sembuolest
ilkialasten gäy. — Nääks, ei nes stää ymmär tääll
Suomes, jos ei stää selitet. Ja sendähde se kuulu kama-
lald heijän gorwifas.“

„Nii oikke“, sanos Jiro, „ja färeis es snää Ralkke part ol kii yhtikäm behu. Miä Jumala nimes snää olet kredliinej ihmisfi nähñ?“

Nii, niin gon guulett ei Wilff ja Jiro ymmär yhtikämittä semfest, ko weisundekkojon guulu. Eng mnää stää ihmettel, etei he mnuull suurkiitost sanonn. Mutt se mnuu kismitt, ko he yhtmitta fiin waa moitefiwa ja nällesiwä ja mnää sanofingi wiime: „ett te mnuu weisustan mittä maksama ol joutunn eif teijä stää kuull olis tarwinn, joset olis mnuum bakottan se weisfama“. Sillom bojah häpesiwä ja lafasiwah hollamast fiit asjast. Siljakkis kuljetti fiit jälle, mutt kyll kaitist merkeist näyj, ett poja oliwat tullp paremallp pääll. Ja ko Nästihim bäästi, ni Wilff ol niingo ennengi ja tek emänä walla hulluks jaaritukfillas. Se ol näättäf fil-lail, ett ko mep pääsim sijäll Nästih, niin dlee emänd ja sano Wilfull: „mnää olen deit fiit odottann niingom bäewä walknemist. Mi o näättäf semne, ett pyydetäis teijäm boikkema mennefän Vaitlan Gatihännän gylähä — fiell o semne lystelise-niminen gylä — ko fielb o warastett paljon dawara. Ja Wirilähän, guulem, gans teit tarmitais.“

„Eni mnää ferff ny“, wastas Wilff, „mnuum dängt fiirustem bainttat täst Konstantinoopelihi.“

„Kui, mihi?“ kysys emänd.

„Konstantinoopelihi.“

„Mitä semnem baiß o.“

„Se on Durfin bäätaupung. — Turfin keisrild
o yhten yönä karann ykstoist frouwa ja mnuum bidäis
net takasin doimittama.”

„Älkä nyh hullujan. Ongost sill ussema frouwa
sitt?”

„O oiffe, siellp pruufata nii.”

„Wai niim bruufata. Kyll mnää ole siit hiuka
juttu kuull. — No, kyll keisar parf kans nyt tustas on,
gon gaitff frouwa meniwä menoja.”

„Kaiiff frouwa! Älkä luult, emänd hywä. Hänell
o jälill wiel — andakast mnää kato hänem breimistäs
(Wilff wet paperim bowiplaffristas) — nii, hänell o jälill
wiel kolmsataseittmängymmenendkuus.”

„Jesandeerafast! Mitä hän sill sitt wäli pitä waiiff
ykstoist meniki hukka. Pahustak hän niit takka aja?”

„Kangastakses tietystengim; bistä säffihä ja fiweij
säffihä ja upotta niingon gatimboja.”

„Jumal siunakko! Se o wäähä kamala fendä!”

„Niin gyll ongi, mutt semne o lafi siell ja met tie-
täjä ole ai laim buolell.”

„Nii oiffe, nii oiffe”, huokail emänd. — „Mutt Rau-
man gauttakost tie sinn Konstumbaabelihä mene?”

„No, ei se juur Rauman gautt men, mutt ei sielb
kautt mennem bali wääräkän dul. Ja stää pait kaiiff
mnuum barhama wehken owa Raumall, ni ett mnuu
sengin dähden dänty mennä kodon gautt.”

„Nii händ, nii händ”, sanos emänd ja men.

Ja silläill mep pääsim boikkemast Vaitlan Gati-
hanttähä. Ilm ol tull aikatawall kylmäks ja me joingi
fiell Nästis kuuma rieska lämmitäksen. Ja ko ol läm-
miteltt tarppeks ja Wallo syönn, ni lähdetti jälle kulkema.
— Juteltti sitt kaikki mailmattomi ajan guluks. Ja ko
Vaitla auffi rupeš häämöttämä, ni Wilff näyttä päi
yht kylä wafemall kädell ja sano: „kattoffast pojat,
toja nuo owa jälle!“ Se ol, näättä, silläill, ett jo tul-
les sen gylän duulmylly oliwah harmittann meit. Niit
ol kummingin gymmengund ja kaik olivas siivettömi
paitt yks. Ja Wilff ol sillo jo sanonn meill: „taida-
takost tep pojat selittä, mingtähdn duulmylly ei rewit
alas, ko stää kerra o lafatt käyttämäst ja siippe owap
pudonn siit helffrihi? Mnuu mielestän domses siip-
pettömät tuulmylly näyttävä kamalild, owa juur
niingo handel ihanne.“

„Kamalild oiffe ne näyttävä“, mes sanosim. —
Ja ko ne nähti ny jälle, ni neh harmittawa uudestas
Wilffu. Ko mes sitt kulji sen gylä siutte, ni siin seisos
yhden dalom bortim bieleš festikäne mies ja poltt piip-
puas. Hän ol wissingi lopettann työs aitasemin gon
dawalijest, ko ol lauanda päew. No, niin, go meh hänen
gohdalles tliimm, ni Wilff käst Jirom bysättäh heose
ja sanos sillä miehell: „hywä ehtopäewä“.

„Jumal andaffo“, wastas mies.

„Olettakost tes sen dalo isänd?“

„Siks oiffe mnuu haufuta.“

„Wai nii, wai nii. Kyll mar isänd tietä, fenen duo myll on, go siippe owa.“

„Ja tuo myll wai, ko siippe owa?“

„Nii oiffe.“

„Tiedä maare.“

„Wai niin, gene se o?“

„Kyll se meijä myll o.“

„No mutt kuingast isänd sitt nii ruokoton o, ett jättä siippep paifalles sunnundaks. Rattoffast, kui net toisten dalo isänä owat kaunist ottann myllysiippep pois pnhäks.“

Olisitt nähn, kuis se mies suutus ja rupes meit haukkuma. Mutt Wilff ei olt tietwännäs, ko sanos: „kamalan guum weri teill ongi, andakka Herran dähden gupat taiff lyöd suond, kosk o lauanda ehto ja tietys-tengi saun lämmin“.

Mutt enemä se miehe weri siit puhest kiehuma rupes ja ko me näim, ett se rupes haparoitteman giwi fättehes, ni Jiro löi Walfot selffäjä ja me menim menojan.

„Di, woi sendän, gui vähäst ihmne suuttu“, tuu-mail Wilff, ko me olim bääsf niin gauas, etei tarwinnyp peljät saad kivej päähäs.

Laitla auffjall Jiro sitt heitt ohjaks Wilfull, haf harmonikkas ja rupes pelama. — Ja arwaffast, mitä se poik wetel? — Stää mnuu meripoikkitte weisfuan. Se ol sitt semnem boef nuoti oppima, ett siit ei friskat. Ja wähä korjast se stää soittiki, waiff kynne wisfin

gondas oliwa. — Eif ol aiffata, ni Wilff sanos: „no, kallfe, weisfast sana, ni ninnääfi auta!“ Ja woi suas juopere, ko mes sitt wetelim stää weisfu, ni ett koto mailm kajatt. Ja ko ol laulett se wiiminem baiff: „paras sendä o ollastem laewas, ko mes seilailem waldmerem bääll“, ni Wilff sano: „jaa=a, poja, ajatellfast, ko däst taas tlee kewä ja wede auffewa ja me lähdem. Muistattat kuip peli kalattle, ko ankkur hiiwata? — Se o musiikki, poja! — Ja seilip pullistuma — ja laew lähte hiljastis pois haminast — ja flita itkewä rannall. Se on doist pojat kon grapistellt täm: sis wehkeis.“

„Mä mittäm buh“, sanos Jiro, pyhles filmiäs ja niist noffas. Ja karhjald rupest muungin gurfusan dumduma.

Niingo wahwistuffels Wilffum buhessen, gui ilktiä mais kulkemine sendä o, Jumal annoi meill oiffe aita lumipyry, ja pimi ol niingom bussis. Warkopark ei jaksann enä karataffan, go lumi ott pyörihin gii ja nii mes sitt sain gulkfi hiljastis ettippäi. Rhodes me jo meinasim jättä ratta ja pygttä ree lainaks, mutt Jiro sanos: „mennä nys sendä Unajan Dupalaha astiff; siell o faar meijä wanh tutun ja sielä kulkewa linjaaliffin gottip paremi“.

Sillaill oiffe se olifi meijä mielestän ja 10 aitan ehtost mes sitt wiimem bääfin Dupalaha. Herätetti faar ja muor ja pantti wesi lämppemä. Meijä ol niin gowa wilu, ett Wilff meinas, etei nyt aut mikä muu kon

dodi, ja se o samas niingon Durun duljaisfi Tupala faarill. Wilff hakiti sitt rommpotu wafastas, eif oll aiffafa, ni me istusin Dupala faarin gans, join dobi ja praaffastelim muinasfi. Ja mitä kauema mes siin jaa-rittliim ja maistlin glaseistam, stää lämbewe meijän dul ollatfen ja stää hauskemald rupes mailm jälle näyttämä. No, ko mes siin sitt istum ja juttlem, ni Jiro heittä ittes oiffiafs Tupala faari sänkkyhy ja saa unem bäähän gii. Nii oiffem, boif nufus siihe niingon dorrafas, ja ko Wilff huomaa se, ni hän ol koht walmis toerangureines. Hän nyhjäs mnuu tylffe ja sanos: „kuulestis, Kallfe, eis snääkin dyff, ett olis oiffe synd herättä Jiro, ko hän noi maffjast nuffu, muttkon guljeta me nyt tämä loppmatt kahde. — Kyll Jiro huomen girfflaistengin gans kottip pääse. — Hän o nääfs reisust rähjändynn ja nuffumine hänell nyp parast teke“.

Semue se Wilff ol. — Niingo hän olis pitänn fill wäli, jos toine ol rähjändynnt taiff ei. Mitästä maaren, gon gofo asi ol ny waa se, ett hän dahdos laitta Jiroll ihmettlemist, ko hän herä. — Waiff em mnää sais Wilffu moitti, fill ett em mnää ollt tippafa händ parewe. Mikästä mnuu olis oll sannoisan: „ei maare jätetäffä Jiro tänn ihmistem billaks ja fufaties jalkasin gottit tleeman Duru reisust“. — Nii, miksen mnää fillail olis saann sanno, mutt luulettaf, ett mnää sen dei, muttko nyöffäsim bäätan ja meinasi, ett kyll mar se waam barast o, ett Jiro nuffus saa. Nii oiffe mes se asjan gunttom bani ja Tupala faar pist yfs laks

heose ree ette eif oll aikkaka, ni me jo oli matkall. —
 Taewas ol ny walla selkki ja tähde loistawa nii ihanan
 gaunisten, go ne ainatti loistawaf, ko on gowa pakane.
 Wilff, ko semnen girimies o, rupest mnuull selittleemän
 gaitse mailman blaneeti ja komeeti, ko mes siint kuljim.
 Mutt em mnää kaua wiittinn semmost kuulustell, ko
 rupesti weissama: „arwon mefin ansaitsemme“ ja Wilff
 sekos wähä äffin daewan dähdistäs mnuu nuottihin.
 Nii mes sitt painsin gottippai. Wallo karas hyrryttel
 oikke nätist ja met tyffäsi, ett tämä ny wast ongi oikke
 lystreis, tämä. Mutt ko me olim bääsf puolwäli lla-
 jan gylä ja Sierstan dorppa, ni meillt tapahduiski wähä
 harmiloinen glumm. Wilff ol juur pääsf juttlemast
 ja hirtwittleemäst, kuih hän huome aamust mene. Sirot
 wasta llaaja kohden, go mef kuulim bienem byrängse
 ilmois, aifaf krapisiwa maaha ja Wallo pysäs ja kääns
 pääs päi meit, niingo olis tahtonnn sanno: tott mar
 tes se huomafitt. Wilff karas koht ulos reest, men heo-
 sem bääm buolehe ja ennengo mnää olin gerjenn noo
 sanoma, ni hänell jo ol aifi selkki ja hän huus mnuull:
 „oi nyt koohot sendän, go luoff putos“.

„Wai nii, wai ei sem bahemppa tapahtunn“, was-
 tasi mnää ja lätfin gattlema wahinkko.

„Eitä“, meinas Wilff, „tämä om bien aifi, kyll mes
 semsem bian glaaram.“

„Alaara maare.“

Niingo mnää jo enne ole sanonn, ni em me oll
 mittä heosmiehi, mnää ja Wilff. Ei meijä wanhe-

millan ollt kosta heost oll ja stää paitt me olim piene-
 nest mukulast saaff laahann Saffa ja Rauma wäli
 joka ifine suwi, eng oll oll mais pali muut kon gäy-
 mälttä sill aiffa wuott, ko lapset tawalistest karawa elu-
 koitte ja heoste hännäs. — Nii, ett me olin dawalisen
 gehnoj poiffi heoswärkeitte asjois. Sendähde em me
 ymmärtännnyffä, ett siit semmost wähti pit tleeman, go
 siit tul, siit meijä luokam buttomifest. Nii händ, em
 mes semssi aawistannk, ko Wilff sanos wäähä nässist:
 „jaahah, ja nys se luoff pistetängim baifalles jäll“.

„Baifalles oiffe se panna“, mnää meinasi ja sitt me
 rupejim sen gans pelama. Wilff ott luoka ja aisa ylös
 maast, kiers ruoma hänembuolmaises aisa ymbärs, pist
 luokam bää ruomalenffihä ja käst mnuun kierttä samallt
 tawall ruoma mnuumbuolmaise aisa ymbärs ja sitt
 paintta luoka niim bali enemä wäärä, ett sem bit menemä
 ruomalenffihä aisa sijäpuolell. Mnää tyffäsi, ett sillail
 oiffe se asi reedaha saada ja tein dyöt kästetty. Mutt
 siinäköst wast olifim brässi! Waiff mnää se itt sano,
 ni mnää oli siihe aiffan dawalise frist poef ja ko mnää otin
 gi johonffi, ni mnää taffa, ett se tunnus. Mutt kyll
 mnää siin luokam bahukses ny wastuksen löysi. Mnää
 painsi ja painsi stää riivattu, mutt en saann stää waa
 niim bali enemä wäärähä, ett se olis menn aisa sijä-
 puolell. Eng kehdaun, pahus soiffo, sanno Wilfull, etei
 mnuull ollt tarppeks woimi siihen doimehe, muttko wä-
 täsi wähtämistän, ett hifi tufas ol. Ja Jumal tietä,
 kuingan gaur olfi siin askroinn, jos ei Wilff olis huur-

tann sielb tois puolb heost: „eks snää stää ny jo saa?“ Sillo mnuum bist harmiks, mnää puri hammastan ja painsi wiel yhdem bahan gerra ja sillo se mem baikalles, men niingo menifi, mutt samas huus Wilff: „pahustaks niin gamalaste siell nyhji, nys se lens ulos tällp puolb jäll“.

„Menffö sitt — mitä se mnuullf kuulu — pain se paikalles jäll!“

Ja kas näi Wilff wähtämä, se poif paina ja ähtys ja puhkus, mutt ei siit se enemppä tull. Mnuu ol mielen oiffe hywä, ett hängi sai hiffoill woorostas. Mutt wiime mnuu rupea tleema wilu ja ko mnää muu-
tongi wähitelle wäsyfin durha odottamisfehen, ni mnää huusi wihdo wiime: „eks snää stää jo saas, sengi rääpätäs.“

„Rääpätäs, ittes rääpätäs ole!“ kihis Wilff ja kim-
matt nyrkis sojos mnuu etten. Ja nii häppi ko stää ongi sanno, ni fillail siin waan gäweij, ett meh heiti luokan die wierehe ja karasin doinen doisen kraiwärkeihin gii oiffen giukum bääll. Mnää, ko wahwewe oli, rupefi juur saama Wilfu hantfehen, go Walfo lähte karama hölköttämä Rauma kohde. Hän dyffäs wisfingi, etei meist isfo aiffa mittä walmist tliis. Mutt se hyöt niist Walfo meiningeist ol, ett meh huomattim, etei ny olluffa aif tapell ja läffim molemat karama Wallot fii ottama. Pia mes se sauti, talutetti se tafafi ja ruwetti jäll woorotelle painama luokka paikalles. Mutt ei se waa menn.

„On mar tämä nys sendä oiffen gamal paiff“ —
Janos Wilff wihto wiime — „mnää tiedä juur wisfi,
ett pienet trengpoja mailp panewa heose luoktwär-
feihi. Ongost niill sitt enemä woimi ko meill?“

„Em mnää händ ymmär“, wastasi mnää. Ja sitt
mef fundeerasim iso aiffa ja päätim wiimen dehd nii,
ett Walfo ajetti ojaha, nii ett saatti luokan doinem bää
pää yht suurt mäntty, kon gasos ojam barttall ja sitt
me molemap painsin doist päät paikalles. Muutt ei se
sillaillassa luonistann meill, se työ. Kyll mes se nyt
tarppes wäärähä saim, muutt juur ko sem bit menemä
siuhe ruoma lenkfihi, ni se flengatt tyljelles taiff lens
pois paioilb toiseld puoleld, kodei siell mittä sem baremppa
toferholtti oll. Wiime rupes päälssem bäätteks Walfon
dilema lewottomaks. Kerrangin go me olim juur
ja juur saamaissillas sen girotu luokan baikalles, ni Walfo
nytkäs samas ja siin oltti sitt jäll.

„Rupp nys snääti, fengi raat, siin wiel äffeerama“,
huus Wilff kiukuisas ja metel Walfot piistallp pittä ja
poiti. — Muutt ei se siit wiisfamaks tullp, pikemi hullu-
maks.

Ja siin mes sitt präjäsim, fiks ett Wilff wihto wi-
mem bist luokan gainlohos, ott ohjassef kättes ja rupes
taluttama Walfot päin gaupunffi. Mnää meni aisoihi
ja wedi rekki peräjä. — Se ol surkfi ja kulkko.

Kaifeks onneks ei meill ollp pittä matka Sierstan
dorppaha. Sinn mep poikesim ja kolkutim owem bääll,

siks ett ihmseh heräsiwä ja rupešim selittämän, gui meijä ol käyn.

Mutt ko Wilff sanos, ett meijä luoffan ol lendännp pois paioilbas ja etem mes saann stää sijalles jäll, ni sillo lyöttingi omi kii meijä noffan ette ja meš kuulin waan go isänd sanos: „pahukse hiruhamppaf, kon dlee-waf keskell yöt ihmšist pillfa tefemä. Korjaffa ny luunn wähä äkki!“ Ja siihe me jätetti eif ny auttann muu, ko lähti jällt tranppaman gottippäi fill erotuškell waa, ett ny men Wilff aisoih ja mnää kannoi luoffa kain-lofan ja taluti Walfot. — Jaa=a, ko mnää se reisu muista, ni ei muu enängä mikä nii harmit, ko se, eten mnää stää luoffa rekkem bannf, ko roikoti stää, niingo se olis raarikin gapen oll. Mutt ko Wilff kiukuisas kerra ol ruwenn stää kandama, ni häm bist se muun gain-lohon, go hän aisoih men ja mnää, kahko, kannoi stää huomattemat jäll woorostan. — No nii, fillailt sitt menttin gottippäi. Ei Wilff enä komeeteist eif planeeteist olis huolinn, waitf ne olis meijä niskaham budonn, eng me enä lauleskell: „armon mefin anšaitsemme“, kon drawasim hifi tufas Rauma lohde.

Mutt ko mep pääsim Wittjärwe ahte all, ni meijän dändys huilat ja wettäh henkkiän. Mnää sanosingi siin sit Wilffu: „nääks nyf kumnen dämä mailm o; waunuis snää algoi reifus ja reffi peräsäs traakšite snää kottit tlee“. — Siihem buhesse ei Wilff wastann mittän, go möris waa niingon wanh kahskoer.

Mutt mnää olingim bäättännf kusat händ yhde eine

ja sanoisi hänell: „turh reis tämä oiffiastas olifi; niit
snuum berindrahoijas me lähim bankfihi wiemä, mutt
läweikköstis snää lainffam bangis.“

„En gäynnff; kyll ne rahat kotonaffin darwita.“

„Wai nii, mutt mitästis sanoisi, jos ne olfivaffi
sendä fiellf Turum bankis.“

„Kui, mitä?“ sanos Wilff ja rupes kuwalos flom-
buuffias spynnämä. Ja ko hän löys fielf waa hiufa
wiidettymmend marffa, ni hän gysys, mihi lopp raha
o joutunn ja mnää sanoisi niingon dofi ol, ett mnää oli
wienn nelisata marffa panffih.

Mutt kaunif kiitofse mnää fiit fai. Wilff huus:
„olefs snää mnuu formyndrin“ ja karas päällen niin-
gom beto. — Nii oiffe, semnen dulifiuttune mies se
Wilff ol ja waiff stää o häppi sanno, nin gyll mnuu
se sendä sannot täyty, ett oiffen dodem bääll me jäl
fiint tapplim, rystistliim. Mutt kesken gaike joku huuta
meijän dafanan: „lämmetäffennef fiin wänffröittett,
poja?“

Meh hellitim wähä äffin doinen doisen grainwär-
teist ja ko me näim, ett se olifi Gaffri Jiro, ko meit
puhuttel, ni met tliim wähä ilofifs. Ja se ol sendän
gaiffia ihmelifemppä, etei Jiro oll suuttunn meijäm bääll-
len, go sanos waa: „fengi junkkriif, ko jätitt mnun Du-
palaha, mutt mnää heräfigim bifemin, gon de olitt
luull ja läfsi jalkafin gottippäi. Ja ny mnää sautan
beijä. Misäst tes fiit oiffe olet wiiwgtell?“

Mnää meinasi juur ruwet selittämä hänellf, kui

meijä ol täynn, mutt Wilff, ko ai ymmärs pärjät ittes, wastasikin goht: „tuoll me olim Sierstall sisäl ja somefin deerejahtist ensimmäis festwiikko aamust ja ny juur lens meijä luottan däsä ahte allp pois paitoilbas; pistäst snää se ruomih jäll“.

Sillo mnää ymmärsingi, ett Wilff koett salat kui meijä laitan oikke ol ja mnää ajattli itteksen, ett om mar se Wilff sendä wäähä järkewäs poek. — Mutt ei meill oll onni silt kertta.

Jiro wastas, näättät, ett hänen gätes oliwa niin gondas, etei hän rupp yrittämänkkä semsin doimeihi.

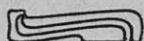
Sillo ei auttann muu kon dotus ja Wilfun däydyks sanno, ett Tupala luoff ol niin gancki, etem me jaksannp paintta stää paikalles ja ko hän gerra ol alkum bääks, ni hän lopett: „luuleks, pahus soikko, ett me muuto olfin dranunn reffi peräsän ja taluttan Balkot toispuolb Sierstan dorpan dähä saatt“.

Olitt sillo nähñ Jiro! Se rupes naurama; se nauroi, nii ett se wallan gierittel lumihanges ja jumal tietä, kosk se olis lasann, jos em me olis wiime uhann anttas silt kölilöyly. Semnem buhe meild waitutt sendä se werra, ett hän sai sanotuks meill, ett me awaisim rinnustime aul. Ja ko Wilff se ol tehñ, ni luoff meniki wäähä näsfist paikalles ja sitt Wilff wet rinnustimen gii jäll eif ol mieläkkä lasann ihmettleemäst, ett hän se sai kii nii hiukall wenuttamisell.

Kyll mes sitt pani jala Balko all. Mutt synd olis sanno, ett me olim hywälp pääl. Wilff syljeskel

pitti syljei ja muu kismitt koto jutt. Mutt Jiroll ol
 lysti, eppäile mnää, kost sen gofo ruumis pudattell ai
 jouffo eng mnää usf ett fillp pahall wilu ol. — Nii
 händ, fillail meijän gäweij, ett ko meijän bit Jirost
 jekku tekemä, ni me joudusim itt naurualafeks. Ja ko
 sitt wiimem bäästi Dasalan bortill, ni Wilff sai ruwet
 puhuma hymä kaunist Jiron gans, etei hän olis jutell
 kaupungis siit luokam buttomifest. Mutt luulettaf, ett
 Jiro tais pittäs suus kii. Ei maaren daitanuffa, waiff
 hän lupas oll hissuffis. Kyll meijä luokastam bian
 gofo kaupungis nauretti ja hirwiteltti semsten gesken,
 go luokkärkim bääll ymmärtävä.

Nii ett pali meill ol harmi siit Turu-reisust. Mutt
 ol meill sendä lystiki oll ja mielelläs mnää ylipäättäs
 muistile stää kertta, ko met Turkkuhun guljetim net Ta-
 sala Wilkum berindraha.

Tasala Wilkun gäändmys paremppa
elämähã.

Tasala Wiltun gäändmys paremppa elämähä.

Yks pyhäpäem wähä jälffen gynthlä samant talwent,
ko me niitte Wiltum berindrahoitten gans wähtäsi,
mnää meni jälst Tasalaha Wiltku kattoma, niingo
nnuun dapan ol ain go aif pakkas pittäks tleema.
Ja pittäks tñll se käweiki, nii ett me wähä mond
kertta kadusim, ett me olin dalwreisust kotti jäänn.
Se o näättäi semnem bailf, etei merimies kuu-
tausträfningillt tult toime semfeli alustallf, koei lainffan
geinaulttel. — Wilff sai sendä joingim bäewäs kuluma.
Siin ol wähä semmost pysymiehe wilka ja se sliitos
yhtmitta pysymies Nanus ja Donsis ja Isollmetäll ja
Jumall tietä misä. Eif siill pahall walla huono onniakka
oll. Wälist joku kahko jänes annoi sen dappa ittes ja
sai se jouffon getungi saksiehie, ko se niit wirittel pifi

niituj ja mäej metäeläwitte ja ihmisten burmlufseks. Nii juur, ihmisten burmlufseks, sano mnää, koskan itt terra joudusi Wilku satseihin, go läfsi händ jälkki myöde metäst hafema. Ko mnää sillo hyppli siinp pisi hanffi Wilkun geturaubaf kondisan ja Wilff fitt wiel, ko hän wihdo wiime löys mnuun, gehtas ruwet klummima mnuu sendähde, ett mnää oli häne wiritykses tärwell, ni mnää pääti mielefän, ett em mar mnää itänäs enä rupp pysmiehe jälkki seurama. — Mutt ny mnää sekongi wallan doisfi asjoihi. — — Nii händ, mnää menin Dasalaha ja se ol yfs pyhäpäew wähä ennen gnyttlät.

Ko mnää pääfi sinn, nin Dasala muor, Wilku äit, istus kuistill ja itt. Mnää ymmärsin goht, ett ny ol Wilff jälst tehñ jongun goeranguri. Se ol fitt ai semne ylönnannett. Mnuun dul oiffe surf stää Dasala muori ja mnää rupefingin goht lohduuttama händ ja koeti saad muori hywälläp pääll jälle.

„Mitäst te muor siin ny itfett niiskuttleett“, mnää kysyi, „ong kifs kuoll wai?“

Mutt ei muor tiettos pistännk, ko itt kollott waa ja pyhkes noffatas esliinahas.

„Äiffä yhtä itfett, muor kuld, kyll mnää se Wilku opeta wanha äittiäs kuusfama.“

„Snää opeta“, sanos muor ja nous ylös niingo yfs tuofsaus, „snää opeta! Tiedäks, jos snuu äidilläs olis yfiffi semnem boef ko meijä Wilff, ni ei täfä mailmas mittä hättä oliska. Älä snää puhel semssi, ett

snää opeta Wilffu, mutt kon goet waa otta esimertfi hñnest, niim bali ko snuun! durmeldunn luondos myöde anda."

"Wai nii, wai nii", äntläsi mnää, kon em, bahuš soikko, enä ymmärtänn, mitä mnuum bit sanomia. Mutt wähitelle muori sanas sendä rupešiva mnuu kismittämä. — Wai Wilff täsä ny ruppe esimertfiks toisillf kelppama, Wilff, ko ain gairt juonet kelles ja ol pann meijä huono huuttohon gošo kaupungis ja wiel ulfmaillaffi. Wai Wilff täsä oiffe säädyliše nuore miehe esituma o muori mielest. Semnem buhe harmitt mnuu sendä wäähä kama-last ja mnää sanosingi muorillf, ko olin gerjenn hiuka wirrkoma hämmästyhestän: „ei mar meijä äit nytkä waa sunffa itt poekas tähde niingon de".

"Ei sunffa itkeffä, harmon gairtetaffi hän ilon gynnli mušuloittes tähde wuodattas šaa."

"Kuit te sanositt, muor? Šlon gynnli! Šlostafkost tes šiin nyp pargutt šitt?"

Ei muor puhunn šanaša, mutt ko itt, tillit waa ja wede juotšiwäs šilmist niingo rännist. Mnää pakkaši jo oiffe šekkoman! gairtest tämšest, mutt wiime mnää pääti, ett mene mar mnää sendän gattoma, mimne še Wilff šillo on, go hänen dähthes ilost itketä. Ja mnuun dähnty šanno, ett ko mnää oti owe rippahan gii ja pyö-räyti itten šifällt Šasala šalihi, ni mnuu šififunnšan tunnus juur šamallt tawallf, ko enne mailmas lufu-mooroll menneš. Mutt šifäll mnää meni ja istuši šali

omipielehe. Ja kyllä minua se sannot täyty, ett maailm näytt muuttunnus minua silmisen, go mnää hetke aitta siin istunn oli. Salim beräll istus Wilff pöyhän dakan hirmuse iso postill ja Tasala muori wirskiri noka all ja luf kowall äänell päewä ewangeeljami. Kyllä mnää se näi, ett hän minua huomatt, ko mnää sisällt tlii, mutt ei se poef waa oll minua näkemännäs eif hywä päewä sanonn, ko luf ettippai. Mnää lopistim biippun saap-pangorffoon vastan dnhjaks, pisti sem blafftrihin ja ajattli ittefsen: „owa maaren däsä oiffe niingon girko meno, annast katto, mitä täst lopuks tleeka“.

Mutt Wilff pit harttast waa asjas pääll ja luf sem bäewän deisti selitykse loppuhu astiff. Ja ko hän se ol lufenn, ni hän ott wirskirjan gättehes ja rupest weisfama se numron 254, ko alla: „walitan waiffiast kans kuningas Dawidin“. Ko mnää walla hywin daisi se wirre ja nuoti eif minua ääneniffä niit kaitfian goomppi ol, waiffan se itt sano, ni mnää oti nuottihin gii ja rupesti hurauttlema jouffo. Muorikin bist ittes sisäll salihi ja yhdys kimjäll äänelläs ja semsill wäri-sewill, wanha-aiffasillt kruusfauksill weisfuhu, ni ett kuulus oiffe juhlatifeld, ko mes siint kaitfin golme wetelim stää wirtt, nii ett Tasala sali aittat tärisiwä. Ja muori silmist juoks wesi koto aitta. Ko sitt nef kuus wärsfy oliwa weisatu ja Wilff ol lufenn Herru siunaukse, ni hän dul minua terwettämä ja rupest pauhama minuan gansan niingo ennengi. Tasala muor toi meill kaffet; auringokin tirtistel hetke aitta sisäll ruudust, katawa

oſſat tuohuſiwa laattjall ja meill ol oiffe lſtyti, ko mes ſiin iſtuſim ja join gaſſettam.

Wiime em mnää enä taitann hilit ittiän, go ſanoſi:
„Kyll mar tämä ſaiſſ ny waa hywä o ja wallam bai-
ſallas, ett ſnääki Wilff olet tull hurſkaks.“

„Em mnää miſſä hurſkas ol, mutt ſapati mnää
pidän gunnjas“, waſtas Wilff.

„Nii oiffe, mnää näe ſe ja meinangi waa, ett näi
ſe paraſt ongi. O oiffe, mutt mnää tahdoiſi waa wäähä
niingo muſtutta ſnuu, etes ſnää enne niim bali wäli
pitänn, miſä päew wiikkos meh hulluttiim.“

„Engän daitann pittä, mutt ny owaffi aſjat toiſi
ja mnuull on däys ſyy muutta elämätän.“

„No, ſe o wiſſ ſe. — Mnää tahdoiſi waan diettä,
miſä ſamal ſnuull on dapahtunn, ko ſnää ſemſſem bää-
töſſehen dull ole. — Kyll mnääki ole mond kertta aja-
tell, ett meijän darwittis ruwet elämätän barandama,
mutt ei mar ſiit waa ol walmiſt tull.“

„Nii händ, ei olt tull walmiſt eif tleeffa, ennengos
ſaas ſemſe warotuffen go mnääki. — Kuuleſtis, uſtoks
ſnää, ett o ſynd tehd työt pyhäpäewän?“

„Kyll mar ſaiſetaffin, goſſ ſanas nii lueta. En
mnää ſe enempä tied.“

„Eſkä ſnää tied, mutt mnää tiedä. Iſtuſt nyh hilja,
ni mnää juttlen goſo aſja. — Tiedäks, mnää ſain getun
eilä.“

„Op perhan! wai luonist ſnuu jäl. Sitt pidetängi
juhla tänäp ehtoſt, ko ſe kiſkota.“ Mep pruuſſaſim,

näättäf, kiskot yhdes kaffi kettuf, ko Wilf sai ja sillo Wilf pist ain bodiks.

„Mä fir“, sanos Wilf. „Stää ei nyljetäkän dänäp eif tobiaffa juod. Tänäp o sunnunda, tied se.“

„Oh helffar sendä — o oiffe.“

„Mä fir! Nääks siit kettust ei saa nahka pois pyhäpäewän, waiffas kuit koetaifi.“

„No, mikäst siin sitt esten olis?“

„Siin o ny waa semne este, ett selwäst näfe, etei pyhäpäewän saas semsi turhi toimitta. — No mnää se sai eilä, ni se kerkes jäätymä, ennengon gottip pääsi. Se ol juur jämt niingo yks jäänglimpp. Mnää olsingi muuton dull snuu eilä ehtost hafema ja me olsim yhdes kiskonn se. Mutt ei jäätynnu kettu kuffa rupp nylkemä ja sendähde mnää pistingi sem bakartuppaha sulama ja ajattli ittefsen, ett tänäp aamust mnää se nylje yks kaks. No niin, dänäp aamust se kyll ol sula ja notki ja mnää rupefin goht toimeihi. Ja kaffi käweifi hywi, siis ett mnää pääsin gestfohta kaula, mutt sillo olifi juur jämt stopp. Sen gauemaks ei nahk lähtenn. Mnää wedi ja nyttesi, auti weitellän ja ähtysi ja hikkoili, mutt ei nahk waa ottann lähtiäkses, ei waiff piru — — —“

„Mä fir!“ sanosi mnää, näyttäfsen, etei Wilf ollt kallioill kylvänn jumala sanatas.“

Mutt ei Wilf siit oiffen dytännt, koss hän gatos luinautt mnuu yhden bahan gerra. Wiime hän sendä moitt luondos ja sanos: „nii oiffe, eifä saaf firot pyhäpäewän“.

„Eit arffjanakka", mnää tuumaili.

Mutt sillo Wilff suutus ja sanos: „joses snää ny waa ol hilja ja kuulustel, mitä mnää sano, ni mnää jätän gofo asja selittämät. — — Nii oiffen, gaulan gestpaitoill saaff nahf läke hywi, mutt siit ei ettippäi, ei waiff pi — — nii, waiff pimjähä astiff olfi rehfinn."

„Älä nyf koohoijas, se sitt wast flooff kett ongi, mennästis kattoma stää. — Kyll kait stää sendän gattos saa, waiff ongini byhäpäem."

„Saa maare, mikäst etei sais. Ja saa stää koetta nyllfiäffi."

No, me lähim' sitt Tasalam bakartuppaha ja kyll kait näytt olewas niingo Wilff ol selittänn. Siell killus kett kados kinnerpuus ja puolwäli kaulaha saaff nyljett nahf hipas tuwa laattjat.

„Kas nii", sanos Wilff, „tosa o warotus. Rupp toimeihi waa, jos mieles teke, niis laffa maalissi pyhäpäewän ajattleemast."

Mnuun dähity sanno, eten mnää sillonga wiel luull muut ko ett Wilfull ol jäll jotta jekku mieles. Mutt olffon guit tahanas, tuumaili mnää ittekfen, heiti jakkum bois yld, kiversim baeda hia ylös ja rupefin dyöhö. Mnää ole eläisän mond elukka ulos heiijä nahastas ajann ja mond kettuaffi, ni ett mnää luule wäähä ymmärtävän näit asjoit ja tiedä se, ett kon gerra waa saa kápälä ja saporak klaariks, ni ei mittä muut kon griuskuwee waa, kyll nahf wisji lähte niingon dyhjä tehde. Mutt tämä nahf ei lähtenn, jos uskott taiff ei. Mnää

wedi ja wedi ja mnuu harmitt ja pelottifi jo wiimetteks, mutt nii se waa ol, ko olis koettannu kaljot traaf-sip paioilbas.

„Aläst sendä huol reppi rikk stää nahka“, sanos Wilff wihdo wiime.

„Reppi rikk! Bahustat sill sitt wäli on, guit tämse nahan gäy! Es sunffa snää tätä myyd mein. Ei tämä mikkän gett ol, kyll maares se ymmärät, kos näät, kui mnää täsä wähtä ja hikkoile eng waa saa nahka lähtemä. — Wanh-saar tämä o eik mikkän gett.“

„Oliko sitt Welsebuub itt, mutt ko arkki tlee, ni wisfi mnää häneld naha ota ja myyn gahdeltoist marfall.“

Sillo mnuu rupefiwa Wilffum buhet kammottama ja mnää pisti jattun yllen ja läskim bois. Wilff tul peräs, me menim salihä jäll, weisafim! yhde ehtowirre ja joim bari kuppi teet. Ja kol mnää läski, nin Dasala muor itt jällp piene loraufse.

Seurawanp päewän Wilff tul meill ja wihels tulesas, ni ett mnää jo aiffa ennengo hän owe awas, tiefin, guka sieltt tulos ol. Kyll se poet ny jäll ol endsel-läs, laff ol toisell kormall ja filmä wilasfiwap pääs niin-gon gärpp fiwirouffjos.

„Tomsellp päälläät snää ny jäll ole, waiffas eilä fais semse warotufse?“ kysyi mnää.

„Älä kosis“, sanos Wilff, „ei ny ol sunnunda. — Ja siit ketust ei puhut enä mittä. Se pahus ol nääks jostus joutunn jänefsem baulaha. Lang ol kattenn ja

jäännp piukka ymbärs laula. Sendähde ei nahk lähtenn.
Mnää olen dänäp tutkinn se asja. Arkipäivän o mies
sendäm bali rohkeve ko sunnundan."

Nii, semne se asi ol. Mutt Tasala muor sure viel
nykki,| ett Wilku elämäm baranus kest maa yhde woor=
laude. Ja mnää, ko joudum bitämä Wilku esikuvanan,
dykkä, ett kyll o syyt surraffi.

Kuih fiakkri liro meijām belast saksan
gielen daidollas.

**Ruuh Gaffri Jiro meijäm beläst jaksan gielen
daidollas.**

Ko Raumall ol saatt merikoul ja ruwettin defemän gapteenej ja sthyrmannej siell Wänni sillan gorwas, niin gukast mar siun olis mennt koulum bengill istuma jos ei Tasala Wilff. Mii händ, hän go semnen girimies ol, hän ol tietystengi ensmäine mies pistämä nimes sen goulun girjoihi. Kyll meh hänest koetim bilffa tehd ja kysysim hänelb, eif hänehe jo tarppeks järkki ajett siell Heurthenin goulus.

„Ei maarenga, ei stää piom bohjan gautt pali päähä menn; olett laifetaffin des se ittestänn huomann“, vastas Wilff, niingo hän olis oll wiissawe ko me ja niingo siell Heurthenin goulus olis koetett kloboll mänbätt järkki meijäm bäähän. Kyll Wilff se waa hywin dies, ett stää muist syist käytetti ja ett stää Jumala

lahja hywin dasafest tul jaettu mnuu ja Wilku ja Jiro geske. Eng mnää ol wiss, waiff se olis hywäti meillt tehñ.

Mutt olkko se asja lait kuit tahanas, sumu se waa ol, ett Wilff käwey yhden dalwen girja ja kartat kainlos Wännin goulus ja ko suwi tul, ni hän seilas sthyrmannist Saksareisuiil. Sillo mnää wast äffäsi, etei se Wännin goul ollutta niit kaittia hullumppi alstandej ja seurawan syksyn istusi mnää jo itt Wänni sillan gorwas. Ja ko mnää talwe oli siell hikkoill ja ajannit kaitte mailma wiisfaudet knuppihin, ni sillt tarwall se jutt lopus, ett ko wede auksiwat kewäll, nin Dasala Wilff ol wanha Minerwan gapteenin ja mnää sthyrin. Gaffri Jiro me otin gonstaaplifs, se ol luonoline asi. Stää poikka ei saatt näättäkö kouluhu, waiff olis ihmeit teht.

„Ei sinu sendä jotane järjestäs men“, sanos Jiro, „kufast sitt enä mastohon giippe, jos mek kaitt täsä kapteeneiks ja sthyrmanneiks ruppem ja käwelem sitar hamppais ja kädeh houssuim blaffreis. Ei pojat, kyll niit meriniähi sendän gans tarwita ja pikiorawan mnää ole meinann elä ja kuol.“

Siihe se asi jäi. Mutt waiff meist ny ol tullp päälysmiehi, ni em mes sendä Jirota wasta mittä ylppeytt osottanff, kom bidi händ kambraattinan niingo ennengi. Wilkus passas kyll asuma wäähä semmost herastlemise henkki, mutt se tul esill waa sillo harwon, go hän ol saann jongun glasi liiweihis. Sillo ei hän

enä sanonnukka niingon davalifest: „kuulestis Jiro“, muttkon gäntt ain garahttäri ja sanos: „kuulffast kons= taapel, nyt teijän däyty tehd se ja se“, taitf: „tietäköst kons, kuis se asja lait o“ j. n. e.

Nii händ, semne oiffe hän ol ja — niingo sanott — ny olttin gairin golme Minerwas ja painetti Sassa kohde, nii ett rytis. Ol sitt yks lauanda ehdo, ko mes siinf krysäilim Rhygeni saarem baifoill. Meill ol kau= nist ilma ja Wilff käst mnuun gajuttihi; met teim ittellem bienen glasi ja istutti sifar suus ja pauhatti muinasfi. No, ko siin sitt istutti ja woitti hywin gai= fin dawoj, ni Wilfu filmät kiepautiwa yhtäffin gajuu= tin gattoho ja ko hän näf siell signaalrafettkimbu, ni hän ol koht walmis wehkeines.

„Jaahah, Kallfe, kost täsä muutongi lysti pidetä, niim bäästetäst yks rafett.“

„Ei mar päästetäffä“, sanofi mnää, „tyll maares sen diedä, ett semne rafett merkitte, ett me olem henge hädäs; pelastuspaatt tliis tänn ja mes saijim jongun duhane saffo, ko olem heit narrann; nii ett ann ollp päästämät waa.“

„Jaa=a, smuu jutuijas taitafi ollp perä niingo Jär= beri walheis. Mutt otetäst sendän duo kimpp alas ja katota heit. Tiedäks, nii wanh merimies ko mnää olengi, niim, beewele wieffö, mnää en died, kui rafetej ilmaham bäästetä. Ja mnuu mielestän jofase merimiehe sendän darwittis taittak kaks konsti: uid ja rafetej päästä. Mutt kui moni meist niihin doimeihim bysty?“

„Kyllä jnuus o oikkeus. Em mar mnääkä junffa waan died, kui raketej ilmoihi lennätetä.“

Sillaiffa Wilff ol siepann rakettkimbu alas ja otann siit erinäš yhde oikke aifa junffri. — Siin mes sitt syynäili stää kaifim buoli. Sifari mep pidim sellän dakan, sill ett me ymmäršim beljät stää pahust, ko se siin mafas pöyhdäšp pirun gurej täynn. Wiime Wilff sanos mnuu: „käskest se konst sijäl, se o seilann ameriikkalaisis manuaareis, kyll mar se nämäffi wehket tunde.“

Mnää käski Haffri Jiron gajuuttihi. Wilff tarjos hänell sifari ja kysys sitt: „tietäköst konst, kui raketej päästetä?“

„Tiedä oikke. Kuingasteten diedäis, waiffen oleffan dalwkausfi Wänni sillan gormas istunn“, sanos Jiro, sytytt sifaris ja wet semssi sauji ko heinleiwisköit. „Rat-toffast, tosa papertollo alapääs on dämä langambätt ja toho noim bistetä walu“, lisäs Jiro ja sojott sifaris päi stää langam bää. Mutt stää ei hän olisfa saannt tehä. Se langam bahuš rupes, tiedättäf, pihisemä ja kipinöitemä wäähä jumalattomast ja sillo em me ymmärtänn enä muut, ko ett ny om bako paras. Ensmäitteš pyöräytt Jiro ulos, sitt mnää ja wiimetteš Wilff, niingon gapteeni melwolisuus ongin, go merell hädäs olla. Eif Wilff enä kerjenn owi peräsäs kiip panema.

Me lyyhistyfi sitt hissuksis tajuuti seinän daa ja odotin, mitä pit tleema. Eif meijän gaua odottat tarwinn, ennengon gajuutt ol niingo ilmwalus. Ja woi tuhane juhanest stää jytinä ja prätinä, stää pauffina ja

puskomist, ko sielb kuulub. Raikist merkeist me ymmärsim, ett se raketim bahus nyk koett ylös ilmoihi, niingo semste luond o. Mutt ny ei häm bääsnyttä ja kotei häm bääs, ni hän lens, niingo mek kropinoist ymmärsim, seinäst seinähä ja laattjast kattoho ja kadost laattjaha ja koperoitt kaiik nurka läpitt niingom baha tullwahtmestar. Mnää ajattli siin suutukfisan itteksen, ett koet ny waam boek, koet parastas, kyll se turha ollt taita.— Mutt Wilff wäris mnuu wieresän niingo langwyyht. Mnää lohduti händ ja sanosi: „älä nyhtä huol, anda häne ny aikas pyristell, kyll häne wiime wiissi leppyt täytyt?”

„Mutt jos se sytyttä koko lae — —“

Enemppä ei Wilff kerjenn suustas saama, ennengo eläm siell kajuutis muutus juur hiljaseks ja me näim biene wälähdykse ilmois ja kuulin hetkem bääst oikke lujam haukaukse. Wilff konttas laewam beräpuolehe ja kysys Samilan Gyrild, ko seisos ruoris: „näiks mittä?”

„Jo se men“, sanos Kyör ja haukkas aika palase leipkyrsästäs. Sill ol, aingo se ruoris seisos, naru kau-las ja narus killus leipkyrs.

Ny me ymmärsim, ett rakett ol löytänn ulos owest ja meilb pääs helpotukse huokaus. Mentti siit sitt kajuuttihin gattlama ja sielläköst wast sekajottu ol. Kyll se rakett ol kaunistengi siell astroinn. Ei wiikko enne joululu ol misän gaiik nii riipi raapin go Minerman kajuutis sillo. Siell oliwa merikorti ja taldrifti, leiwämbalase ja rommi, jaku ja liiwi ja tiikri ja wärfti yhdes

rymskys, ni etem me luull niist koskan dolffu saaman.
— Kamal siisu semses rafetis sendä on, gyll sen dängty
jokatte sannoſ, ko o oll semsten ganz tekemifis.

Me rupeſim ſitt wähitellen goettama ſiimot ſiell
kajuutis ja kyll ſiin — niingo ſanott — ſiimomist olifi.
ſiki tuſas ſiint työt tehti. Mutt juur ko me olim ſaa=
maifillas kaiſſ wähä ſinnppäin go ennengi, ni meſ kuu=
lim ett täfiſſ karatti ja mäikätti. Wilſſ piſt pääs ulos
kajuuti omest ja huus: „mitäſt tes ſiell ny äſſeeratt,
poja!“

„Pelastuspaatt o laewan gyljes ja miehet tleewa
huurihi“, waſtas hoofu.

„Kas nii, ny ongim beewel paatis“, ſanofi mnää.

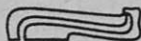
„Mä mittäm buh“, huoffail Wilſſ.

Mutt ei ſiin ollp pali huoffamife ja fundeeramife
aiffa. Wilſſ ja mnää menim ulos kajuutist ja ſamall
hetkell aſtus pelastuspaatim bäämies yli reelingi ja ru=
pes ſakſatas ſopottama. Mutt em meſ ſakſa oſann,
Wilſſ eng mnää. Ei ſtää kield kuffa merimies op, waiff
olis fui mond kertta Rauma ja Saffa wäli laahann;
toist ſe o, ſe engelſkan giel, ſtää merellp puhuta ja
oſata. No, nii, mitäſt täſt, meſ ſeiſoſim totifin niingo
Lauſtim bundar ja ſakſlainen giros ja pärmänttäs. Mutt
ſillon dulifi Jiro kajuutist ja ſakſlaine hyppäs koht
häne ettes. Se luul häne wiſſin gapteeniſ, ko hän
wiimittets tul. Ja wähä aita ramariika Jiro ſiin ſaiki
oſalles. Mutt Jiro kuulustel waa niingo muin miehin,
ja ko ſakſlaine lopett puhes, ni Jiro waſtas ſelwäll

saksan gielell: „nifs“. Saksalaine jäl sopottama, nii ett vähä henkki ol, muttko Jiro sai suumooro, ni hän sanos taas saksaks: „nifs“. Saksalaine suutus ja hyppäs paattihis, mutt Jiro kiukustus kans ja saikim bittä wiimitte sana siin riidas. Kom belastuspaatt tei lähtö meijä laimastam, ni hän huus niill saksalaisill wieferra: „nifs“.

Me olim vähä turkase ilossi, ett mes fillail selkesi siit jutust ja ko me juttlim Jirollk, kui nološte meijä meinas käyd se saksalaisen gans, ni Jiro meinas: „todett mnuu koht hakeman dull, waikk se hywin diedätt, ett mnää saks taida.“

Ja nii se kyll oliti. Se Jiro ol vähä taitam mies, waikk ei se ollp pali koulu käynn. Se uis niingon gala, tais päästä rafetej ja osas päällsem bäätteks wiefaks. Eit stää lainkka sitt ol ihmettlemist, ett meijä laewa wäkiki meinafiwa, etei jofattes astjas olekka semmost konsti ko wanhas Minermas.

Kuit Tasala Wilkk ja fiakkri jiro vie-
kottliiva mnuu uude veisun dekemä.

**Suit Tasala Wilff ja Gaffri Jiro wietottliiwa
mnuu unde weifun defemä.**

Siit on kymmentund aastaiffa takasin, gon Tasala Wilff ja Gaffri Jiro tliiwa meill ja kettasirwa mnuu oiffem bahom bäewi. Sette aikka he istus-
kliiwa ens ja juttliwak kaitte mailmattoma, mutt wiime Wilff sanos: „kuulestis, Kallte, nys snuun dänty tehd meillp piene weifumbättä siit meijäm branffoorilaiste reifust Turffuhu.“

„Kui mist reifust?“ kysysi mnää.

„Eks snää mittän died?“ wastas Wilff. „Koko kaupung siit juttle. Nääks, eiläm baloj yks talo Turus ja Muurberill telefornatti siit koht, ko walumaar algoi. Hän ilmott se meijäm balofunna warusmestrill ja tämä lähte koht kofkoman gymmentund miest, lainata Östmanild heonem, banna yks pruutt lammuskoill ja läh-

detän Durffuhu waluappu. Mnää näi itt, ko nep poja läksiwä ja kysyi heild, mihi he ny menos owa. „Turun gaupung pala ja me lähdem appuhu“, sanos warusmestari ja löi heost selkää. — Mutt Ottla ahte all he olivat tull siihem bäähä, ett kyll mar Turf palaman gerffe, ennengo hes sinnp pääsewäffä ja tuliwaffin gotti jäl. — Ets snääfin dyff, ett se ol wäähä liia hättänen deko?”

„En died, minuu mielestän o ai hywä, ko olla auttamisen doimeis täsä mailmas.“

„No nii, olkko nys sitt niingi, mutt someis mar snuu siit sendäm biene weisun dehd?”

„Someis oiffe snuu siit weisun dehd“, sanos Jiroki, „ja sen darwittis oll semne se weis, ett se menis tämä nuoti jälffe.“

Ja sitt Jiro rupes trallittama minuu edesän ja trampas tahti jalallas.

„Ol ny werka“, sanosi mnää, „em mnää teill mittä weisuj rupp tekemä, en ainaffa, ennengo saan guull, mitä tet teet semfeli.“

Sillo Wilff rupes selittämä, ett palokund teke piene retke ensmäis sunnunda ja ett hän ja Jiro sillo neljä wiide muu miehen gans olis olewannas ne, kon Durffuhu läksiwä ja ett he weisfaisiwa ne wärsyf, ko mnää tee.

„Om mar teill waan guri“, sanosi mnää, „ja kyll mnää teill se weisungin dehd taidaisin, gosk teill o ni sopeno nuott. Mutt sill ehdoll mnää se sitt tee, etett saa stää lewittä ymbärs mailma minuu ja palokunna harmiks.“

„Mitäst mes stää lewittämä ruppeisim, em mar
ruppeffa. — No, se asi o sitt sowitz! Rupp koht toi-
meihi waa. Kyll Jiro ja mnää auta snuu, ett siit kel-
wolinen galu tlee.“

„Ol wai, ol Wilff“, sanosi mnää. „Ei siit mittän
dul, jos te mnuu auttama ruppett, eif semksi weisuj
sendä niim bian dehð, kon de luulett. Mutt jos tleett
huomen dännt täll samall aiffa, ni saada nähð, jos se
olis sattunn walmistuma. — Kyll sen guule kaitist,
etett te ymmärr tämsist asjoist mittä.“

Mnuu ol oiffe mielen hywä, ko mnää sai heit wähä
kolhit tällf kertta. Mnää tiesi, etei nep pojat kahde olis
saann minffäläist weisju kotto, waiiff hef kyll oliwa walmi
nälffimä ja korjaileman doisen dyöt fill alall niingo
stää mnuu meripoiffitte weisjuangi esimerkiks. Eif he
uskaldannp puhhu mnuu wastangan, go he ymmärsiwä,
ett, jos mnää suutuifi, ni ei heijä juonistas olis tull
mittä.

Nii händ, pojas saima niell harmis ja ko Jiro ol
trallittann wiel stää nuotti, siis ett mnää se opefi, ni
mnää käksi heijä menn menojas, ett mnää saifi ruwet
työhö rauhas.

„Kyll me waa menem“, sanosiwap poja ja oliwa
nii nöyrä, ett mnuu jo passas tleema oiffe surf heit.
Mutt hetkem beräst tlee Jiro tafasi ja sano: „muist
pann se asi ja siihe weisjuhu, ett Palokunnam bäälys mies
suutus heijä hättälemisestäs nii, ett hän annoi heill

apsteedi. Ei sendä ainaseks muttko yhdeks puoltiimaks.
Ja sitt siihem bannais wiel seki, ett — —

„Ja mitä sitt wiel“, tiuskasi mnää ja sillo Jiro kor-
jasiki luus wäähä äkki.

Kyll mnää siin wäähä hilloill sitt sai, ennengo se
heijän dilaukses walmistus, mutt mnää pääti, ett sem
bit olema walni seurawam bäewän ja walmiks se tliiki.
Ja ko hes sitt tliimas stää hakema, ni mnää weisasi se
heill ja näi se kuulus:

Nämäp poeffi o wašt,
Meit en laff kehumast,
Waluwaara meh huoffiašt woitam.
Janon duska, ne waa,
Ei niit samoma saa,
Waikk mek kyll stää ni ahkerast koitam.

Mutt se Nuurber ol mies,
Ko se ilmottat ties,
Ett Turun gaupung ol palamaisillas.
Se ol perhanam baikk,
Wesikopp, talof kaikk
Paloj ryöhäsi juur parhamillas.

Em mef fundeerann stää,
Nämäp poja ja mnää
Hääräs juur niingon douff häärä tingus.
Saatti Östmannild kaakk
Ja sitt pruutti yks taakk
Ja mentti appu, ett harjasse wingus.

Ko mep pääsim sinn sitt,
Ni meh huomasi itt,
Ett Turun gaupung ol juur wanhas paikas.
Se ol meill aika fomm
Ja met teingin „grugom“,
Ko meijä Ruškom ol huilann siell aikaš.

Ny o lopp tämä weis.

Se ol surffi se reis,

Mes sain apsteedin goht, to sielä tultti,

Yhdeks puoltiimaks waa,

Sill ett prankoor ei saa

Mistän dämmösinäi welikultti.

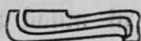
„Kyll se kelppa“, sanos Wilff, to mnää oli lopet-
tann, ja sitt he läksiwä eif niim bali, ett olis „suurtii-
tost“ sanott. — Mnuu harmitt sendä wäähä kamalaste,
ettän oli heit auttama ruwenn.

Seurawan sunnundan ehtopäiwällä, konei mnuull oll
muutaffan doimitust, ni mnää päätti lystiksen mennä
kaupungindalohon, go siell oliwas semsep palokund-
laiste naamiohumit, taiff miis heit sanota. Ja haust
siell olifin gatell kaitse mailma hullutuksi, to he oliwat
teksinn lystikses. — No, to mnää siin sitt käwele ja kattle
ymbrillen, ni wedetä se waate siell salim beräll ylös ja
kymmentund palokundlaist tlee naamris silmill ja pruut-
taf kädes sinn salim berällä, to teaattri näytetä ja hei-
jäm bäämiehes ruppe weisfama niit wärshj, to mnää
olin dehn. Ja josta wärsh jälke he ottiwa uudestas se
loppoja ja marsefiwa ymbärs salim berä. Kyll mnää
koht tunsi, ett se ol Gaffri Ziro, to siinp päämies ol
ja ymmärsi sen gans, ett he oliwa jälsp pelann pra-
kimbeli mnuun gansan. Mutt em mnää kerjenn siinf
kaua fundeerama ja suututtleema, sillett yfs ja toinen,
go se weisun guul, meinas, ett tomne ei ol kenenkää muun
go Anundilan Galken dyöt ja sillo mnää rupefim bel-
kämä, ett palokundlaise näyttäsiwä mnuull, mist seittmä

hirtt poist ol siint talos. — Nii händ, liesfuhu mnää
lyffäsi ja wähä näsfist.

Jälffembäi mnää sai sitt kuull, etei mnuu olis tar-
winnp passoho lähti. Palokundlaisse olivat kaitt ymmär-
tänn, etei sill weisull mittäm baha meinatt.

Mutt aisa fieru mnää annoi Wilfull ja Siroll ja
se mnää sano, etem mnää enä ifänäs rupp heill weisuj
tefemä.

Niiden varalta, jotta käytävät kirjaa tieteellisesti tutustuakseen Rauman murteeseen, huomautetaan seuraavista oikein kirjoitettavista seikoista:

Siv.	8	riv.	1	seisoo	Wiltuull	pitää olla	Wiltuull
"	"	"	"	"	poif	"	poef
"	"	"	"	"	tawall	"	tawallf
"	"	"	16	"	wail	"	wai
"	"	"	18	"	oll	"	ollp
"	"	"	23	"	fiin	"	fiint
"	"	"	27	"	boiffa	"	boeffa
"	9	"	6	"	hewosell	"	heosell
"	"	"	17	"	ol	"	olp
"	10	"	1	"	boif	"	boef
"	"	"	3	"	fiin	"	fiint
"	"	"	7	"	bittäst	"	bittäs
"	"	"	11	"	paitallas	"	baikallas
"	"	"	14	"	ittseffen	"	ittetfen
"	"	"	19	"	saann	"	saannt
"	"	"	23	"	doimittan	"	doimittann
"	"	"	24	"	oll	"	ollf
"	11	"	3	"	fiil	"	fiilf
"	"	"	13	"	meill	"	meillt
"	"	"	16	"	junffri;" em	"	junffri!" — Em
"	"	"	17	"	oll	"	ollf
"	"	"	19	"	poif	"	poef
"	"	"	24	"	wanhall	"	wanhallp
"	12	"	2	"	oluwaffin	"	oluwaffi
"	15	"	14	"	oifeim	"	oiffem
"	16	"	20	"	gaiffiašt	"	gaiffias
"	17	"	3	"	ehton	"	ehtont
"	"	"	6	"	poif	"	poef
"	"	"	8	"	auttamaha	"	auttamahan
"	"	"	10	"	oll	"	ollf
"	"	"	18	"	poif	"	poef

Sim.	17	riw.	19	seisoo	saan	pitää olla	saann
"	"	"	20	"	dahton	"	dahtonnt
"	18	"	9	"	poit	"	poef
"	"	"	16	"	poit	"	poef
"	"	"	20	"	Jirol	"	Jirol
"	"	"	20	"	poit	"	poef
"	"	"	26	"	fiin	"	fiint
"	19	"	10	"	jäl	"	jäl
"	"	"	15	"	boit	"	boef
"	"	"	24	"	maailmas	"	mailmas
"	"	"	28	"	doimeihim,	"	
					buhel	"	doimeihim, puhel
"	20	"	5	"	fiin	"	fiint
"	"	"	13	"	josjes	"	joses
"	21	"	20	"	tleef	"	tleef
"	"	"	23	"	toimeihingi	"	doimeihingi
"	22	"	2	"	ettes	"	etes
"	"	"	8	"	kamffiilatuts	"	
					nitt	"	kamffiilatuts, nin
"	"	"	9	"	fiäl	"	fiäl
"	"	"	10	"	Jirol	"	Jirol
"	"	"	11	"	puhell	"	puhell
"	"	"	23	"	taffa	"	taffa
"	"	"	24	"	Josfas	"	Josfas
"	"	"	28	"	filmäl	"	filmäl
"	23	"	10	"	tois	"	toist
"	"	"	15	"	Josfet	"	Josfet
"	"	"	18	"	fiit	"	fiit
"	24	"	4	"	waan, duu-	"	
					mail	"	waan, tuumail
"	"	"	12	"	on? gysys	"	o? kysys
"	25	"	24	"	fiin	"	fiint
"	26	"	3	"	hän pouffroitt	"	häm bouffroitt
"	"	"	5	"	rouffion	"	rouffjon
"	27	"	3	"	Jiron pistle-	"	
					mifist	"	Jirom bistlemifist
"	"	"	4	"	fiit fit	"	fiit fitt
"	"	"	19	"	npt	"	ny
"	28	"	3	"	fiäl	"	fiäl
"	"	"	7	"	wiimein	"	wiimen
"	"	"	23	"	daiwam	"	daewan
"	29	"	23	"	oiffiastas	"	oiffiastas
"	30	"	2	"	ehton gaitin	"	ehtonk kaitin gol-
					folme	"	me
"	"	"	7	"	bäiwä	"	bäewä
"	"	"	15	"	Josfas	"	Josfas
"	31	"	14	"	folme	"	golme
"	32	"	24	"	tahton	"	tahtonnt
"	33	"	17	"	täwe	"	täwej

Sim.	35	rim.	10	seisoo	fiil	pitää	olla	fiilt
"	"	"	14	"	bittästä	"	"	bittäs
"	36	"	15	"	ettei	"	"	etei
"	"	"	20	"	mihinhtäm	"	"	mihinhtäm
"	37	"	22	"	teto	"	"	defo
"	38	"	6	"	tääll	"	"	täällt
"	"	"	20	"	fi	"	"	fin
"	"	"	23	"	tertesiwä	"	"	tertesiwät
"	39	"	5	"	tondeillen	"	"	gondeillen
"	"	"	11	"	dawal	"	"	dawall
"	"	"	16	"	parttal	"	"	parttall
"	"	"	21	"	oli	"	"	olim
"	"	"	23	"	rattail	"	"	rattail
"	40	"	10	"	jäll	"	"	jällp
"	44	"	13	"	terwäm	"	"	teräm
"	45	"	26	"	fiil	"	"	fiilt
"	"	"	28	"	puhutell	"	"	puhutellp
"	47	"	20	"	oll	"	"	ollp
"	48	"	10	"	wenottleema	"	"	wenuttleema
"	"	"	23	"	uustaupunti-	"	"	
"	"	"	"	"	laist	"	"	uustaupungilaist
"	51	"	8	"	oiffias	"	"	oiffias
"	"	"	18	"	mufulann	"	"	mufulan
"	53	"	6	"	ajann	"	"	ajannf
"	55	"	14	"	ol	"	"	olt
"	"	18ja 19	"	"	jo-sen	"	"	jos-en
"	57	"	1	"	boiffi	"	"	boeffi
"	"	"	3	"	mennän	"	"	mennäm
"	"	"	10	"	fesfel	"	"	fesfell
"	"	"	13	"	fijäl	"	"	fijäll
"	58	"	4	"	fijäll	"	"	fijällt
"	"	"	4	"	met	"	"	me
"	61	"	1	"	fun	"	"	fon
"	"	"	3	"	owan	"	"	owa
"	63	"	4	"	waa pahaste	"	"	waam bahaste
"	"	"	7	"	josfas	"	"	josas
"	64	"	12	"	pääfi	"	"	pääfim
"	67	"	3	"	Raumall	"	"	Raumallt
"	68	"	27	"	nähñ	"	"	nähñt
"	69	"	5	"	niingo	"	"	niingon
"	70	"	9	"	bittästä	"	"	bittäs
"	"	"	18	"	menn	"	"	mennp
"	76	"	14	"	poif	"	"	poef
"	81	"	12	"	meripoiffitte	"	"	meripoeffitte
"	"	"	13	"	meripoiffi	"	"	meripoeffi
"	83	"	19	"	dosi	"	"	tofi
"	"	"	21	"	oll	"	"	ollp
"	84	"	3	"	fano	"	"	fanom
"	85	"	3	"	hänell	"	"	hänellp

Sim.	85	rim.	5	seisoo	meripoiffi	pitää olla	meripoeffi
"	"	"	14	"	ymmär	"	ymmärri
"	"	"	26	"	ymmär	"	ymmärri
"	86	"	2	"	ol	"	oll
"	89	"	26	"	meripoiffitte	"	meripoeffitte
"	"	"	27	"	oppima	"	oppema
"	90	"	7	"	lo	"	lon
"	91	"	8	"	oiffiats	"	oiffjaks
"	93	"	1	"	pie	"	bie
"	"	"	25	"	fehdann	"	fehdannp
"	94	"	26	"	sauti	"	sautim
"	95	"	3	"	panewa	"	panewah
"	97	"	1	"	oiffiastas	"	oiffjastas
"	98	"	27	"	pani	"	panim
"	99	"	6	"	bäästi	"	bäästin
"	"	"	6	"	Dafalan	"	Dafalam
"	116	"	17	"	men	"	mennä
"	"	"	22	"	fuol	"	fuoll
"	127	"	15	"	meripoiffitte	"	meripoeffitte

Nuom.! Rafsoisääntiöt ie ja uo äännetään Rauman murteessa melkein kuin iä ja ua. Rafsoisääntiöt ou ja öy äännetään melkein kuin oo ja öö, jos taru päättyy niihin. Siten äännetään esim. „fouda“ miltei „fooda“, mutta sanassa „souff“ esim. tulewat o ja u ääni muuttumattomina esille.

hinta 2 mk.